

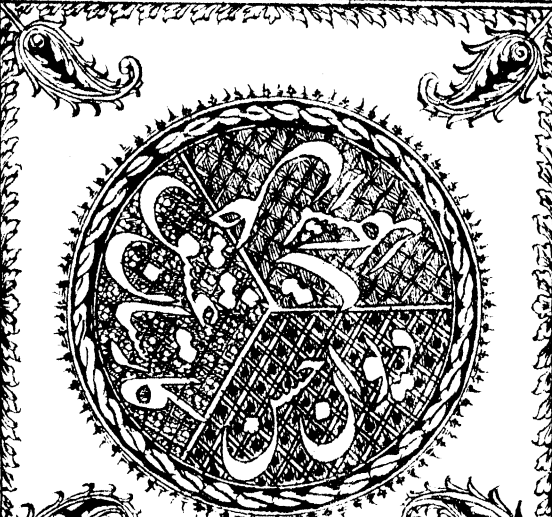
UNIVERSAL
LIBRARY

OU_232054

UNIVERSAL
LIBRARY

مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَرْجُمَانِ تَرْجُومَنِ تَرْجُومَنِ تَرْجُومَنِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مَطْبَعَةُ مَدْرَسَةِ اَلْمَدِينَةِ اَلْمَدِينَةِ اَلْمَدِينَةِ

بسم الله الرحمن الرحيم

نبذی از حال مصنف قدس سره

مصنف این کتاب فیض اقتساب حضرت سید شاه غلام حسن ابن سید شاه غلام حسین قدس سره است
از اولاد امجاد حضرت سلطان سید اشرف جبالگیر کچوچیه و از سادات کبار و اعیانای روزگار است به گلزمین
ارم آیین متجسس بهار سکونت داشت و در فضل و کمال علم افتخار بیان اقران و امثال برمی افروخت
در آغاز عمر تن به تحصیل علوم در سیه در داده با استعجاب بیشتری از علوم عقلیه و نقلیه بپرداخت و با کتبخانی
و معارف سینه معرفت گنجینه را با نواز تحلیلی آبی که شکوه و فنای مصلح ساخت تعلیم و تلقین علوم باطن از حدفاصل
خودش سید شاه بدیع الزمان نفوریافته با یامای فیض تمایش سمیت رشد و ارشاد از حضرت صوفی شاه روشن علی
قدس سره حاصل نمود و حضرت صوفی شاه محمد نعم علیه الرحمة بوطای خرقه خلافت تشریف بیکانش از زانی فرمود
بعد تحصیل و تکمیل علوم ظاهر و باطن بر چار باش افاده و اخلاص نشست و دو اسن قناعت بگزیده و طمع و آرز
بر درسه تمنا بر بست بسیاری از امرای عصر و اغنیای دهر مستدعی شدند که از رگبزر قناعت و توکل دست
فرو دنیا آورده زیر بار احسان ارباب دنیا نگردید و دست همت بدانان توکل زده پای طلب از راه غفلت
بیرون نکشید هنگام فراغ از او و او اشغال و عبادت حضرت رب متعال بهر تو دهن و قناعت بدستان
سخن را فروغ آگین می نمود و بنور علم و معرفت ره غلط کردگان طلسمکده یعنی رالشاهراه تحقیق هدایت میفرمود
قصائد ترجیع بند و شنوی کارستان عشق و دو دیوان فصاحت تبیان که زیاده از دو هزاره هزار اشعار
دارد و از ویادگار است و قند اولامده او بیرون از حیطه شمار اکثری از کمیندانش مثل مولوی مصدق حسین
و مولوی عبدالغزیز و حکیم نظم حسن و میر کرم حسن صاحب تصانیف گردیده اند که بسبب شرفین خود با نواق
سخن بجان اذ انقه قند و نبات بخشیده اند حضرت مصنف قدس سره تا مدت چهل سال تعلیم و تدریس ارشاد
و اصلاح نظم و نشر فرموده اوقات گرانمایه خویشین بین نهج تقسیم نموده که حکیم محمد لایلی از قلیله هنگام تجمیع از دست
استراحت برخاسته بجهت حضرت محمدرم شاه در ویش علیه الرحمة رفته نماز تهنیت و تهنیت و اشراق و حاجت گزارده
تا دیر تبادات قرآن مجید شغول می دی و قریب نصف النهار بحرم سر اشرفیت از زانی گذشته بعد از
قوت عبادت رعبت بندها فرمودی و ساعتی بادل بیدار قیلوله فرموده اول وقت نماز پیشین ادا کرده با در

مشغول شدی و بعد فراغ نماز عصر از صلی بر خاستی آنوقت جواهر زو اسر بنید و نصاب بدامن حاضران
 مستفیدان میر شیت و وقت مغرب نماز مغرب بعد از آن نماز عشا گزارده تا نیم شب باوراد و اشغال
 بمصرف می ماند غزاق عادات ازان صاحب کرامات بسیار ظهور آیده که این صحیفه کجایش آن نتوان
 از آنست که چون سینه نظر احمدی عرف حسین صاحب کرامت کیش استفسار کرد که اگر خاقان بل و علا مارا بدری کرامت کند
 نام او چه داشته آید فرمودند ظهور حسن عرف محمد رضا چون بار دیگر پرسیدار شادگردید نظر حسن عرف احمد رضا
 او تقالی بعد وصال آن عارف زمانی فرزند نغمه زکیین او عطا فرمود که هر دو نامهای مذکور موافق سنه
 ولادت هر یکی بود بعد اذ آن کل نفس ذالذمه الموت چون وقت موعوده در رسید تاریخ نسبت ششم ششم
 سنه یکزار و دو صد و پنجاه و هشت هجری بمهر بقاد سالکی از پنجمان گذران پلوده و بجا رحمت حق منزل گزید
 سخی الله شاه و جل العبد المذنب و او پسری مولوی حکیم شاه نظر احمدی دیگری سید رحمت حسین گذشت که هر دو یکجا
 روزگازند و در عبادت و ریاضت و تقوی و صلاح معتقدی آثار و دل بزرگوار فرزند پیشش اسپری است سید
 حکیم منظور احمدی کیش اچار اسپر سینه نظر احمدی عرف حسن رضا دنا در رضا معروف به علی رضا و ظهور الحسن شهر
 به محمد رضا و نظر حسن مشهور احمد رضا که جمله اذخیش جد بزرگوار بر روش اجداد و قدم بر قدم بزرگان اجداد

نسب جناب مصنف قدس سره

مولانا حضرت سید شاهی غلام حسن بن سید شاه امیر الله بن سید شاه خیر الله بن سید شاه دوست محمد
 بن سید شاه بایزید بن سید شاه جمال الدین بن سید شاه محمود بن سید شاه محمود درویش قدس سره
 بن محمود شاه مبارک بلبل بن محمود شاه ابو سعید عرف لار که نواز بن حضرت مخدوم حسین قنالی بن حضرت
 مخدوم حاجی عبدالرزاق نور العین بن سید عبدالغفور حسن جبلانی بن سید ابوالحسن بن سید موسی بن سید
 عبدالعلی بن سید محمد بن سید زین العابدین بن سید محمود بن سید صفی الدین بن سید غزالدین بن سید جاهد بن
 سید حسین بن سید موسی بن سید وجد بن سید محمد اعرج بن سید احمد بن سید موسی مرقع بن سید امام محمد
 بن امام موطنی رضا بن امام موطنی کاظم بن امام محقر صادق بن امام محمد باقر بن امام زین العابدین بن حضرت
 امام حسین شهید دشت کربلا بن حضرت علی بن ابیطالب

قطعات تاریخ وصال و الدوا بعد استاذ نامرشدنا مولانا حضرت سید شاه غلام حسن قدس سره
 از تاریخ طبع سید خورشید علی عرف مولوی سید راحت حسین خلف اصغر حضرت سید

<p>والد او استاد مدرس باصفا ذره بیتاب است دل برباب</p>	<p>چون نمود از دار دنیا اجتناب هوش از معرفت عالم شد سیاه</p>	<p>گفت سال هجرت آن شمس فیض در زمین پنهان شده آن آفتاب</p>
---	---	--

ایضاً

عارف باند و عالم پهل	ناظم و ناشر و نادر در وجود رقت چون شد بی سر با نهد	سید عالی نسب حضرت حسن صبر و شکر و علم و عشق و نظر وجود	در او رحمت با بود
----------------------	---	---	-------------------

۶۱۲۵۸

ایضاً

چون حلقه جلال مستدین ز باغ کجا یاراکه وصف بیان	که نام حسن در سن جان بدلی نعمت یسین شکر نظری و فی ز بسال تاریخ و فاس را بخورد	تغایب فی اودن رحمت اودن گفتا خیر باد این رخ نشان همین گمائی می غمائی	تنگا انصید و مشت بی مانی ازین نیای فانی در سر اعجازی
---	---	--	---

قطعه تاریخ اتحال حضرت مبرور از مولوی سید نظر احمدی معروف سید حسن ضابطه که مولوی حسن ابن ابی طالب

در دنیا ازین ارغانی کدورت بگرم خدا بود زاندر گه	علام حسن عبده و الاصف بنام خدا ساخت قطع حیات بگفت او که شد علام حسن	رہی شور اشعار شیرین او چو از شکر خسته دل درود گدشت از هر چیزی بی نیاز	شده آب ز شرم تند و دستان بسختند اجاب سال و وقت
--	---	---	---

قطعه تاریخ رحلت حضرت جنت آرام کالاه از تاریخ مولوی مستی سیدنا در رضا طے رضا معروف پسر دومی

سید رحمت سنین مذکور و ابن الابن مولانا مغفور

عابد و شکر و خوش صداقت کامی خزن نشوز ما کا زار	ساخت چون حلت ازین عالم کامی خزن نشوز ما کا زار	انما در بخردن لیکر سال گشت کرد حق در جنت لمانی مقام	انگامان با گفتش این کلام
---	---	--	--------------------------

قطعه تاریخ وصال مولانا مرحوم از کتبات کرمی سید طلحه حسن معروف سید محمد رضا خلف سومی سید رحمت سنین

و ابن الابن مولانا مبرور

حیث صحبت حسن جز نبیل عدیل آه که ز دانشی شیخ حیا کشد زیند	رفت چون باد صبا از جنبستان سخن تیز و شد چون ب دیو در جنبستان سخن	لبیل شاخ فنا بود گل باغ رضا از سر آه که طوطی استان سخن	طبع پاکیزه از چشمه فیضان سخن از سر آه که طوطی استان سخن
---	---	---	--

قطعه تاریخ وصال مولانا مرحوم از تاریخ طبع شیخ سید طلحه حسن عرف سید احمد رضا پسر چارمی مولوی سید رحمت سنین

موقوف ابن الابن مولانا مغفور

چو فرمود رحلت جناب سنین که بود عاشق حق شیدا	اندا داد بافت که آمرزگار بهشت برین کردا و ادای
--	---

ایضاً منہ اردو

۶۱۲۵۸

عبدالمجید
عبدالمجید
عبدالمجید
عبدالمجید

جب فرزند حسن است	یه صدقه گنبد فلک امین	اسدیان نق منوی گویا	ملکیا حراج بقیو خاک من
چون فرید عصر و منصور زمان منظر فیض جناب احمدی	کوس حلت دارین فنا وای واکبرشته انیکلا	گفت دنیا سینه خود کوفته وز فلک مزه بینه بان	از دل پرورد با سوز و بکا مرجا قدر خدا جو حباب
قطعه تاریخ تولد مولوی سید منظر احمدی معروف سید حسن رضا خلف اکبر مولوی سید رحمت حسین ابن الابن مولانا			
سید غلام حسن منقول که تاریخ دوم ربیع الاول ۵۳ هجری وقت برآمد یکس روز متولد شده اند			
نخلبند حرم سستی باغ عالم منظر احمدی و منظر حاتم	چون دماند گل از گلین با قف غیب با گفت کجا	عطر آگشته منوان جانم گل گر تو خوابی کنی هم زانم شهو	صدانگ نقاب بوی نایب بخشا بر سر نقض احسن حسن افزا
قطعه تاریخ تولد مولوی سید رضا معروف بلبل رضا خلف دومی رحمت حسین مرقوم و ابن الابن مولانا مرحوم که تاریخ			
شب وازوم شعبان ۱۸ هجری متولد شده اند			
چو خلاق ارض و سما از کرم درست خط پیشان	عطا کرد فرزند فرخ لقا که بوسد دیر فلک خارا	که خورشید افروزان شنی بر آتش بود ابلق روزگار	ز رای فرش بگریه ضیا رکاب بدست تماشا حتما شود نام معروف آن سن
تاریخ تولد مولوی سید منظور حسن عرف محمد رضا خلف سومی مولوی سید رحمت حسین مرقوم و ابن الابن مولانا			
مرحوم که جز بزرگوار شدن در ولایت چند سال پیش از تولدش با سنم طور حسن موسوم ساخته بود و انتقال نصرت			
میر در بهمان سال که از اسم مذکور بمی آمد یعنی تاریخ چهارم ذی الحجه ۱۸ هجری روز یکشنبه وقت نماز صبح تولد شدند			
سید و بیلم و حلیم و حمید جز این علم طلب دارد و تغییر	پسر دادار خدا می کریم میران صلا حیات انیم	ب نظر بیزر موصوف و نحو طهور حسن مطلق از و نحو	ندارد کسی را عدیل و سیم حسن گفتند بودم کشف عظیم
قطعه تاریخ تولد مولوی سید منظر حسن و سید احمد رضا پسر صف مولوی سید رحمت حسین ابن الابن مولانا منقول که تاریخ			
وجودش مولانا مرحوم هم منظر حسن موسوم فرموده بودند نامزم کرامت اویدا را که موافق سالی اسم مذکور بلاکم و پیش			
سالی یعنی تاریخ دوم شوال ۱۸ هجری زجیا شنبه متولد			
پیر صبا خوش طبع حسین و دانا پیش ز اولاد آفتاب	چون عطا کرد از دست خدا گر تو پیری که چه هست کمز	خو اسم نام گزایم در ابر نام رشادی و منظر حسن دانا	که ضایع آن قدوده لبت احمد نیز رضا اسم زبان در زبان

قطعه تاریخ انتقال منشی سید ظفر حسن مرقوم بالا که بعد فوت زوجه ساگی تاریخ نسبت و یکم رمضان شریف

۱۳۳۰ هجری سفر آخرت گزید و بجوار رحمت حق سید

فنان که منظر حسن این عمارت	شکست پیش شکست بر ما خیزد	بیاد آن سرگشته می در تیر	رود زعبود بر دوشام و صبح شکست
باش که او بود فوت زوجه سال	رود کوشی بر این عمارت	اگر ز دیده بر زویشک	محل است نشین غبار رولم
خضای پاک را مصیبت	کن و نایت جانین بر نام	ز خون انتقال	قیامتی شده هر بر رقم کرم

قطعه تاریخ تولد سید محمد شرف عرف رضا کریم خلیف مبین مولوی سید حسن ضما سپهر کانی مولوی سید حسین
فرزند مذکور تاریخ پانزدهم صفر جمادی و وقت نماز مغرب ۱۳۳۰ هجری تولد شد است عین رضا

عطا نمود چو قرقره در آرزوی	بهرین قل خورشید بر رخ عین رضا	ز عالم ملکوتی مراد آمد	رضا کریم بنده نام آن تا قال
----------------------------	-------------------------------	------------------------	-----------------------------

قطعه تاریخ سید ظهور الاسلام عرف ضما علی خلیف مبین سید حسن ضما مرقوم صدر که شب جمعه محرم وقت باقی ماندن پاک
از شب ۱۳۳۰ هجری تولد شده

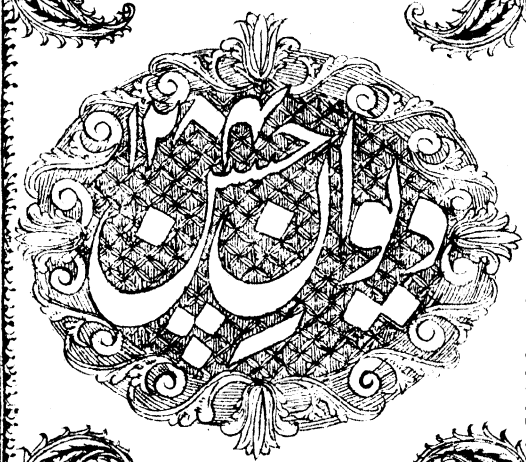
الضیاء منه

داد فرزند چو خلاق کیم وقاد
اسعد و صالح و یقین و امان و امان
بودم زنده ز نمانش که یکا یک
ماد غم نباشد ادو ظهور الاسلام
تاریخ تولد سید امیر جمیل عرف میرالرضا خلیف مولوی سید ظهور الحسن بن محمد رضا سپهری سید راحت سنین ۱۳۳۰

عین ظهور حسن پدر مولود

فرزند نیک اختر و خوش طالع بود	بخش چون فضل که از وی	بودم افکار نام سن که با	گفتا که زده از سر افکار انبی
در غایت نشاط و کمال	آمد بر دوش ز جلال	آمد بر دوش ز جلال	

مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

مَطْبَعُ صِدْقِ وَرَعِ كَرِيمِ
رَحْمَتِظَاوَالِ كَابِوِ مَطْبُوعِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

رَدِیْفُ الْاَلْفِ

نگشتی ابتدا از تلبسم اللہ قرآن را
 کہ برگ کاه داند برہو آخت سیلان
 کہ داغ سینہ ممتاب است شام تیرہ وزن
 نشانہ ہنوز زلف تو کرم دین ایمان
 اثر تکی شود پیدا الہی شور و افغان
 بود ناچاری از ظلمات آری چون

مشایخ گریہ صورش ابروی جانانرا
 دل دیوانہ میداریم از عشق پری روئے
 چہ باید بی تو جانان شمع دیگر و شبستانم
 نباید ای بت مخرو را زمین بگمان بود
 بسر شد زندگانی آہ و حسرت نمیدانم
 نباشد زندہ دلہا را گریزیش از سنجی

حسن احوال سرگردانی بانی مسلمان
 بود از پای تا سر بر زبان خار بیابان را

میزند با شانہ پہلو خچہ مژگان ما
 چون پر طائوس نگازنگ شد مژگان ما
 فتنہ خوابیدہ شد بیدار از افغان ما
 کہ داغ سینہ ما حال باشد عارض اورا
 بخیمہ سازی چہ ز ہنر قد سالوس ا

بسکہ منظور نظر شد کیسوی جانان ما
 دید ہر ساعت بزنگ و گیش حشمان ما
 سرمہ در چشم سپاہش و آما کشید
 بود مہر و قالی در دل ان ما و جفا جورا
 سچہ دست نوز و صد خنہ اندر کار ما

من ز درو عشق از ایام طفلی آگم
 برنگ ساقچه مشاود ما در گلشن دنیا
 تو آفتاب جهان تابی و حسرت باقیم
 بعد محنت توان دیدن جان حجاب بشر
 بدو چشم او میماند حلقه آتم
 یک جهان را آتش عشقت بجای آفتابست
 آرز بسکه بر صد است دل درو مندیبا
 نیست غیر از گوشه گیری پیشینه آیین ما
 دل نشین تا شد خیال آن قد و بالا
 ساقی داغ است بزل از غم صبا مرا
 شهرت از فیض غمگونی است ما را در جبا
 حسن گریان مباحث از محبت آلوده ما
 برویت چشم من افتاد در روز ازل مره
 دو چشم من پیشو آن دل آرا
 حسن باشد به محشر سر خرو
 آفرید از بسکه ایزد در جهان زیبا ترا
 اتحاد و بیل و گل میتوان در یافت کرد
 کجا تقوی بر عیسی میرسد فیض کلامش را
 دلم در عشق کاری کرد پیدا
 زندگانی را لبه در گوشه گیری کرده ام
 پیش آن آینه روشد عنقی دیگر مرا
 اگر داری نظر مجنون به بین منترق لبها
 بچشمیده است آنک ز باین درو بان مرا

درس دیوان فغانی بود و مکتب ا
 بیای رگستان کردیم آخر زنگانی
 دم وصال نظر کن بجان فغانی ما
 که چاک سیند باشد هیچ اول آفتابش را
 دهن چون مردگان بازست میباشی بشو
 از پی یک شمع میسوزند صد پرو آنها
 بی آتش است ما لعل افغان سپند ما
 هست از بال و پر عنقا پر بالین ما
 میرسد در سینه فیض از عالم بالا مرا
 هر دم کا فور باشد پنبه میت ما را
 مصرع چربسته باشد شهپر پرواز ما
 که شوید نامه عصیان بگوثر تو تراب ما
 چرا بی وجه چون آینه حیران کرده پیدا
 بر آورد از مژه دست دعا را
 عنایان شهید کرد بلارا
 گرد پنهان خویش را نمود چون پیدا ترا
 آنکه بر خسار گلگون تو بیند خیال را
 که میدارد لب جان بخش جانان زنده ترا
 که خود گم گشت و یاری کرد پیدا
 کرده ام از پایی خواب الوده قطع این راه را
 آتش عنهای او تا کرد خاکستر مرا
 که یک لیلی خرامان هست در صد رنگ عمل
 جز ذکر خویش کاش نهادی بمان مرا

حسرت دیدار حسن اوست در سپید
 بر مصرع بعد مرگ حسن میتوان شد
 تدبیرم اندمیدانم دو ابروی ترا
 خاموشی آن یار نه از راه غرورست
 هستم بخیاال رخ چون صبح تو هر روز
 در نگاه اولین حیرت کشید از روی او
 فتنه خوابیده از فریادین بیدار شد
 مصرع جرسه باصید دلها میکند
 نیست غم از گرد خوار یها دل غمناک
 جلوه گاه اوست زاهد کعبه و بتخانه هم
 چسان از چشم او خیزد و نگاهای
 نخیسند و آه چون فریاد از دل
 متن صبار ارجان هوادارم
 ز ذکر او نتوان لبست لکب بعد از مرگ
 معلم شد مگردیوانه حسن پر روی
 حیا پرورده یار یاست آن عاشق ترا
 حسن غیر از وصال او گنج شایگان
 بت مرا پس خوبان بیافریدند
 بت مرا که به شکل خود آفریدند
 کسیکه دیده بر لبش کشاد رفت از خویش
 می رود آن یوفا و گریه می آید حسن
 مرد فقرم جام میدان بلا باشد مرا
 از مروت روز بر سرش هم نخواستیم سیاه

چشم بر یک چهره میدارند صد آینه با
 روشن بجای شمع بگرد مزار با
 سوره و الشمس بنوا نهم می رودی ترا
 بیرون نتوان شد سخن از تنگی لبها
 دارم سرگیسوی چو شام تو لبش با
 سیر و پی چون شود از دیدن او دیده
 هست تاثیر و گم در آه و بی تاثیر با
 سینه معنی رسان باشد نشان تیر
 سرفرازی باشد آخر تخم ریز خاک را
 چشم بکشتا هیچ سنگی نیست از خاکها
 گذارد چون کسی بیار تنها
 نشست از من جدا آن یار تنها
 که بکوشش بود غبار مرا
 زبان بکام نیاید حسن دهان مرا
 که غیر از سنگ لوحی نیست طفلان مرا
 چشم بسته باید دید حسن دل ستان مرا
 چه باید خون بهما در روز محشر کشتان مرا
 مگر بفرک لبی صورتش کشید خدا
 کسی که هست پرستار برگزید خدا
 بجز تم که چسان صورتش کشید خدا
 داد غم آن آمد و رفت این دل خوشنود
 چو شنی در بر ز نقش بوریا باشد مرا
 سرخورد و گرد و چو خاری زیر پا باشد مرا

بگذرد از صنعت پیری بر نمیدارم زجا
 شمع با پروانه حاصل شد زبمع این خط
 در سواد و لفظ معنی های سیر حکم حسن
 چشم پر روی تو افتاد مگر آینه را
 عاشقان سختی عنمای تو بر دل گیرند
 حسن در آرزوی بدین زخسار کوی
 ترا بد حق است اینکه خود از یرون صنم
 آبی وای بر بخت زبون که جزم با دیگران
 گو ناقص اندر ظاهر مگر لیکن بمعنی کامل
 جز استخوان عاشقان گیر نیاید از زنا
 از آید آن غنچه لب چون آدا گاهی صبا
 هر قدر آن مهر رو بنواز او پر تو مرا
 پر بهیر کی از ان بت کوش بود مرا
 افتاده ام ز حیرت حسن تو سرگران
 صد چاک گردم ز کشاکش بود ترا
 دیدار او اگر نبود در نصیب من
 مردم ز غنیمت هجران هوشیا کنی او را
 از حکم خدا بیرون یک گین و عالم نیست
 آن کس که بی رحمت در ملک جهان آید
 قفل لبست کجا و عقیق من کجا
 چشمت کجا لب تو کجا و بدن کجا
 باشد اگر چه مثل تو سو روی مگر
 دم در کشید عیسی معجز بیان ز شرم

همچو ز کس گر چه اندک عصا باشد مرا
 سوی او بیتابی دل رهنما باشد مرا
 بهر عمر جاودان آب بقا باشد مرا
 و چه حیرت نتوان بود و گر آید مرا
 این چه سنگی است که سازند سپر آینه را
 بدرگاه خدا شام و سحر دست دعا بشا
 تا رایج دین به عشوه گری میکند مرا
 سازند روی ماسیه چون نامه اعمال تا
 بادل حکایت میکند همچون زبان لعل
 گر خاک کوی و لبران نیزند در غربال
 بزخاست تک روی گل از بر استقبال
 می نسزاید نور دل مانند ماه تو مرا
 چون نخل شمع آب ز آتش بود مرا
 از آب آینه می بغیش بود مرا
 هر یک ز عضو های تو دگر کش بود مرا
 پیوسته ذکر یار حسن خوش بود مرا
 در خواب عدم رستم بهر آید او را
 غم نیست ز اغیاران گریا کنی او را
 در وقت غم و محنت غمخوار کنی او را
 ز لعلت کجا و ناله و مشک ختن کجا
 ز کس کجا و غنچه کجا نسترن کجا
 این ناز و این کز شکر لب کز تو کجا
 کس او گریه پیش تو تاب سخن کجا

یارب کجا شدند حریفان می پرست گشته ترکان وادی خوشخوار عشق را	ساتی کجا و شیشه کجا انجمن کجا پروای گور و حاجت زاد و کفن کجا
اسید وصل آه چه دارد بجان خویش دیدار او کجا و نصیب حسن کجا	
نظر آمد رخ او باز مارا چونی شد خنسه در دل باز مارا تویی خود آگه از زار و عالم دمی کا مدلب جان از غم بھر سگ کوی تو هستیم و عجب نیست هنوز نیست بتان را بسودن نظر افتاد بسکه سنگ حوادث بس مرا در فقر نیست آرزو سیم و ز مرا جو رکیه میکند حسن آن یار در نیست عشق ست ساز عیش و دل در بند را چشم پوشیده خیال تو کمن زانکد بل کو غم سرگش بکنج انزوا آسوده ا گوهر سود او فتد بعد از زبان آن کعب رهنما را شکوه کردن دور باشد از خرد بشام بھر تو گرسوی او کشایم چشم تو خود شدی برخ یار خود نقاب اینجا ز بیم زهره دریا شده ست آب اینجا فتاده هست بهر خوب زشت عکس مقام عشق چه دشوار منزلت حسن	در حیرت برو شد باز مارا دمی از لطف خود بنواز مارا چه چشم از تمتمت غماز مارا شد آن عیسی نغش دمساز مارا که سومی خود کنی آواز مارا حسین بسپره سر اگر چه سو مرا مودا گشت کاسه سر بسیر مرا افتد گره بر شش کار از گهر مرا بود از سیاه چشمی او نظر مرا سر گرم رقص می کند آتش سپند را جز تماشای تو دیگر بوسی نیست مرا بیم شستی خار نبود پای خواب آوده ا در غم جانان ز حسرت بست بر بزم ایکی طلی کردن لمیدانی رو بپویه را زند بنیش چو عقرب بلال عید مرا دگر د جلوه او هست بھاب اینجا بچشم بسته کند زندگی بھاب اینجا بزنگ آینه از بھج برو متاب اینجا که چاک سینه دل بهست فتھاب اینجا

مترن چون آینه از نیک و بد دم ندرین عالم
 بکن آینه دل پاک از رنگ خودی اول
 شد نصیب از مدگر به وصال آن ماه
 گفت آن چشم سخن گو به سیجا که ترا
 نتوانست بر ما نیدوم ترغ ز مرگ
 و بهن چون غنچه و رخسار چون گل ست ترا
 علاج عاشق بیماری تو آنی کرد
 بزوم باده چرائی خموش ای مطرب
 و حساز ما اگر تو نباشی ز ضعف تن
 رفتم شبی برای گدائی بکوی او
 گفتم بچشمش جای پناه حسن کجاست
 که چه قاصدمی برد از لطف ملتویا
 و او ز مهر خویش ز صبح ازل مرا
 کارم بوصفت قامت نور و نشتا و وقتا
 تنگ آمدم به فکر شنای دهان او
 ناکه ما از جهان ساد و زبان عشق بر
 بود در ملک جهان کاشانه او بی چراغ
 به تقایم کیسی آمد غم تو کار هر
 آنکند به است آن صدم از خود جدا مرا
 ایله جهان به همه لقمه سفا که کرده اند
 زمین بپیش کوچگر در ضلالت و انداز
 و آبی برگر یکم بی روی نظری نیست ترا
 بجز گل که بغیثا ده است در چشم

دهر و هر چه از خوبان از ان هم او سخن در
 پس اندم آرزو من تلقای با کس سخن در
 قطره اشک بود اختر فیروز می ما
 هست عجا از ز فیض سخن آموزی ما
 بود بی صرفه همه بیم و زران و زوی ما
 خوشم تر مرغ دل خود که بلبل ست ترا
 حلت بفضله و گیسو چون سبیل ست ترا
 مگر نه گوش بر آوازه قلقل ست ترا
 مانند فی ز سینه خنجر نوای ما
 خندید و گفت صبر کن ای مینوای ما
 گفت که در حمایت ظل لوی ما
 رشک می آید که بپند بروی محبوب مرا
 و عشق تا بده نشود آن شد خلل مرا
 انداخت مصرع تو بکفر خزل مرا
 کرد دست منفعل سخن بی حس مرا
 اشک جاری میکند حکیم روان عشق مرا
 شمع حسنت کرد روشن دودمان عشق مرا
 شده آه گرم با کس شمع بر مزار مرا
 میخواهم از وصال تو از د خدا مرا
 کرده است عشق گر چه بپوش گدا مرا
 اسی پیشوا دین و امام المدا مرا
 آه از ناکه از وی خبری نیست ترا
 گل نرسد زان به بهار گر پیر ما

در چشم
در آب

بر نیز اشک ندامت حسن که میدارد
 چو او فتاد ز روی تو تاب در تر آب
 چو بخت خفته من سایا فلکند بروی
 چنان ز شرم رخ یار در عرق گشتند
 ز تاب برق جلالش که زد بآتش
 حسن به موسیم بیری سفید شد بوم
 ز گریه ام شد چشم پر آب در تر آب
 هنوز گریه من نیست در حساب عنت
 ز سیل گریه من بی ترسند به بزم سماع
 فتاد چون بصدف پرتوی زدند
 بنامی خانه آرام ما حسن و عشق
 پرتوی از برق دندانش بفتد گویا
 که هست او از گلاب عطر افزون تر شود
 بود شکل زندگی بر تشنه صحرا می عشق
 تو هم در لایح مدار از نگاه لطف و کرم
 بر روز چشمه چو یاران شوند دشمن من
 بدر گهر تو حسن سر بر آستان ارد
 گرا بدی نقاب آن حسین در بزم ما
 که می آید سرمان کنیزی او چون دختر
 هر که از مایه عشق گلزار آن آگه است
 در شب و تابست از عشق عرومان من
 کو کصیب من که باشد جای رکوع صیب
 ندرت عشق آنکه میدارد حسن در این

خضاب خاطر او انتظای گریه ما
 بد چشم حساب آفتاب در تر آب
 رسد بدیده خواص خواب در تر آب
 که شد بچهره خوبان نقاب در تر آب
 شد ست ماهی دریا کباب در تر آب
 فتاد و فتر عیش شباب در تر آب
 فتاده است در اینجا حساب در تر آب
 اگر چه غوطه زدم بی حساب در تر آب
 فتاد و مطرب و چنگ و ریاب در تر آب
 که ز روی خجالت شد آب در تر آب
 نشانگر ریخته خراب در تر آب
 مشت افکرمی توان شده اند گوهر آب
 پر تو خسار گلگونش سفید گریه آب
 گریه می شد خنجر جانخیش او هر آب
 و میکه کس نبود نمکسارین یارب
 کین شفیق مراد و ستار من یارب
 نکو کن از گرم انجام کار من یارب
 ز شمع آنجن پر دانه گیر و خون به آب
 ز حسرت چشم و دارنده پیر شاه و گدای
 بشنود بوی گلاب از گریه های علی
 نیست غیر از قرص گل بگذر وای خند
 تا به نیل و جبینم روی نیکی صیب
 فرض باشد سجده در محراب بر صیب

خوش آنکه کرد خوابِ اختر از در دل شب
دلِ میانِ دو زلفت تو سجده می سازد
چشمِ خاق چو زاهد نماز با مگذار
نهان ز چشمِ قیام چو شوشتماست

که بابِ فیضِ خدا هست با در دل شب
چو زایدی که گذارد نماز در دل شب
تو با عبادت پنهان بساز در دل شب
زیاده ناز و هم از این ساز در دل شب

ردیف تایی فوقانی

ای وای برین طالع خوابیده که چشمم
می نشاند اندرون مزرع امید او
بچو تا قوس خروشان لیلی شبی با
چشم بر روی تو افتاد ز فیض چشم
حیرتی دارم که چون احوال خود سازم
جانان ترا بچهره زیا نقاب حسیت
فرد حسن چو پیش عیسان برین
تا چشمم به شام غمت از گریه سبیت
آب تا از چشمه زار این دو چشمم تر نیات
بسکه کا هیدم بشام انتظار هوشان
په چکس اور سینه ختی و هم آشفنگ
یا زین است آنکه دلم جلوه گاه اوست
موسی که کند مشعل طور اردن نیست
من و صفت کاکل چشمم تو چه گویم
یوسف جمال آن رخ از نندیده است
هر چند رفت زندگی او در انتظار
یازب کدام نامه هجر این با برد
در سینه ام ز لاشق سوزان عشق او

محرورم ز دیدار تو در عین صفاست
دانای بی را که از اهل کرم سائل گرفت
نیست معلوم کجا آن بیت هر جایی است
دایع عشق تو مگر عینک بنیابی است
پیش این آینه رویان کم کشید
هر جای توئی بجلوه تو باز این حجاب است
غیر از نامت آه ندامت جواب حسیت
در خنده مرا پیش نظر صبح امیدت
نخل امید من بی برگ بار و بر نیابت
کس نشان جسم من جز چشمم چون اختر نیات
کاکل شبگون او غیاز حسن همسز نیات
در جسمم زار من رگ جان در راه اوست
علیسی چمن دردم سخن گزین نیست
آن نافه چین است و غزال متن نیست
لیقوب گریه من مضطر ندیده است
چشمم هنوز ز کس عبهر ندیده است
کاخ بلند یاز کبوتر ندیده است
مخ در دل آنچه دیدیمت در ندیده است

هر چند زود بخون بگر غوطه در عنایت
 با دل پر خشم هر دم از خموشی کار با
 نیست کار پشیم پر داغ دل ما عاشقان
 مردان افانها بهر زندگی دار حسن
 زین نخل سرو بخور ای هم مزار خوشین
 تخم پاش چشم او کام دل نا کام نیست
 تا آبا افتاد آتاب از گوهر دندان و
 می زند بر سنگ خارا شیشه در ناموس
 گشت نام دیوانه طفل که میگویی حسن
 از ناوک بیدار تو ای ترک جفاکش
 نور ازل بدید و چشم ز دیدنت
 جان بر لبم چو صبح ز مهر خدای تو
 کبک از شره به سخن گلستان و تمحیر
 امروز با پیداز گنجه خوشی انفعال
 شاید حسن تو عاشق روی کسی شد
 عمرم به در راه خطا رفت بحسب نیست
 از سختی ایام ز دل ناله نه بر خاست
 از بار عنایت گر چه دو تائیم چو خاتم
 متن نمی گویم به مسجد باش یاد نیت
 سر متاب ز آستان آن بت مغرور
 زلف سیاه نیست بروی نگار من
 از ازل آشفته در خاطر دیگر است
 مردم چشم است از نور لب تو میدزاند

رویت همسوز لاله احمد مدیده است
 از زبان دیگران مانند گی گفتار است
 یا حسن سبز گمش مرهم زنگار است
 آنکه وقت نزع یار خوشتن را دیدی رفت
 که تنم جان رفت و شوق آن قید بالافت
 جنس دیگر درد کان ما بجز با او است
 و صدق خاصیت سیما گوهر است
 هر که در عشق پری رخسارش بیند
 خوشتر آواز دیگر از ناله زنجیر نیست
 یک صید بلم سوده بجز مزاج کمان نیست
 عمر ایدر سید مرا از رسیدنت
 دشوار دیدنت شد و مشکل ندیدت
 جارب می زند با صد چمیدنت
 فدای چه ستون بود لب گذریدنت
 بی وجه نیست جیب و گریبان در تیرت
 از من اگر آن لعبت چین چین بچین نیست
 این شیشه بفتاب و نجارا و مند است
 جز نام تو نقشه بکین دل ما نیست
 حق اگر نخواهی بجز یاد بت من باطل است
 زاهد استگ در او سر چشم دل است
 در کشت زار لاله سیراب منب است
 سطر گیسوی بنان سز نامه تقدیر است
 صاحب این خانه طفل اشک بی میر است

هست بر دوشم حسن احسان نقاش
 گر چه مانند دژده نه تا بم
 نامل عاشقان پیر خصال
 از خجالت لب سیجا را
 باش ای غم بجان من تا مرگ
 ماه روی مرا بحال حسن
 میرسد از خانه زنجیر و گوتم صدا
 پرده پوشی در جهان از عیب جانی خوشتر
 بر آرم دوزخ او ز پریشانی سزوت
 حسن رخ تو باعث عشق برقع فتا
 زاهد توئی و آرزو کعب در سرت
 بازاری است گرم ز سوز درون من
 گویم چه احسن غم دل را بیا زنجیر
 گوشه از دنیا گرفت زانکه از خاسته
 روز و شب با چشم حیران سپید این
 جی تو احوال دل اگر این است
 خال مشکین بگوشه چشمت
 همدرد چشم آن بت مغرور
 بهر جای عشق در کویش
 بر حسن لطف تازه می باید
 هر دم به فغان مست چونی بتی در کن
 یک جهان در آرزوی دینت افتاده
 مباد از عدم آید هجوم سوختن
 در دل بعد از فراوان عمر یکدیش

که غبار کوی جانان کرده تصویر ما
 در دل یار مهربانی نیست
 یارم از نانو نوجوانی نیست
 با تو یار ای همزبانی نیست
 که مرا جز تو یار جانی نیست
 آه یک دژده مهربانی نیست
 خانه زندان خراب از مرگ مخزن
 سوزن عیشی به از آینه اسکندر
 آشفته هند و عشق مسلمان من
 آیدینه تو موجب حیرانی من است
 سنگ دریت من و پشیمانی من است
 آباد کشور تو ز ویرانی من است
 ناله چشم او غم پنهانی من است
 جا بقدر پانهادن اندرین بیرونیت
 هر دم که بتلای عارض جانانیت
 سخت دشوار صبر و تکلیف من است
 آهو چین و نافه چین من است
 آه دل برود در پی دین من است
 خاک فرش من و خشت لب من است
 زانکه امیدوار دیرین من است
 معشوق ندیدیم که عشاق نواز
 بر سر کوی تو از نظر جاده است
 فتاد از بسکه هر عاشق لبها بی شکر است
 نخل آه من گردد خشک تا سیر است

نیست بر حالش نگا چشم جانان را
جان بلبانند قری شود گوئی گم
آنکه بی پرده و هم پرده بین است این
آنکه خورشید رخ و ماه حسین است این
آنکه در عین صفاش غم و دلست غم
گفت زاهد چون نظر کرد برت شوخ مرا
شوخ و عیار تو هم پیشه و آشوب جان
شیخ از کعبه براد که به بنید میرد نو
نیست مشتاق ترا کار زین دنیا
بگذرای ماه شبی بر سر بالین حسین
ندیده ام رخ ساقی هنوز تو هم
غمم همه هستی غفلت خراب رفت
ترد امینم و آه بحر من بهوا حسن
آن چهره پر نور نمایان ز نقاب است
جانان در گوش تو ز گیسو بچا است
تا کرد بران روی عرق ناک نگاه
در دل غم آن دلبری نوش در است
شب بی میروی تو بود روز و قیامت
از فیض غم عشق تو مشه و بهوا غم
کدام ترک دل انداز مکان بر خا
خوش آنکه در سر او چشم لبسته همچو جاب
چو میزبان پی تقظیم میهمان خیزد
نشست بر دل مرغی آغ جانکد این

آنکه چون سرمه در راه وفا فرسوده نیست
دشمن جان است سحر قامت لاجوی است
و آنکه هر جا می و هم گوشه گزین است این
آنکه فرش قدسش عرش برین است این
و آنکه چون ذره بخورشید قرین است این
آنکه غارت گرجان و دل دین است این
آنکه موعودت با و صا چنین است این
دید ابرو بچشم گفت که این است این
آنکه از هر دو جهان گوشه گزین است این
آنکه بچوسته به بجز تو غمین است این
رسید و رفت دستم پیاله دست است
تصویر دار زندگی من بخواب رفت
بر باد عمر یک دم ما چون حباب رفت
لیکن ز خودی چشم تو در عین است
یا طره آب است که پنهان به حجاب است
فارغ حسن از رنگ گل لبوی گل است
خونتاب بگر خوردن ما شرب است
بی مهر حال تو مرا صبح چو شام است
کا هیدگی من چون گین باعث است
که از لب دو جهان شور الا مان بر خا
دلمی شست و سبکتر ازین جهان است
غممش به سینه چو آه در میان است
چو از کنارین آن شک مهرشان است

چشمم آنکه چسبن قد نوشید ائی سبت
 دو عالم است بفیاد و نال چون تاوس
 حسرت ز نامه جانان سید جان تن
 در دل چو یاد آن مله برو کمان گذشت
 تا مبتلای آن بمن تنگ گشته ام
 زندگی در غم بسر گذرید و آهی بر رخا
 گر چه از سر تا بیا در آتشمانند گل
 تا بجا که آستان او حسرت شسته است
 دل نباشد آنکه در وی آن تمام نشسته است
 کوه کن هی گفت با خسته و کوه سار
 حسرت ز غیرت آلوده دانی مخروش
 عکس خسار تو در جام شراب فتاده است
 بر سر وی تو چشم من بخواب افتاده است
 زاهدان ز ازل آگام من آگاه نیست
 پیشستان اذل غیر از قیرون او
 چو آفتاب ل خولیش اسنور کن
 ز فتح الباب محروم است زاهد
 وی برا هیکه بعد ناز بیت با نیست
 سرگشی های قومی کرد علم در عالم
 شب که بوی بسم خنده نال از سزار
 نیست حرفی بر زبان غنچه جز صلوات علیه
 لبیکه سوز غم اندول ستم کشی است
 هر که آید پیش جانان با وقت جان نازده

نهال سر سویی گرد باد و حسرتی است
 هنوز آن بت بی رحم در خود آرازی است
 هوسای بال کبوتر دم مسیحا سیست
 صد تیر آهم از سپر آسمان گذشت
 آه و فغان ما حسن از لامکان گذشت
 کاروان طلی کرد راه و گرد راهی بر رخا
 از دل سوز غم اما دو آهی بر رخا است
 همچو نقشش پاز جای خولیش گاهی بر رخا
 کمتر از سنگ است گرجانی پری شریف
 چشمه شیرین چشم من جز آب تشنه است
 که بجز حست آمرز کار در جوش است
 پر تو مه اندرون آفتاب افتاده است
 کای من زان و چه وز شب بخواب افتاده است
 سینه مایت پرستان کم ز بیت ابدت
 در کتاب فرینش مصرع و نحو است
 قرار گاه تو آخر به کنج تاریک است
 که او هر لحظه در فکر فتوح است
 یک جهان خلق خدا بهتر تا شافیت
 سر پرگشته که بالای سنا نما فیت
 عکس دندان تو تا او ج ثریا فیت
 بالنسیم صبح تا اندر چمن بوی تو رفت
 که آفتاب قیامت شرار آتش است
 هیچکس بی بهره از فیض روان او رفت

امید از لطف و از قهر تو بیم است
 حسن امید رحمت چون ندادم
 چه خند که تا یار ز من فاصله است
 او با من و من طاقت دیدار ندادم
 گردیدم دیدم سزای لطف تو دل من
 یاریکه روی او نتوانم نگاه کرد
 در هر طرف که دیده کشایم ز فیض
 تحت بی رحم گلغزار من است
 شکر لایه زد کنم که بعد از مرگ
 طرف یاریست یار من که ز من
 چشم رحمت از دست عین خطا
 هر کس که دید روی تو حیرت کشیده است
 در هر طرف به جلوه ساقی کند نظر
 ویران شدن لعشقی تو آبادی نیست
 از کلب جانان سخنم آرزوست
 در سر و سودای دوز لطف کجا
 غنچه صفت در عینم آن گلبدن
 فصل بهار است به آن گلغزار
 تلخ شد از گریه مرا زنده گ
 آرزو او دست بحیان و تنم
 آن روز که چشم بر رخ او نظری داشت
 چون رفت نه خاک نه آبرو گشتن یار
 صد یار اجل در قفسی کرد اسیرش

دل من زین کشاکش باد و بیم است
 که نام کار سازد ما رحیم است
 و شوار چنین آه و دگر محله نیست
 دارم گل از خفت ز جانان گلغزار نیست
 بهتر نوی دیوانه جز این سلسله نیست
 با من قریب از رگ گردن ستاده است
 تصویر یار در نظر من ستاده است
 خنده زن بردل فکار من است
 بر سر کوی او مزار من است
 بر کنار است و در کنار من است
 مرموم آزار چشم یار من است
 صورت گرانزل بچ صورت کشیده است
 آنکس که می ز سنا غرور صدمت کشیده است
 بودن اسیر زلف تو آزاد می نیست
 مرده ام و زیستنم آرزوست
 نافه مشک خنجر آرزوست
 چاک بدامان ز دغم آرزوست
 خوردن مے در چینه آرزوست
 خنده شیرین و هنرم آرزوست
 زان حسن از جان و تنم آرزوست
 در سینه دل از شوقی حسنش خطری نیست
 آنکس که دم مرگ دو صد فوج گزیده است
 مرعیه دو صد ناز بیا ز و پر کرده است

چون تیر قضا بر سرش آمد سپر انداخت
 از کبر و درانجا که زدند اهل جهان م
 زان پیش که بنمود ملک سجده به آدم
 مرا عشق چه اقبال جاه در پیش نیست
 چسبست و جوی وصال تو و شیب پیران
 گذشت شام فراق و در صبحصال
 تو شاهدی و مراد شربت عوی عشق
 سفر که داغ حسن رفته رفته بگرد
 ترا که دیده بجائی و دل بجائی هست
 کدام عاشق شوریده در بلای هست
 مکن شکسته دل ارم ای خدانا ترس
 بهر طرف سیر بسمل تپان بخون نیست
 کسیکه کار بسودالیش او فتداند
 مگر دلم ز کشاکش هزار پاره شود
 نظر بناز و غرور جستان و در مکشا
 بیک نگاه ادا کرد و بار عشاقان
 نشد مرخص محبت حسن علاج پذیر
 پیدا مصیبت عجب بر سر نیست
 عمر نیست سوختم بغم عشق و چون فلک
 چشم محبت من عبث در فکر مدارم
 چون نباشد آگه از زار زدن تیری
 میرود پوشیده چشم خود ز بازار جهان
 آسوده هر دلی که شود مبتلا می دو

آن شاه که خیل و چشم و ملک زری و شفت
 می گفت که عیسی منم آنکس که خرمی در
 از عجز حسن نامید برخاک سری داشت
 که فوج غم سپهر را بایت آه در پیش نیست
 بهر کجا که روم شمع آه در پیش نیست
 وداع کوب داغ سیاه در پیش نیست
 زهر و چشم تر خود گواه در پیش نیست
 که آمد آن رشک ماه در پیش نیست
 چه دانی آنکه در آغوش دلربایی هست
 که باز بر در او شورایی بلای هست
 که آخرا ز پی این خانه که خدای هست
 بگویی بادی عشق که بلای هست
 که موم بوسه زلفت سیه بلای هست
 که عضو عضو کسی جمله دلربایی هست
 به بین در آینه دل که خود نمائی هست
 به بین که چشم برت سرج خوش ادا هست
 و گرد از پی هر درد و غم دوائی هست
 پنهان ز چشم دلبر من در بر نیست
 مستی شرر هنوز بجا کس نیست
 خانه من بخاطر از فیض ناداری نیست
 جلوه گر آن شوخ درد لمار عیار نیست
 بسکه در خلعت حسن از دست زاری نیست
 زنده هست هر یک که میرد بر ای دوست

من چون جباب بحر شده ام شناسی و
 اشک از دو چشمم پارسی از قتل من حکمید
 بر دست عشق و لب خلوت نشین مرا
 شمع دیگر بسیر تربیت دیوانه عشق
 گر کنی نسبت آن چشمم نگرسن عجب
 منت مهمم بزخم دل نمی باید گرفت
 کسبیکه خوان جگر خورد و لبم مجامده خست
 نشست یاز زمین و رو خوشگلین بجات
 پرست و تیغ تو نامم که از دل مجروح
 نمی دانم چه در اندیشه اوست
 خوش است آن کس که در اندیشه اوست
 گل عاریت ز روی کسی نگم بگو گرفت
 تا مرا آن غنچه لب از ناز حرفی گفته است
 نیست در عالم کسی را طاقت دیدار او
 زخم زرد و دل خود رساله باید خست
 و گرم جبر از آنکه خبر ما در و کم است
 با عینست سینه ام که گلی نیست غیر داغ
 باید ز غور بر صدف دل نگاه کرد
 بجز دمان و سر زلف او بعد رسام
 فارغ مگر آن شوخ زهر زده است
 بر لب ز غم بجز تو جان حسن آمد
 ساغر چشم ترا با ده پرستی و گریست
 گر بدست تو دهد دست یه جیت عجب

خواهم فنای خویشتن اندر بقای دست
 در خون بهایم این گهری بهایست
 جانی که از آسمان و زمین هیچ نامست
 زینت افزای تراز لاله صحرای نیست
 ایکه حشیمان ترا بهره زینت نیست
 باب فیض عشق را در گل نمی باید گرفت
 جمال شاهد دلخواه را مشاهده خست
 میسر حال لعل زلف است زین بجات
 صدای خنده و آواز آفسرین بجات
 که با عاشق خموشی پیشه اوست
 نشستن سر بر زانو پیشه اوست
 بلبل بوام از دل من های سو گرفت
 دل درون سینه پر خون چو گل شافت
 یاز من زینوجه روی خوشیتن بهفت است
 رسول با گرش را حواله باید خست
 که دم بنظر بر آنکه نظر ما در و کم است
 تخلیست آه من که شر ما در و کم است
 اندر صفای خویش گم ما در و کم است
 نشان ز مختصر و نام از مفلو نیست
 در کعبه و تجان همه جا گذر اوست
 بر دار زرخ پیرو که آخر نظر اوست
 ساقی و شیشه در محفل مستی و گریست
 دید بیضا و گرو دست تو دستی و گریست

بهر ایست

جز علی کیست حسن تا ز کرم بکشاید
 خیزد خسته حال من ترا نیست
 ششم ماه هست و روز من بی تو سالی
 به بین در آینه دل اگر چه مشکبست
 از کسین بجان باست هوای صالحت
 مردم نباشد اینک به بینند فرمان
 بر باد هر دو یکک ندارد هوای او
 خود را کم از غلام شمارد به پیش او
 یارب چه صورت است که از هیچ صورت
 باروی کسی دعوی خوبی بنماید
 تا نشان ناک آن یار باست
 حتی بصیرت می شمارد خاک از آغوش خود
 به تلخی کی دهم جان در جسم عشق
 شکوه دوران سزارند با هم هر ماه
 دل افارغ از نام و نشان است
 مراد و راز تو گر یار است و دهم
 سراپا سپهر گذشت کشتگان است
 غم روزی نباشد نیکو آن را
 آن صنم طرح اقامت در دل برآید
 مباد و شمع رخ یارین ز چشم نمان
 طفلان اشک را به مره بگذرد است
 دل را به وصف هر سر موی تو کار است
 هر بار امید آمدنش منع می کند

عقده کار ترا بندش وستی و گریست
 غم از پنج و ملال من ترا نیست
 خیز زین سال و ماه من ترا نیست
 که نقش روی تو پیدا بلخت نیست
 در خواب بهم نمی رود از دل خیال و
 عکسی فتاده هست چشم ز خال و
 آشفته هر سر یک نشد پایمال و
 یوسف اگر خواب به بین جمال و
 نگرفت صورت از قلمت هم نشان است
 در زمره خوابان حسن آن روی گشت
 لعل میکا لای دل افکار باست
 هر کجا آن دلبر هر جایی من حاضر است
 که شیرین است آب خنجر دوست
 لبسکه شور حسن او اندر جهان فتاده است
 حدیث آن میان نادریان است
 همین آه و همین شور و فغان است
 سنان و خنجرت را بر زبان است
 بهما قانع به مشت استخوان است
 کعبه را بر فرق سنگ حسرت این خنجر است
 به منبری که ز خورشید و شمع است
 در کوی عشق من لای منی سوزان است
 آشفته ام که یک سر و سودا هزار است
 جانم به فکر رفتن خود در نه بار باست

آرام دو عالم بی دیوانه عشق هست
 هر چند که حاکی بدن ماست لیکن
 آگاه ز اسرار تو دیوانه عشق هست
 هر سینه محیطه است ز اسرار محبت
 سیلی که کند گشتی گردون ته و بالا
 آن کلخدا سر و قد و نو جوان گجاست
 آن مو کجا و سبیل و ریاحی محسن
 ز صورتی که ازان رخ هیچ صورت نیست
 در حیرت دل من جلوه نهایی دگر است
 مشکل من ز کسی حل توان گشت محسن
 جایی گیسو بر رخ سیمین او بهتر بود
 مشکوه بنود مرا از کج نگاهای های او
 چون دهم یارب تسلی خاطر مشتاق
 آنرا که هست نشئه دیدار او محسن
 بیا برای خدای منم تماشا کن
 زندگی باشد عزیز اما به بجز در استان
 میشود روشن ازین چاک گریه نام صبح
 بی نصیبی را تماشا کن از خون قضا
 چشم تو دگر جا دل سخن چه نایم
 غم قتل عام میدارد دگر در دل محسن
 از زبان نشانه ما آشفته سامان آن
 آشفته دل محبت سیه خانه بدوشم
 در لغت تو دام مزع دل یک جهان بود

رویت می نماید
 رویت می نماید
 رویت می نماید
 رویت می نماید

گنجینه است فراغت که بوی رانه عشق است
 سر سبز درین مزرع حسن درانه عشق است
 گنجینه دراز تو بوی رانه عشق است
 هر دل صدق گوهر یک دانه عشق است
 سر بر زده از گریه مستانه عشق است
 یارب عصای پیروی مانا توان گجاست
 آن رو کجا و لاله کجا ارغوان گجاست
 بحیرت است گر آینه جای حیرت نیست
 هست این خانه دگر خانه خدای گجاست
 هست این عقد دگر عقد کشای دگر
 زانکه می باشد مناسک برای ما گنج
 دیده ام هر دم بیمار از رفتار گنج
 نیست بر لب آن بت مغرور الفی
 با سلسبیل و چشمه حیوان چه احتیاج
 بیک نگاه تو هستند مردمان محتاج
 گر بود چون خضر عجم جاودان محبت هیچ
 آفتابی هست پنهان زیر دامان صبح
 میرسد یک قرص نان تانخت ندانم صبح
 گوش تو دگر سوغم حرام و دم شرح
 جامه پوشید است ایندم آن بت بخوار
 سرگذشت کاکل آن یار می باشد
 تا زلف سیا و تو بلای سر من شد
 خالی تو کاروانه صیاد می کند

به شوق غمیت و حبسِ طن مانند پرگار
 به صحرایی که از جا عاشق بیمار بر خیزد
 حسن آن خیرت گلشن گن قصیدین
 تهنید چشم تو دین برد با ایمان کند
 بردل خویشین ای ترک کمان بر تن
 رفت هوش از سر و دل بزول آرام جان
 آه این مشقت غبارم به هوای کوسین
 چشمم خود خوار تو ای ترک بیک چشم زدن
 تا سر و کار من افتاد حسن با غم عشق
 همراه که از سینه پرورد برون شد
 و عشقت نواز عقلم خورد و آتشم آزار
 بالای دو چشمیکه چه صداوست ز ابرو
 صبحم گم آن گل عنای زمان بگذرد
 پیش ازین فرقی نبود اندر من جانان
 جسمم را ابرو ز جان باشد
 هر چه باشد رضای او خوشتر
 بکس که پیش آن بت عنای ابرو
 گردد و چون غم و اگر کار ما حسن
 چشم خون آلودم را اشک نشین میکند
 گل ز شبنم تازه تر گردید و فصل بهار
 نیستم تنها من دیوانه در شوق و فغان
 مروم و زنده غم بایر همان هست که بود
 سوی سرگشت سفید و نشد این سبب

چو پای در سفر داریم بانی در حضر باشد
 صدای خیر مقدم از زبان خار بر خیزد
 به استقبال او زنگار رخ گلزار بر خیزد
 دل شد از عشق تو سیدار و قمران
 خورده ام تیر نگاه تو به پیمان سوگند
 پنجم بجز تو ای فتنه دوران سوگند
 رفت بر باد بنجاک در جاناتان سوگند
 بسلم کرد بخون ریزی شرکان سوگند
 نیست دل جمع بان زلف پیشانی سوگند
 از بهرینای غم عشق تو ستون شد
 فریاد رس من مگر امروز چون شد
 در صحف خسار کسی سوره نون شد
 گلستان از آه گرم بلبلان گلخن بشود
 از غبار استی من در میان دیوار شد
 از مکیین عزت مکان باشد
 من نگویم که این و آن باشد
 از خوشیتن گذشت به نزد خدا رسد
 گر صبحدم ز گلشن کوشش صبا رسد
 در چراغ لاله شبنم کار روغن می کند
 آب بر آتش در اینجا کاره امین میکند
 حلقه زنجیر هم فریاد و شیون می کند
 خفتم و دیده بسیار همان هست که بود
 روز گردید شب تار همان هست که بود

ندار و ساقیا کاری گری با شیشه سپاغر
دوشش گردیدیم بگرد عالم از دیوانگی
عالم از نادانی خودی کند مساک علم

دلبر من بر نمی آید	آه امید بر نمی آید
سکینم انتظار او چشم	از در آن مبر نمی آید
بر طفل شک غم دیده	غیر حجت بگری آید
کار عشق آن بت خور	دور و دور زرنمی آید

بیرون نشد ز خلوت کام و درین بان
نیست روزی که ز غم دیده من تر نشود
تانه بینم رخ آن یا حسن می خواهم
صاحب همت بدنیای کار عفتی می کند
و صده دیدار فردا یا با ما می کند
نیست تاب زندگی نه طاقی و حسن
هر مزار خویش مجنون سبزمی ارد گیا
وقت خرم من ز ناگاشته رایکجو هم
نازها دارد به بیداری و چشم خفته ام
کستی کند دیدن او بهره در شد
خط از گردن گذارش جلوه گر شد
خبر آنکس که از راز تو دار د
گذر گاهی نکردی بر سر من
کجائی ای بت هر جای که من
از آن رخسار و کیسوی سید قام
ماه روئی که دیده مے آید

مدام از چشم مست آوستش هوش می ماند
در جهان جانی ندیدم کان پری بکنون
هر قدر زین مالان رصرت او ز فانی شود

از دل می رفت ز کوش	مدنی شد خبر نمی آید
از ناگاهم رخسارش	کیست کان چشم بر نمی آید
ناقوان بگشت غم ز غمت	آه از سینه بر نمی آید
هیچ تدبیر در وصال	ای حسن کارگر نمی آید

سراست نشین کسی چو سخن زرنمی شود
تارهای شتره ام کشته گوهر نشود
جان بردن از تن این بیدل و مظهر نشود
دانه اینجای فشانم ز من اینجای کند
یابی تسکین دل امر و ز فرامی کند
روز و بجز آن بر سر من چشم بر پامی کند
ناقه و لیلی محبت تکلیف با من بخورد
جز پیشمانی ازین مزرع چه حاصل باشد
بهره و رزان شب که از دیدار او خواب شد
بچشم مردمان صاحب نظر شد
چه شام ستان که پید از سحر شد
نشانشن ای یک از خود بیخبر شد
سر من گر چه خاک ر بگذر شد
براهت مشقت خاکم در بدر شد
و یا حسن را شام و سحر شد
داغ بردن کشیده مے آید

همچو دو دیکه بر سر آتش
 پیش صیاد من بسحر و فنون
 در غم عشق مهر خسار
 چشمی نه که در راه تو بیدار نباشد
 جانی نه که خالی بود از عشق و هوش
 پیوسته بتان چشم بیالای تو دارند
 ز لبهای تو حرفی چون بر آمد
 بر آمد یار من از غیمه بیرون
 کجا چون صورت او نقش دیگر
 چون بضم دید رفت از دست او هوش
 حسن تا دید سیلاب سر شکم
 آب نیسان و صدف جاگرد افتاد
 در دل عاشق خیال کلان مرگان او
 آه تیر دل خسته بجای نرسید
 بر سر کوی تو عمری دل نشورید من
 مردم از در غم بجز و نشد دل نصیب
 یک سحر هم گلستان در او یارب
 جان ز تن رفت حسن تا که نماند بر با
 او سخن ساوی دبان تنگ کن بجز بیان
 جلو که او تا حسن اندر دل خود دیده است
 نقش ریت بر دل حیران من تصور شد
 ای سرت گردم مینشان از خون رازنا
 آن روی یار خال سیر بهر مند شد

خط بزوشش دمیده می آید
 مرغ دلمس پریده می آید
 صبح و امن دریده می آید
 گوشه نه که در حسرت گفتار نباشد
 جسمی نه که خاک ره آن یار نباشد
 این طرفه سسی سر و که بادام شود
 د و عالم از عدم بیرون بر آمد
 تو گوئی ماه از گردون بر آمد
 ز ملک قدرت بی چون بر آمد
 زخم هر چند افلاطون بر آمد
 فغان از سیند همچون بر آمد
 هر که این شیوه باشد راه در دل کند
 کام ز هر بار و کار نیش کز دم می کند
 چون خنا خون جگر خورد و پیا نرسید
 نا لها کرد و بگوش تو صدای نرسید
 استخوان شدنن یار و همای نرسید
 از پی غنچه دل باد صبا می نرسید
 کاروان رفت مگر با تک درانی نرسید
 با وجود نیستی دعوی استی می کند
 زندگانی را بس در خود پرستی می کند
 کار این آینه از عکس تو صورت گشود
 شدت خاک من بعد امید و سنگ شد
 قائم چگونه بر سر آتش سپند شد

ماهلوه گریخته آینه گشته
 دل از تاب عشق اویسی میتا بگریز
 تن منیگویم بلازان قامت بالا رسید
 و آرزوی بسیندن نالما کند
 نتوان کشید چله چو زاهد بگوشه
 جانم بلب سید حسن از غم فراق
 ندم لحد که آن یار بامه آید
 یاز گریان بسر تربت مامه آید
 از درای محل لیلی صدائی میرسد
 ناصح از چشم حقاقت چشم زارم زین
 ناخن غم بسینه چون نزنم
 در چشم خویش سرمه دنبال دار کن
 ز رویش جور و غلمان آفرینند
 ازان زلف سیاه در وی تابان
 چه سان لب را فر و بندم ز فریاد
 ترا خسار چون آیینه دادند
 حسن آن غیرت حور و پری را
 هر کسکه جا بگنج قناعت گرفته است
 صاحب دلائم از گزری بر لبی کنند
 روشن دلان چو آینه از چشم مردمان
 دارند ز آفتاب قیامت کجا خطر
 باینده ایم بندگی او بما سزود
 کشکان عشق رقصان بر دیوار تو

در چشم من هر آینه حسنت و چون شد
 یاد غم نپنه از سوز جگر سیاه میگردد
 هر چه آمد بر سرم از عالم بالا رسید
 ما را چه سینه هست که بیدل صد کند
 در هر ولی که ناوک عشق تو جا کند
 جانان کند نگاه بحالم خدا کند
 بادشاهی ز تفقد بگدا می آید
 بعد مردن پی بیمار دمامه آید
 هر که در راه کسی نالد بجائی میرسد
 کز برای استخوان آخر هائی میرسد
 یاد ابروی یار می آید
 بیمار را خوش بست که در کف عصا بود
 ز کوشش نعل در ضوان آفرینند
 بحالم کفر و ایمان آفرینند
 مرا از بهر افتنان آفرینند
 مرا از آن وجه حیران آفرینند
 ملک بر شکل انسان آفرینند
 از لوح تا قلم چون نگین اهل نام شد
 باید به بی کسی زد عائی ندو کنند
 پوشیده خویش را به قبا می کنند
 آنانکه با بسایه آن سرو قد کنند
 سازند که قبول حسن خواه رو کنند
 و گردن شستن از سر خود با دو کار تو اند

دل در عوای خلویت جانانه میرود
 زاهدگر لنگه شکاری فغاده است
 و هم سحر که دو چشم باشک باری بود
 تمام سینه بشکرانه تر زبان میشت
 حسن گفت کسی بعد مرگ من این هم
 انتظار تو کسی و من برای میگرد
 چشم قناتش که مشق دل با می کند
 چشم حق بین گر تو میداری نظر کن بد
 می شوم قربان آن طفلی که هیچ عیب
 یاو کن مشکل کشار او بپوشه گل حسن
 بچه آمد که باز امروز ما را
 چو از دنیا حسن را سر و شدل
 یاریکه در حرم دل من نشست کرد
 نظر که بر شگاف سینه که پرچان دل
 پشیمانم ازین یکدل بپزگام تماشا
 و بد صد دکان را جان چانی که در تن
 حسن کم فترتی میدارد از بیار دل بر ما
 یار از غم من گریه دیوانه چنین باید
 تصور کسی بر دل بنشان پشتمن
 بر سختی غمهایم در گوشه زندانی
 جاسی در کوی تو آنکه از اینجا کردند
 زدم مؤذن و دم مسجیکه زده قامت شود
 برمداری قدم خویش که برگرد جهان

دیوانه بر او پری خانه میرود
 در کف گرفته سجده صد دانه میرود
 دعای وصل تجلی در جناب پاری بود
 سحر چشم تر من چه فیض جاری بود
 که دستدار فلان شاعر بهاری بود
 چون نمی دید ترا آه برای میگرد
 روزی مردم را سینه سر سبانی میکند
 کان منم در کشور دلهما خدای میکند
 دست و پا خود ز خون من جنانی میکند
 زانکه چون نام خود مشکل کشایی میکند
 نگاه ای بر بت دو شینه افتاد
 به فکر خسر قد چشمینه افتاد
 خود راه بن نمود و مرا خود پرست کرد
 که یار دل نشین تا از که این آه می
 که بر ناز و ادا ما در نظر دل خواهد آید
 ز غمناک لش صدای تم بازن آمد می آید
 نگاه از چشم لوم بیرون از آن نگاه می آید
 شمع از پی من سوزد پروانه چنین باید
 حفا که برهن را بختاد چنین باید
 ز خیر همه ناله دیوانه چنین باید
 در وطن گاه ز غمیت بسلاست فتند
 عاشقان و طلب آن قد قامت
 پاکبادان حسن از روی کس فتند

دعای
 وصل
 تجلی

پر خنده شد ز سوز غم او چو فی دلم
 حسن بدست تبتی داد دل گفت
 بوقت نزع بجز یاد خویشتن یارب
 بیاکه جان بلبست از غم فراق حسن
 ترسم که تار سیدان او جان بلب بچند
 هر عضو عضو لست مناسب گزرت
 آهیکه نیر و دم حسن اندر غم قدرش
 جانان رساله که روان با رسول کرد
 غم ز آفتاب حشر نزار و حسن که جا
 فلک را مست عشق تو غم میخانه بر آید
 دل بنیاب من در دوزخ از رنج حسن او
 حسن از سر کشتی آن گریست و آید
 حسن بهر وفا کیش من احسن امید
 چون کار من تلخی جان کند آن وقت
 افتد بهیچ چیز حسن را اگر احتیاج
 درمی ز فیض کشاید بروی غم خورل
 هزار عقده در افتد حسن بکار کسی
 راحت دنیا و دین در تحت یوان شد
 لطف بر عشق بهر دل که کند مساز
 پیش این مرده دلان آه که سوزن
 مرده دل از لب آب بقا می بید
 دل سرشته ام ای یار ترا میجوید
 هست سنگ ره او که بخت بخانه به

تا یار دلنواز مرا به نفس بود
 بر وصله و ملک از پی سلام رسید
 دل مرا بغم این و آن دگر میسند
 جز التفات بر احوال میهان میسند
 سویم روان ز ناز لب آهسته میسند
 آینه عهد از ترا دسته میسند
 موزون بجای مصرع جسته میسند
 در شان ما چو آیت رحمت نزول کرد
 در سایه حمایت ابن پیچول کرد
 شفق را داده و خورشید را پیمان میداند
 زبان شمع کسش ابله پروانه میداند
 دل صد چاک عاشق را بجای میاید
 سیاه چشمی او تیره روز مردم کرد
 یارب بفرق من بت شیرین تقال باد
 غیر از در تو گنگ زبان سوال باد
 ز گلشن تو نسیمی که بار می بندد
 که دل بی باغ جهان چون انار می بندد
 و امی بر آنکس که در ملک جهان زانه
 همچو فی زندگی اول صد افغان گذرد
 همچو شمع نیست که بر گور غریبان گذرد
 دانه سوخته هم نشود خامی جوید
 کی بجز قلبه دگر قسبله خامی جوید
 در دل خویشتن آنکس که ترا می بید

می کشاید گمره غنچه گلها سے چمن
 داغ برداغ در اینجا بهم آمیخته اند
 هر که در سایه دیوار تو آرام گرفت
 پیرگردون همه شب تا لب بحر کا حسن
 در نظر بود که خونماز نگاه تو شود
 بوم خیال او تا زنده حسن بودم
 از درد دل ناله و افغان گله دارد
 بگذشته جان بغم و دل بر بود
 یکبار گذر کن بس من که ز عمر
 داری چه نزاکت که بچشم دل مردم
 نهنگام تماشای تو ای آئینه خسار
 سیراب نگردی حسن خشک باش
 خبر وصل تو با بچو من می گویند
 قصه عشق من از ضایع حسنت شب
 و بهنت غنچه و خسار گل قامت
 کس چو قمر لیسیت بفرای و کس حج لبیل
 بر سر راه محبت من غربت زده را
 تنگ اینجا است حسن قافلای بل نمان
 هر غمزه که زان نرگس ستانه براید
 در بزم چمن شمع رخ او چو فروزد
 خافل مشوا از منفعت خاک نشین
 مانند گدایان سرکوی تو فروزا
 حرفی اگر از در و دل خویش بگویم

باغ در باغ ندانم چه با می جوید
 جای خود صبر بیست در دل با می جوید
 که در اقلیم جهان غفلت با می جوید
 شمع بگرفت بکف یار مرا می جوید
 روز مردم سیاه از چشم سیاه تو شود
 مردم بسیر کوشش تقدیر چندین باید
 و ز خون جگر دیده گریان گله دارد
 این شکر او امیکند و آن گله دارد
 خاک نیست از گوشه دامان گله دارد
 پای تو ز نوک سر مشرکان گله دارد
 مشتاق تو از دیده حیران گله دارد
 از خون من آن خنجر مشرکان گله دارد
 مژده جان بسیر مرده تن می گویند
 شمع و پروانه بهرا بنجمن می گویند
 بی سبب نیست ترا اگر بنجمن می گویند
 که ترا سر و قدی گلبد ز می گویند
 بیکسے خسته و لے میو طنے می گویند
 سخنی هست که وصف دهنه میگویند
 مستیست که از گوشه میچانه براید
 از سفید لبیل همه پروانه براید
 در مزرع یکدانه و دصد دانه براید
 آن کیست که با شوکت شایانه براید
 فریاد حسن از لب بیگانه براید

آن شده خوبان چو جا در بزم نوردی کند
 در شب بچران آن مر بر با یکسان
 چون یکسیم زیر لحد یا نظر کرد
 مگر کرده ره خانه خود سوی بلغم شب
 بزندگی بودم جای در بهشت اگر
 نازها چشمیت امی ز کس ننادانی بود
 موی او سر پای آشفته سامانی بود
 گر چنین بزند و چشمیت غارت یگان کند
 مگر ز خون جگر سده راه گردیدست
 تا جوه حسن همان تاب تو هر سو پیداست
 گوش کس نیست بر فریاد زاریان
 جمع ست همان ل که پریشان تویند
 هر چه بار آورده غم آن دلبر پیدا داد
 با صنوبر قامت من بایت چون نسبت ناز
 تکیه کردن بر خدا باید نه بر افعال بپوش
 کس نه انعام تو در ملک جهان ناکام
 حال شاقان بودی پنچین در هم
 تا جوه گاه جانان شد دل نمی نماید
 دانه در مزرع امید خلق
 فارغ از فکر دو عالم شد حسن
 بر راه راست دین کی میتوان از کفر
 حسن بخت خود ناز کم و چون
 آن را که دم نزع توئی بر سر زمین

شرمش موشان داغ نوردی کند
 کیست غیر از داغ دل نازک و کسوی کند
 افسوس بر احوال من خاک بس کرد
 از رهبری طالع آن ماه گذر کرد
 بخانه ام گذران طفل خورزاده کند
 دعوی بچشمی او عین نقصانی بود
 روی او آینه دار و خجیرانی بود
 مردمان را کی تمنا می مسلمان بود
 که خون ز دیده من جسته جسته آید
 بهر دیدار ولیکن نظری سے باید
 این پیرویان مگر دیوانه ام شنیدند
 بیناست هر آن دیده که حیران تویند
 میکند پوسته دل بانال و فریاد
 سر و سر بالا کشید و شد بجان شهادت
 به که از منزل بگیرد مردم آزاد زاد
 خانه فیض تو یارب تا ابد آباد باد
 از گرم ما و ادخواهان را گرد می داد
 از تابو حسن لیلی محل نمی نماید
 گرفتار خرمی حاصل بود
 آنکه با دل در خود حاصل بود
 مریدی را که رهبر زاهدی پی میگرد
 مددگارم جناب شبر و شبیر میگرد
 دشواری جان داد نش آسان

عکس خسار تو بر کس پیدا میکند گفت
 بر زبان خارند انم چه بیایم دارد
 غم یاریست غم زین جان جان عشق
 ششتمی کیست تماشای کسی باید دید
 مه کنعان بشه گردیده باشد
 بجان نشاوم اگر بر گریه من
 ز بس بگریه میان تو شد ز آسمن
 آن سرور و آن تا که خرامان بیامد
 ای وای ز محرومی دیدار خدایا
 خوش سنت ان دل که شنید ای تو باشد
 چه وارد طالع بیدار آن چشم
 بکوی او که رسیدن بعد الم باشد
 بوقت نزع که لب و وقت یکس است حسن
 می شود از ناله کردن ناخوش نگاه
 تا حسن بنا گوش تو بادیده طرف شد
 کدام است آنکه خندان بارخ بر نور آید
 برون آند ز تن با آه جان تاوان من
 چو سوی من خرامان آن بت بید آید
 زنده آندم که لبش برده تمه را میگرد

آتش اندر آبله را نسوزد بجاو میزند
 گل چه می خندد و مایل چه نخانی دارد
 در نه چهره هم که باشد دل و جانی دارد
 چشم برود عده دیدار بهمانی دارد
 نخل از روی او گردیده باشد
 ز ناز آن غنچه لب خندیده باشد
 بچشم مور سوزد بستر فراع کند
 بر نخل امید من ستمه برگ برآمد
 آن یار لب سز نادم و عمرم بسز آمد
 بجان اندر منت سای تو باشد
 که مو اندر تماشای تو باشد
 گذشتن از دو جهان اولین قدم باشد
 خدا کند که بیا لینم آن صنم باشد
 تحسین او از کرده من شهره آفاق شد
 هر قطره اشکم به شره و بیخبت شد
 ملک ز عرش یا از باغ جنت عور می آید
 حصاو سوت چون از جا خود کم زود آید
 مرا زاهد خدا از جلوه او یاد می آید
 بخدا آرزو مرگ مسیحا می کرد

ردیف ذال چه

حکال نیست بر او نعمت بهشتین
 اگر کنم سوز دل خویش رقم بر کاغذ
 چشم بدور که در نامه دل سوختگان

به پیش آنکه بود لغت و حرام لذت
 خانم شعله شود بال سمند کاغذ
 فقط گردید سپند و شده مجمر کاغذ

در وصف رای مملو

در جهان گردیم ترک نایبی از بسیار بار
 میشود چنین جبین از دیدن بی بد
 ترک یاری میکند جان از تن بجایین
 دار و بهر جایار من ناز و ادای بی دگر
 و بال جان شود آخر تلاشش بر گرد
 شد بچشمان و دو و بروی بت عیار بار
 دور خود را از سر سو و آن لدار آ
 بسکه گردیدم نزار اندر غم بد از او
 باخت از شرم رخ گلگون او و رنگ تاب
 کم نخ اهد شد فغان و ناله جان کا کین
 بسکه برگرد و سرا کوچ کلاهان گشته اند
 بسته ام تامل عشق چشم بجایرتیان
 یک نظر غافل مباحش از انتظار و حسن
 دعوی چشمی امی ز گس جانان و در آ
 یکسر تو نیست فرق از ناگسبش مرا
 هر و سر گشته از حسن جهان آری نسبت
 ز اهدا چشم حفات بر تن عریان مبین
 تا تو باشی جلوه گراز پرده در بزم سماع
 اعتبار ز بدایشان یکسر مومم نشد
 با گرد و ناتوان سرکش نیارد سرشته
 طاعت بر فاست از کولش نمید چشم
 گردن چون بجنبش بنضم مدار عمر

تا ترا کردیم با خود ای بت عیار بار
 آنکه باشد در جهان با مردم اختیار یا
 کرد و جاشاید حسن و مجلس اغیار بار
 هر س ز حسن روی او بیند تماشا دگر
 مباحش گشته چو سیاه در غم اکسیر
 دشمن جان کرد پیدا این دل ناچار چا
 قسمت منصور آخر کار شد زین ار دار
 موی شرکان شد مرا بر دیده خونبار یا
 او فتاد از سوز عشقش در دل گلنما
 گشته ام ای دشمن جان با غم بسیار یا
 از زک جان جهان ست اندران ستیا
 گشته ام چون موی شرکان از غم از ار
 چشم خود بر شا به راه وعده یدار آ
 دیده پیدا کن که بر ناید ز چشم کور کار
 بسکه گردیدم بسو الیش من کم روز را
 او فتاد از آتش عشقت بجان فزونا
 داردم از خرقه سالوس چشم عور عا
 می کشد سرب بدوش خویش از طنوب با
 ز اهدان هر چند خود را ساختند از زور
 می شود عاجز چو جمیع آیند یکجا سو کا
 تا نهاد از عشق بردوش دل مجبور با
 آرام خواستن عبت از روزگار عمر

بر عمر خویش نگه ندارم که چون جناب
 بگذر حسن ز فکر منتهی که بیدرگ
 تا یک ببری هر دو جهان در نظر خلق
 بر تنگ دهان تو خرد راه بندوی
 در وادی محشر حسن از گرمی بخیزد
 آمد آن سروروان از کبک غم شرفله
 چاکسای سینه با عاشقان بی نسبت
 سر نوشت ما کلام بود که دیوانگی
 می توانم دم زدن از سینه بختی در جهان
 آمد آواز صبا بشنید تا بهر نثار
 می کنم روزیکه از جور فلک آه و فغان
 سنگ حسرت می ندر بسینه خود کوه
 با سینهت بسبکسالان گران تر نشیند

سیل فناست زیر بنای حصار حسرت
 خوشتر سواد می این نبود یادگار حسرت
 خورشید جمال تو منور نشدی گم
 خضر خط لبهای تو رهبر نشدی گم
 لب تشنه شدی ساقی کو تر نشدی گم
 بر نهال آرزوی ما رسید این بار
 باز شد از خلوت دل بر رخ دلدار
 میز نغمه بر آستان آن پری حسرت
 بر فگار دل گذاری سر بهم زنگار
 غنچه گل از گره بکشاد در گلزار
 گوش خود را می کند از جلا این سکار
 تا نهادم از جنون عشق در کسار
 من نمی گویم حسن بر دو خوش و این بار

ردیف زای محجه

رفته ام از خویش دور فکر می ناهم
 میرود عمرم بغفلت گریه این می سبید
 از محل نیستم بیرون بهنگام غضب
 گر چه از روزی از آن سحره پندارم حسن
 یازند و یک است و از دیدار او در هم
 رفتم از خود چون نظر آن رخ زیبای او
 آنچه عشقا کرده ام غلظت نشینی اختیار
 گر چه در بلبوی من پیوسته جا دارم حسن
 موی سر کردم سینه و دستش را چون

چون بطمی در هوای عالمم هم
 منشت آبی میزند بر چشمم چه خوبم
 آتشم اما بزرگ لعل در آبم
 پشتم از زار عصفیان همچو محرابم
 نور بینایی هست در چشم من کورم
 آه روز وصل بهم از یار مجورم
 کشتم در هر طرف پیدا و مستورم
 دیدن رخسار جانان نیست مقدورم
 روز روشن گشت می شود چراغ من

لاله زار داغ دل در هر طرف گل کرده است
 لاله از بشنم بعضی باغ گوید هر سحر
 کدام جلوه فروز سمت بی نقاب برو
 بجای سر به حسن در دو دیده تا دوا
 حتی خورم خونتاب بر لب نیست افتخار
 گرد دل صد چاک شد چون صبح در دیر ^{فلک}
 آه از کوتاهی بختم لبشهای دراز
 بهره در تا گردد از عکس رخ جانانه
 نیست با احسان کس نشند لاله اصیغ
 احتیاج کعبه و مسجد نمی دار حسن
 چاک از جاده دارد سینه هامون هنوز
 کرده در دم چاره در دم بت عیسی
 گرد در اشک تخم امل بید رنگ سبز
 به رنگ غنچه ساخت دمان نگار را
 تا قاتش نشان دهد از طوبی هشت
 رفتن نداد لذت آزارش از درون
 با سخی غم تو دل زار حرم ست

گلخند از من نمی آید مباح من هنوز
 به نشند از مرهم کاخورد داغ من هنوز
 پرید رنگ ز رخسار آفتاب مروند
 کشیم خاک ره آل بو تراب امروز
 داغ بردن ارم و چون لاله خند از من هنوز
 مهربان بر من نشند آن مهر تابان هنوز
 زندگانی میرود چون شمع در شعله گداز
 پاک کن آینه دل را ز رنگ جوی آرز
 باشد از روغن چراغ ماه و انجم بی نیاز
 می گذارد آنکه در محراب ابرویش نما
 نیست بیرون از دل و با تم مجنون هنوز
 هست ازین غیرت نمان از رخ ناله
 مانند مزرعیکه شود ز آب گنگ سبز
 خطیکه هست زیر لب سرخ رنگ سبز
 پوشد لباس بیشتر آن سبز رنگ سبز
 در سینه ام ترا شده چوب فندک سبز
 مانند دانه که شود زیر سنگ سبز

ردیف سین ممله

بی تو سرگردان شدم چندانکه گفتم لبس
 کرد تا بخورد دو عالم را بیک شرکان زن
 تو نمودست مرا جلوه نمایی که پرس
 مردمان چشم بر ماه اندون ایستین چشم
 کجایی سیل اشک اندر من دیار
 حسن تلخ ست بر من جان شیرین

جوش زد از گریه ام سلی که بچون گفتم
 باد و چشم جادو داد سحر و انسون گفتم
 عشق بالا می کس انگیزت بلانی که پرس
 دیده ام جلوه فرخنده لقانی که پرس
 شدت است این مشت گل یوا از نسون
 نیامد آن شکر گفت از نسون

دو چمن از زبان غنچه و خسار
محمّل لیلے و گر حاجت ندارد با جرس
کاروان محنت دل را رحم نامد بر پیش
غافل از احوال لایمی گفت یار اشب
آز بس امیر عشق تو مرغان دل شنید
در احسن که مرغ دل ما بملیکسے

ذکر یارے شنیده ام که سپرس
کزدل شویده مجنون لبست آنجا بر
اگر چه افغان می کند در هر قدم بر پا بر
هست در افغان ل کسین درین یار
تنگ ست جای ناله و فریاد و قفس
جان میدد بز غفلت صیاد و قفس

ردیف شین معجمه

چگونه شیخ براید از آستانه خویش
ز بس که حب وطن دارم و دهوای سفر
توفی کریم نزیب برات بردگران
نشد پوشیده آخر عشق او در حینم آن
ز سوز سینه ما بیشتر گردید دل مضطر
جا با بادی بکن یا ساکن دیر اند بان
نیست ای شیخ و برهن کار غیر از یاد
سینه ام شد چون صدق از دست بیدار
نیست غیر از عشق در عالم حصول بند
کجا خواهد شدن از ما مسلمان ام بغداد
بلای جان ما گردید بر ناز و ادای او
مگویند و دو چشم حق پرست یار راز اهر
من نینگویم که صوفی باش یا منجوا پیش
می تو ان سر رشته یاری بخوبان آن
ای حسن غافل نرا از حسن نهان خود
گره ز در زبان طوطی ز شرم لطف گفتار
بنور شمع چون فانوس تنگ میکند روشن

نسخه جان

چو مرغ قبله نما شد اسیر خانه خویش
چو موج بحر غریبم در درون خانه خویش
عطا کن انجم ابا بد از نذرانه خویش
چه سان دارد کسی بر مشت غار خون آن تشر
ملکین آسوده نشیند چو خیزد از کمان
هر کجا باشی عشق آن پری یواند باش
خواه اندر کعبه باش و خواه در تجانه باش
گوش بر فریاد من ای گوهر یکدانه باش
شمع روئی هر کجا بینی حسن و اند باش
که رو چمبیده هست از مصحف خساگر تیش
بدلها میزند ناخن اشارت های با بر تیش
که جا پیوسته میدارند در محراب با بر تیش
هر چه خواهی باش اما در خیال یار باش
خواه با تسبیح باش و خواه با زنا باش
بچو چشم دلبران در عشق خود بیار باش
ز پایش سست کبک از زیرت انداز ز قمار باش
انگنجد زیر گردن جلوه خویش خسا باش

<p>دیده ام از لب که گردیدست مائل غنیش قراهنوز خبر نیست زین فغان خرویش بر طبع خداداد حسن شکر خدای کن دل که در زلفت بار شد گذرش آنکه آویخت زلف بر عارض جلوه اوست بر طرف لیکن باز در حسرت بنا گوشه بگذارد دوستان چند گر بپرسد که کیست این بیجان کین حسن هست بیکس بی یار</p>	<p>باشند از تازنگا هم ششم پیر اهنش سیند باغ دل ما بر آرنیب کوش شاگردان از دحق اوستاد فراتوش می کشد شان از لب سرش یاد دارم ز شام تا سحرش نتوان دید چشم منی بصرش آب گردید در مصدق گرش بعد مردن مرا بر بگذرش بدیند از نشان من خبرش بو صیت نهاد ام بدش</p>
---	---

ردیف صادقانه

<p>طبع بگذار و از سر کن بدر حسن گوی خون کرد و از حسرت گوی آب حسن خواهم و گر یک بوشه ان لب بوجد آنکه چو صا سبب لان بود در حیا نشاء خاطر ت ای ترک میشود آدم بدوق کعبه کوی تومی سزد که حسن</p>	<p>که رسوا می نماید در بدر حسن بود در دل که از لعل و گهر حسن نگردد مور را کم از شکر حسن ز خود برآمده در لاسرکان بود در حیا که پیش چشم تو سر بر سنان در حیا بسان قبله نهاد جبهان بود در حیا</p>
--	---

ردیف ضامی

<p>برم همیشه دو صد بار پیش یار غرض حسن بدولت دنیا غرض نیدار دل زوستم برد گفتم آه این صید است منته برگردم بگذار و مگذار سرم سابقا کیفیت صبا نمیدانم که حسیت زهی فروغ جمال که در گریبانها</p>	<p>که اونتاد بان بیغرض هزار غرض دگر مراست چه با اهل روزگار حسن خنده زو آن شوخ و داد این چشم برون می دهم یک زخم شمشیر ترا جان برون سید بنده از دست تقدیر برون زندان برون نهفت اند ز شرم تو موشان حارن</p>
--	---

<p>به عشق عارض الخواجه احسن مارا</p>	<p>کدام درد و المهرانشد جان عارض</p>
<p>ردیف طای مطبقه</p>	
<p>به چشم دیدن رخسار جانان کند معلوم تا حال در غم در سطر معلوم دارد بدوق صهبای</p>	<p>نشاندم دیده جای مهر خبط نمودم نخت دل ملفوف و خط کاید حسن ز کلتب آوا دچنگ بر لب</p>
<p>ردیف طای مجمه</p>	
<p>براه عشق تو دل مضطرب و روان مخلوط تو آمدی و برون شد غم از دردین ندارد از غم دنیا و دین سرو کار کشید آن ترک هر قتل من بنجر خاهافظ زور و دوری یاری که نزد یکم نمی آید بدنیامی فریب نفس کا فکیش هر است</p>	<p>جرس بشور و فغان است و کاروان مخلوط دل از وصال تو مسر و گشت جان مخلوط حسن بیاد بتان است جاودان مخلوط رسید اندرم بلا می ناگهان سر خدا حافظ دگرگون می شود حال ل مضطرب حافظ دل دین سرا باد ادرین کشور خدا حافظ</p>
<p>ردیف عین جمله</p>	
<p>حاصل از روشن دلی دیگر نشد از اشک بی تو شربت تا سحر دار غم جانگاه شمع ندیدم کسشن خمیر آن از حسد برون بود داین آن ماه روناد بدست من بنوع نیست نافع هیچ دارونی باز اطمع گرچه سیر البش کند از آبروی خویشتن هر دو دست خود ز حسرت ساید و بر نترند با چهره تولا ف زو از روشن شنه مگر گل می کند ز سوز محبت فروغ دل</p>	<p>شد کمال من برین مجلس بال سوج شمع اشکباران است با سوز گداز و آه شمع جلوه کیسان میکند در در پر بیت اندیش آهستین تر شد ز آب چشمم گر با نیم شمع شربت دنیا را باید مهر با طمع بشگفتگی غنچه امید از خار طمع هر که دارد چون گس بسفر با کار طمع بی وجه نیست قطع نمودن زبان شمع از آتش است روشن دودان شمع</p>
<p>ردیف عین مجمه</p>	
<p>آخر آن نامه بان شد مهران جان</p>	<p>بر مزار می کند روشن پس از مرقن باغ</p>

می نماید در نظر با آنچه ماه آسمان
بی تو تنها نیست برگردون جان باغ و آس
طرفه یاری کرده ام پیدا که ما بر این کرم
حاشق بی خانمان خوش می رود در راه
بود از دامن گل اندرین باغ
شود گل بر تو راز گلشن آرا
خور و سنبل ز حسرت بیج و تانس
حسن در ذکر او مرغ خنجر خنجر

بر سر بام تو بشما چون شود در این
برزین هم لاله میدارد بدین جا نگاه
در سخن تو نیست و ز کام زبان زده
مسکین ز بیم رهبران دارد فرغ
زد و آه سنبل اندرین باغ
اگر سازی تا مل اندرین باغ
که بکشادست کاکل اندرین باغ
فکنده شور غافل اندرین باغ

ر د ی ف ق ا

ای خیره از جمالت نور نگاه یوسف
از بندگی توان شد بر عین زرد لهما
ماه تمام یک طرف آن روی که طرف
کیسو هزار نافه و کیسو دلف او
کیسو نهال طوبی و کیسو سهی قدش
افتاد کار دل بکشاکش که مویجو
بلبل یک طرف بخت های هو کند
آگه زه چنانکه حسن از تو آگه است
عکس آن خورشیدی با چو افتد بر صد
می فزاید قیمت شاعر ز شعر آبدار
آبروی قطره اشکم چه داند چشم تر
بزنگ مار سیاهی که او فتد در چاه
بر ما ز دل صد چاک دود آه من
ز رسیدی سویی ما کردی زهی لطف

سودانی خیالت چشم سیاه یوسف
شد از ظلامی آخر بر اوج جا یوسف
شبهای تاریک طرف آن کوبیک طرف
آن چشم یک طرف همه آهوبیک طرف
خلد برین بیک طرف آن کوبیک طرف
ز لعنش بیک طرف کشتد بر یک طرف
سازد باغ فاخته کو کوبیک طرف
هر سو نگاه تو نظر او بیک طرف
جای گوهر می توان شد لعل میداد صد
آبرو اندر جهان میدارد از گوهر صد
کی خبر دار حسن از قیمت گوهر صد
فتاد از سر آن یار بر زخندان لطف
ز چاک شاه حسن چون نهونمایان لطف
تو شاهی برگد اگر دی زهی لطف

دل بیمار را سے جان عیسے	زگفتار سے دو اکردی زہی لطف
چنین بنیاد گو باز لطف	تو مشتے خاک را کردی زہی لطف
حسن از لطف دیدار بیت من	نظر سوی خدا کردی زہی لطف

ردیف قاف

قطر های اشک باشد گوهر عیان عشق آنکه خواهد بازی طفلان در میدان عشق زلحف او سر نامه باشد کتاب حسن نیست اینجا طاقت مردن تا لبین	پورهای دل بود با تو لعل کار عشق لازم خود گوی میساندی جوگان عشق تد آه ما بود بسم الله قرآن عشق هست صحرای قیامت احی حسن میدان عشق
---	--

ردیف کاف فارسی

نخلوت کی نشینم زاهد اتنگ نشست آن دل نواز اندر گنج ناصر و عشق سیدارم نام ونگ رفت تا آن دلبر مینوست از بزم ط دید چون زاهد ترا در بزم می قصان بسکه مرغوب بتان سبزنگ افتاده است سنگ آخر سنگ باشد گوهر آخر گوهر است یار قیاب جنگجو از من نیاید آشته هرچ منونی مراد دل نمی گنج ناصر سر اشد مست دل از نام ونگ ساقی اگر شراب بود سبز گوهر باش دیوانه دار میروم اندر سراسی او هرچین خط سبزده کرد و عارضت عشق تو کی گذر بدلی بود الهوس کند کردم از آن کناره و باز آمد به بند	ز پایم ننگ و فی ملک خدا تنگ تیار سازم طرب چون صدای تنگ هستم از پند و نصیحت من آن ننگ میزندم طرب ز حضرت بزرگان جنگ دور شد ز آینه دل از صدای ننگ آبروی می ببرد اندر دایر ننگ گرچه باشد در ترازو با گهر هم سنگ صلاح می باید بجای صلح و جای جنگ بسکه گردیدم بوصف آن بان تنگ کردم عشق صلح تو بکشای جنگ جنگ دارم بزم باده من از ذوق ننگ تا بر سر من افکند آن شوخ شنک سنگ کی افکند بچهره آینه ننگ ننگ شهباز بر گیس چه کشاید جنگ جنگ بگرفت در کنار حسن گرچه تنگ
--	---

چشم جادویش چنانسونج اندر تیغ نگاه خنده می آید مرا اندم که از به فتوح	می کند از به زخم او بچشم سپهر جنگ با مریدان می نماید زاهد بی چنگ
---	---

ردیف کاف تازی

شدند از غم هزاران نازنین خاک نظر کن صورت جان آفرین را چه باید سرکشی چون آتش آخر نمی زید ز ما جز خاک کسار کس از درو عشق تو آگه نساختم کردش خبر چو آه ز بیماری غمت	نباشد در رهسش خاکی جز این خاک چه صورت های زیبا ساخت بن جان پس از مردن شومی زیر زمین خاک سرشت ما چو گرد ایندوا زین خاک فریاد اگر گفت و گوی نه شنید شک مضطرب برای پریشانی سید شک
---	---

ردیف لام

بسکه دار و خجالت از خساره آن یار بلوه گاه آن سخن بوجسم زار عاشق می نماید در چمن پیش قدم خسار و دخمت باشد جگر خون میگذارد و سحر بود خسار جانان نازک از گل توانی صورت دلخواه او دید بنان خشک چون خورشید عازد حسن تا اندرین بستان مسیم عزوبی بهر وصال ترا نشانی نیست دل شکسته من چون جرس مفرات نازم که هر دم هست مرا یار و غل زمینده ناز کفر بدین تو ز اهدا اگر دست چشم میکش جانان دل حسن	بعد سالی می نماید روی خود کینا گل می کند این از پنهان از زبان خاک گل شناخ گل نبض مرضی بست بیمار گل مرهم کافور شبنم بر تن افکار گل دهانش تنگ تر از چشم بلبل چوبنی جانب دل از تامل قدم زده بر که در راه تو گل پریشانی نصیب شد چو سنبل به بحر گم شود آن قطره که شد وصل هنوز ایلی ما غافل هست و محل دارد سیخ را دل بیمار و غل داری تو سجو در کف و ز نار و غل ز انسا که شیشه مردم میخورد غل
--	--

نیست آن دشمن جان را خیر از یاری دل
 تو دو دل داری غمبار و تن دزانی ای
 از در خویش گران شوخ خرامان گذر
 عشق است وزاری مرغ فریاد نادر
 از غفلت است شکوه دوری اگر کنم
 بیرون ز کوی عشق نیام قدم نهاد
 اکنون بسینه نیست بجز منجم و گهر
 گیر زشتگان تو کی ملک د جهان
 ترسم دل تو نیز شود خون ز دروغم
 سازنده هر کار جهان بر وقت است
 بی یاد خدا گشت حسن عمر تو آخر
 آن رشک ز بهار رود چون لعل گل
 شبنم نباشد اینک ز اوراق او چلد
 زاندم که بوی گلبدن باصبا شنید
 خوشیکه می چکد حسن از چشم غم

آه بر باد همه رفت هواداری دل
 تو و خو خجاری عشاق من خواری دل
 بر زمینش زسد پای ز بسیار می دل
 دل در غم از برای من من بر اول
 جا کرده است دلبر ما در ساری دل
 افتاد رشته از من زلفت بیای می دل
 سیلاب عشق بخت سلسله بنای می دل
 جز دولت وصال تو در خونهای می دل
 از ما حسن سپس گمرا جرای می دل
 در کار خود از یاز سپن دار تامل
 خوش نیست از و این همه کی با وفا
 هر شبنمی شود عرق شرم وی گل
 بز خاک بخت شرم رخت از می گل
 بر باد میدهد بسحر گاه بوی گل
 گل می کند ز خاطر او آرزوی گل

اردیف میم

زمین و آسمان را جلو گاه یاز میم
 کسی در دست دارد چه کس نار در گون
 کسی در ظلمت کفرست از بنده بی نظار
 زهی بازی گریها کرده ایجاد در عالم
 چون ز کس چشم بکشا اندیز گشای شان
 چون لیل مجدم نالان گلگشت چمن
 چو می پرسی ز سن احوال حیرت اخیر

وجود دره و خورشید زان خساری میم
 همدا رشته الفت با آن دلداری میم
 کسی اهل من او محبت خساری میم
 ترا هر جا بر سنگه دیگر ای دلداری میم
 حسن دامان گل در پنجه بهار میم
 چو آمد با صبا بوی کسی از خوشین میم
 چو آمد در نظر خسار او از خوشین میم

بر پیشانی در کار و تیره روز و خانه برد
 ز لبس لبریز خون شد چشم گریانی که در رخ
 نه آردین کار و ارم نه زد دنیا کام میخوام
 من از چشم و دهان آن شکر لبرگام میخوام
 یعنی خواهم حسن از خضر آب چشمه چون
 گفت جانان در دو عالم کن نظر کفتم چشم
 گفتش خواهم برای دیده خود تو تیسرا
 گفت آن خورشید روز از سحر بزم پیش
 گفت یارین بکن همایرهای عشق را
 گفت یارین که از سوز جگر با بدینود
 گفت جانان ای حسن بستانان
 زگریماست چون گرس سفید دیده
 گذشت عمر لعصیان در پیردانش
 ز روی صدق عقیدت سزایارین
 چه باید بجز رضایه چون ابدان کفون
 در دام او افتادم و فریادمی کنم
 گردیده تو از من دیوانه چون پر
 تو اختر اعزاز داد می کنی درین
 چون صدق هر چند در ظاهر نداشتی
 با ده کلزنگ بی لعل لب جان بخش او
 نیستی گاه از راز دل آگاه و سن
 داستان و لغز بهیامی حسن آن پر
 چون گین لعل نام جوهر من هیچ کام
 یک جهان سیراب شد از چشمه انعام

ز حسرت موبو بر خود چو زلفیاری پیچم
 رگ یا قوت گردیدست تر گلانی که در آن
 ترا من ای بت مغرور با خود را میخوام
 ز دوکان جمال شربسته و با دام میخوام
 ز دست ساتی کوثر لبالب جام میخوام
 گفت بگر بلوه ما سر لبه گفتم چشم
 گفت مشتت خاک پای ما بر گفتم چشم
 گریه کن از شام تا وقت که گفتم چشم
 از بگاه جان نزاری من که گفتم چشم
 قطرهای اشک را مستی شکر گفتم چشم
 هر سحر جادوب از شرگان تر گفتم چشم
 هنوز چشم برای که داشتتم دارم
 هنوز چشم نپاهی که داشتتم دارم
 آستانه نشاهی که داشتتم دارم
 که تبیح خدا داد از گره دارد هر آستم
 انظار در خویش بصیادی کنم
 عمری است ای پری که ترا یادی کنم
 عجز و نیاز پیش تو ای جادی کنم
 جلوه فرما در دل ستان گوهر یکدانه ام
 گشت چون بخاله خون مرده در چانه ام
 شمع پنهان است در بال پر پروانه ام
 ای حسن دیگر چه می پرسی که در دل این ام
 از سیه بختی درین عالم بر آوردیم نام
 از من است نشانه هم ای ساتی کوثر سلام

تر گردید دیده من شد سفید و ماند اسیر
 در بند آواره و گسسته خود را کرده ام
 آه یارب حال من آنچنانم چون شود
 هیچ جانی نیست خالی از زمین تا آسمان
 نیستم تنها بحسن آن صنم باطل حسن
 جلوه جانان بهر جانب نمایان یافتم
 کامیاب از وصل او گردیدم آنسان گانم
 دل نشین تا گسست حسن آن گلرچین
 چشمم کم منگر جسم خاکساران را
 شفیع هر دو جهان است آنچو خفتنا
 ز چشمم نمی پرست یارستم
 ندارم کار با مینا و ساغر
 خبر از حال خود هرگز ندارم
 ینم آگاه از کیفیت من
 بسودای رخ میگون جانان
 گاه اندر کوبه و گه میردم در سونات
 تا تو داری رحم بر حال من ناکام
 خشک شد از تاب برق آیم آب اندر سخا
 هیچ قدر بخته منفران کم نمیکرد و بزم
 چیست با او نسبت چشمان پنهانی ترا
 پیکر یا شد ز سودا منی و زلف او سیاه
 ناقصان را تاب یاجوبت کامل کجا
 گر شود آگاه از کیفیت جام شراب

چو مرغ بیضه نگاهم با شیشه و چشم
 تا ترا ای یار هر جانی تماشا کرده ام
 عمر خود ضائع بخواب غفلت یاجا کرده
 جلوه او هر طرف پنهان و پیدا دیده ام
 عاشق ز خسار زیبا لیش خدا دیده ام
 بر سر هر ذره خورشید درخشان یافتم
 خاک گردیدم بر او یار و دامان یافتم
 سجده گاه خویش محراب گریبان یافتم
 که دید جلوه ایزد بکوه طور کلم
 تر ابروز قیامت حسن جم باک چیم
 بیاد نرگس میخوارستم
 مدام اندر خیال یارستم
 ز دیدار کس بسیارستم
 به بوی خانه خمارستم
 حسن در کویچه و بازارستم
 جستجوی یار هر جانی بهر جا بگیم
 میکند از خاطر من بیشتر آرام رم
 میزند موج از سر شک اندرین ایامم
 گر نباشد در تواضع کس ز عقل خامم
 میزند کوران با چشمیت با دامم دم
 یار لبت کرده هست از بار در احسامم
 میشود از میوه های بخته شاخ خامم
 کی دیگر کردن تواند ناز با بر جامم

از گلستان درت کز باغ جنت بهتر
 کی برنگ غنچه باشد و گره بکار دلم
 جو بر معشوق از وفا می گیران خوشتر بود
 یارب این یکدل که دام چون این کبر
 با چشم او حسن تا در دل ما میسر
 کسبیم نظر از همه چون روی تو دیدیم
 آن نور که موئی بس بطور نظر کرد
 گر بهما از درو عشق او کماهی کرده ام
 از سر شکبیده گریان دلخوشیتن
 در دیار مصر عشق آن عزیز جهان
 تا منظر افتاد بر خسار آتش رنگ او
 چون صبا مشتاق بر گلزار گلها میستم
 تا گدای کوی آن سلطان بر گشتنم
 گر چه صد چاک در جگر دارم
 چشم دارم که یک نگاه کنند
 چه کنم وقت گریه بشور و فغان
 نیست او را خبر ز ناله این
 گر ز نذ تیغ هیچ دم نزنم
 در غم آن نگار آفت جان
 بهر دیدار مهر خسار
 بر وطن گاه دل میند حسن
 چه کنم ناله و فغان چه کنم
 درو بیدار و صبر کم دارم

کاش آید در مشام ما صبح و شام شام
 چون کشاید در غنکوئی بت کلام
 چشم عاشق کی شود از غیرت و شام
 بی تو هر دم میدرد از چار سو پیغام
 چون غزال وحشی ز جان میکند آلام
 رفتم ز خود تا قد لبوس تو دیدیم
 در جلوه خساره نیکوی تو دیدیم
 لخت دل را در محیط اشک ماهی ده ام
 بر کسی اگر از ناله ما می کرده ام
 همچو یوسف از غلامی بادشاهی ده ام
 رنگ دی خود در عشق کماهی کرده ام
 من بودا تو هستم با دینما میستم
 در هوا می خشمم و اقبال دنیا میستم
 آه فریاد من اثر دارم
 برد و چشمان او نظر دارم
 یار نازک و مانع تر دارم
 خوب از آن سخت دل خبر دارم
 بسکه زان جنگجو خطم دارم
 سینه پر خون و چشم تر دارم
 چشم هر وعده سخنم دارم
 پیش با پنزل سفر دارم
 نیست تاثیر اندران چه کنم
 نکنم ناله و فغان چه کنم

نیست آن بایگله از من
 برد چشمم ترم نگاه کن
 یار از من فراق می جوید
 بنود بیش از تقهیر
 خضر ماندست بیکس و تنها
 گریه چشمم در خیال آن قدو بالا کنم
 ناله می خواهم لعشوق آن قدو بالا کنم
 نیست غیر از بیکسی همراه بر جایم
 توشه راه فنا یکچون شد حاصل مرا
 تا نیاید در نظر آن ابرو پیوسته ام
 بر تو احوال دل بیان چه کنم
 اگر در پهلوتی زمین آن ماه
 گریه تا شیر نیست در فریاد
 نیست در دست ز اورا راه مرا
 گریه سازم فغان و ناله حسن
 آتشب اندر ماه آغوش لایبی دیده ام
 ناله جانسوز عاشق نیست خالی از اثر
 راه گریه خواهی در نجاسات خود را بی نشان
 جستجوی کیست یار عاشق شو بینه ا
 نیست از فرمان رواق حسن ملک و جو
 در آن آناه رود در دست گاه بی دیده ام
 ابرو چون ماه نورانی چو ماهی دیده ام
 می شکاید چون چراغ کشته خورشید فلک

سیر گلزار باغبان چه کنم
 غم بجز ترابیان چه کنم
 جستجوی وصال آن چه کنم
 باز تدبیر این و آن چه کنم
 ای حسن عمر جاودان کنم
 بر زمین بنشسته سیر عالم بالا کنم
 از زمین تا عالم بالاته و بالا کنم
 از عدم تنها رسیدم باز تنها میرا
 بی نصیب از مزرع عالم در بیخا میروم
 من بجز آب گریبان سرفرو پیوسته ام
 فرصته نیست از فغان چه کنم
 بر سر افتاد آسمان چه کنم
 سیر سداه بر زبان چه کنم
 قصد غربت ازین جهان چه کنم
 من بیار و ناتوان چه کنم
 کوکب قبالی خود بر اوج جایی دیده ام
 آتشین و بی زغیفین و دانه بی دیده ام
 بی نشان اندر سری بار را می دیده ام
 نردبان نام حرج از دیده ام دیده ام
 بر سر او رنگ دلها باد شامی دیده ام
 اینقدر در طالع خود دستنگاری دیده ام
 بعد سالی چندین فخرند نهی دیده ام
 طرفه در سودای لور و در سیاهی دیده ام

من ز فیض طالع بیدار خردم شکر بخت
 اگر بچاه آئینه اش نظر که کنم
 شبی که ذکر تو ای یار یاه پاره کنم
 چسان رود هوس او ز جان دلیگم
 کجا و دست شود کار من ز تند بزم
 باختیار تو نیک بدست من است
 بنجاک و خون دو جهان را فکند و بگوید
 در دل عارف چنان پوشیده ماند
 آخرین شیخ و برهن در گره انداختند
 نیست گوش حق نبوش اند جهان
 حسن خسار کسی آنچه شنیدم دیدم
 گفت حرفی و جهان از عدم آمد بوجود
 کرد سوی من ناچیز حسن تیز نگاه
 هر چند که چون موضع بیغم بنظر ما
 دی گفت مرا یار که در راه وفایم
 قدم در یغ چه میداری از سر خاکم
 بعشق آن منم یار نب انم تا کجا برم
 پرست از واغ رنگارنگ جسم من بر تن
 حریفان خست بر بستند از جلت نم خفا
 بعشق زلف خطت منت جان غمناکم
 چه با من بدگمان افتاد آن بر چه صدایم
 چه بالای قدش کردم نظر خاک دوست
 چه سازم شکوه سوز جگر در مجلس خوان

خوشترن را کشته ریغ گلای دیدم
 بهر نگاه تماشا سبک او دوباره کنم
 شمار دانه تسبیح از ستاره کنم
 که چون حساب بروی هواست تعمیر
 نوشته اند بکاک شکسته تقدیرم
 تو نقش بندی و من نقش کلک تصویرم
 هنوز تشنه خون کسی هست شمشیرم
 کاندرون تخم نهان شاخ و برگ با دم
 بچو کار خویش کار سبزه و دنا دم
 نغمه منصور میدارد در و دیوار سم
 لطف دیدار کسی آنچه شنیدم دیدم
 فیض گفتار کسی آنچه شنیدم دیدم
 خلق و اطوار کسی آنچه شنیدم دیدم
 میخوای اگر ملک سلیمان بنو خشم
 گر خاک شوی گوشه دامان بچشم
 برین امید ترا خاک آستان شده ام
 فغان بر خیزد از هر استخوان مانند انگ
 بگلزار غم جانان خرامان بچو طاووسم
 رسید بر چند آوازی حسن و گوش از گوشم
 منزه که سبیل و ریحان بروید از خاکم
 که هر دم در قفس لیکن بنیگر و اندازم
 فغان ای دوستان من که از با این فغان
 که بچون شمع هر سوختن کردند با بزم

بخوبی فرد هر پست در چشم سونگویان
 در خم محراب ابرویش عبادت می کنم
 دعوی شیخی حسن هر گاه زاهد می کند
 در عشق تو رسانید بدین مرتبام
 توبه بکردم ز می دساتی بدیون دیگر
 از ازل شد عاشق آنسرقه جانم
 شد غبار هستی من پرده دیدار دوست
 چشم رحمت لبسکه میدارم حسن ام زنگ
 خیال عارض جانان مجسم تر بستم
 کشاد بر رخ من یاب فیض از بهر سو
 نمود دروس من زیاده ای و اعظ
 نه بستم از سخن دل پسند لهما را
 بخاطر هم بر تو میزد معنون
 یارب احوال دل کرا گویم
 دامن آلوده کرده از خونم
 تا کجا در هوای گلروئی
 در چمن زار کوی سبز خندان
 راه سوئی خودم چنانده
 نیست خالی ز بوی پیر همت
 بگذرے کاش بر سرم که ترا
 عذر عصیانم از کرم بپذیر
 سر زویم حسن بچشم نگار
 یکدل دلربا دو صدل بچیدلر بانم

حسن بیجا نباشد ناز طرب صبح او آوا
 سبزه پیش قبله از صدق الوت می کنم
 پرده پوشیهامن از روی سادت می کنم
 که بجای نشود شرح غم بکشید ام
 می کشد دست بصد حیل سو خض طبع ام
 طوق مادر زاد چون قرسیت اندر گردنم
 مسشت خاکم تارود سرباد با خود دشمنم
 شرم عصیان می کند از گریه ماترد نام
 کشادم از رخ او پرده و نظر بستم
 بروی خلق در خویش اچو بستم
 عامه که پی دفع دروس بستم
 زبان طعن حسودان بدگرم بستم
 حسن بوضع میالسنش عیب کمتر
 چاره در خود کجا جویم
 باش کنز آب چشم تر شویم
 باغ دریاغ چون صبا پویم
 خوار تر از گیاه خود رویم
 گزیده آنم که بگذرے سویم
 هر گل و غنچه که می بویم
 خاکپای ز چشم تر شویم
 خوس نیک تو کرد بد خویم
 خون دل رخت دیده بر رویم
 یکسر و سودا هزار سزچه دانیم

حسرت دل میشود بیشتر از دیدن
کمی مراد آفتاب حشر بگذارد حسن
زیر گیسو بنظر چهره یار سے دارم
اندر آن وقت که با یکسے افتد کار سے
ای بت سنگدل از سوز غم بجز آنست

عضو تو جمله خوشنماست یدر کجا کجا انم
آن سہی قاست که جا داد است یر سیایم
چشم بر جلوه ماه شب تار می دارم
نقد الحمد که مانند تو یار سے دارم
در دل خویش نهان هست شرادرا

ردیف نون

آنگه در سایه خود را جدا از خویشتن
بار و آغوش نون حیران بیت جوی و
بر جان خست ام چه جفا می کنی مکن
یک غمزه تو کار دو عالم تمام کرد
رخسار خود ز دیده غم دیده ام مپوش
نامد حسن بحال تو کس از ترحمی
اکثر دعای نیم شبی میشود قبول
اینجا خوش است در غم آنجا گریستن
مشته غبار من هم بر باد میرد
هستی تو غنچه گل و ما بر نو بهار
می کند از دیده پاندازا و یک در
کردم بسی فریاد با از در غم صیبا
از جسم من جان بی رود و اینست
دار و یکف تیر و کمان شمشیر خنجر میدان
بازست امشب چشمه مانند مشتاقان
در گره افتاد کار قطره از گوی پر شدن
اچشم حقاقت منگر حال بد من
جانی که مرا نیست حسن مونس یار
ز یک پستان آن قد موزون شد ای سرو

می برد زوق وصال او مرا از خویشتن
شرم می آید ازین غفلت مرا از خویشتن
شا ہی و دشمنی بگدا می کنی مکن
دیگر بچشم سر می چرا می کنی مکن
خوشید را ز ذره جدا می کنی مکن
بیوده ناله بچو در امی کنی مکن
از جرم خویش توبه بهیشتیاب کن
امر و ز بهر خنده فردا گریستن
باید تربت من شیدا گریستن
خندیدن از تو خوشتر از ما گریستن
هر کجا گرد و خرامان آن سہی بالای
گاہی کفنت ان جوفا بیا رز اکیست
دل بچو بسمل می تپد یاب شدکا گریستن
یک عالمش از پی روان کب جو اکیست
سوئی که پیدار دنگد انتظا اکیست
نیست حاصل غیر رخ از صاحب پند
آینده صاف است نهان در من
جز ذات علی کیست که سازد در من
جای خود چون برید چون در میان پیشین

تانمال آرزویت برگز باری آورد
 عالمی بهره ورست از هنر و جوهر من
 جلوه خسار جانان از نقاب آمدن
 عین در یابد چون بکشاید چشم خورشید
 از نظر آن فضل بی پروا شن چون بر
 آن قدیر زون حسن تا دلش بند غم
 نه صبرم ماندونی طاقت ندانم
 به فیض حسن خسارت در دل آردم
 نیست جانان را نظر بر حال من
 بیکسرم کس نیست غیر از سایه
 می زخم مهر خموشی بر زبان
 یکجهان را بخود و دیوانه کرد
 نیستم بیدل اگر دل می برے
 می توانم دید آن مهر حسن
 چشم خونخوار را تماشا کن
 مے زند تیر چرخ ابرو بگر
 مے دم جان بجز سرت دیدار
 دل گلسیوی او گرفتارست
 از زمین تا به آسمان همسوی
 ساده از خط رخ مکار نیست
 ایکه در اختیار نیست همه
 یکجهان را بخاک و خون افکند
 حسن از حسن یار جلوه نمودن

خاکساری پیشه خود ای حسن
 عقدت کای جهان باز شد از گوهر من
 یاز جیب صبح روشن آفتاب درو
 کاش یارب دیده من هم ز خواب
 می شود گشت جگر از دیده پر خون
 از زبان من نیاید مصرع موزون
 ندانم صیفت کنون خواهش برودگان
 بود روز شمار اندوه عاشق شمار
 وای بر من وای بر احوال من
 تازد و دهر روز شب و نبال من
 زانکه نامد کافر صلح قال من
 حسن روی آن پری تنال من
 ای فدای لبت جان و مال من
 گرفت روز که کبب آفتاب من
 مودم آزار را تماشا کن
 آن کماندار را تماشا کن
 حلی بیمار را تماشا کن
 مره مار را تماشا کن
 جلوه یار را تماشا کن
 گل خیار را تماشا کن
 من ناچار را تماشا کن
 ترک خونخوار را تماشا کن
 روزیادار را تماشا کن

بسکه شایر ز اشک این دیده گریان کن
 کند کوی تو جانان سجده گاه مابود
 جلوه گاه بت یکناست سرای لسن
 چه قدر کرد قضا بر سرین لطف و کرم
 ای که تداوت لبسم اندر دوان سن
 زان دمان چشم و پستان زدن آمده
 گر چمن گرد و صبا در جستجوی کسیت
 دوران سزار و فلک بخواب شد چشم ملک
 سر روی شد با گل از کفن صنوبر اول
 آه و فغانم مید بد تائب تو انم می برد
 داری ز مرگان ستونی تا از نگاه رو
 گر چشم میداری به بین با رخ پهلوان
 دار چمن خون در جگر از خویش
 گردون چرخ نست از آن جستجوی کسیت
 یارب دل زار مراد را چه پیش آمد بلا
 باد سحر از من بگواز روی لطافت نگو
 سازند هر چمن و بشیر دروید با کلب
 طوطی چه عیساند میان بلبلان چه میدارد
 عیسی بگردن میرود با خویش ستون
 بکشنگاه خویشتن بر خنجر و گل و چمن
 گردید در هم او تو از تن دان و ان
 امشب ز سوز عشق تو کردم حکایتی
 ایدل عنان عقل و خرد از کف مده

چون گای برست باران آینه شکرانج
 مصحف حساره تو دین من این
 هر دو عالم نتوان بود بهای لسن
 ساخت از خاک در یار بنامی لسن
 گشت نازل سوه نوز از خرت و شان
 پسته و بادام و نار و سیببند خوان سن
 گل پیرین سازد قباله بروی کسیت
 بر زخم دلمان ز نمک بان شود کوی کسیت
 گردید کلوبی منفضل نذر کوی کسیت
 منت بجایم می نهد حسن کوی کسیت
 در دل که دارد روزنی فکر فوی کسیت
 نوزی ندیدم پنخین خوشبید و کسیت
 از چار سپو سچید سر سائل بسوی کسیت
 خوشسید دادار د نظر شتافت دی کسیت
 خون می خورد هر دم چرا و راز روی کسیت
 اندر چمن هر جا رسوا و ز روی کسیت
 یارب بنیدارم خبر کونفاک کوی کسیت
 ذکر که امین دار آن در گفتگو کسیت
 یارب که در راهی ک نزد فکر فوی کسیت
 پراز می رنگین حسن جامه بسوی کسیت
 در دنیا فتم ز تو خاطر نشان نشان
 چون شمع کس کشید مرا از زبان بان
 بیرون سمنده بهمت خود زین همان همان

من جل برآه ناله ناز خود نهادم
 عیش جهان قیمت نیکان فداوه است
 هر ناتوان نه سخته محنت تو آتشید
 بیند چگونه دیده بار یک بین حسن
 در جای بنه در نباشد اگر شود
 شکر خدا که در طلب بیم و در حسن
 تا چند بی تو مردم اندوگین نشستن
 نزدیک لب سید طمشب بجز جام
 طرز نشستن تو بیند اگر مجلس
 منی انم چه میخواهد نگار ز و فنون
 سر و کار و فتاوا ز بسکه با ستوا می لطف
 خستار جانان دیده بسیار خوشم دیده ام
 از وصل این یازمین فارغ شد از دنیا بود
 اندر غم آن لستان عمرم استند و دنیا
 در بزم ما آن سه لقا از مهربانی کرد جا
 در کوی یاز خوشین انداخته طرح وطن
 مردمان را کرد و گریان حال زار چشم من
 نیست گل کردیده گریان من بر زود
 با آسانی نخواهد بچکس جان تن فتن
 برو از خویش گرو خواهی بگویی ای من
 اگر آید سحر گاهی نسیم از گلشن کوشین
 برنگو گل مبادا دهنست در سینه فتن
 خموشی میشد خود کن مندل سخن گوی

انداختند کار مرا و لبستان ابن
 باشد همیشه رخ نصیب بدان بیان
 برداشت کوه عشق ز تاب تو ان
 نگذاشتست هیچ نشان و بیان
 خنجر خاک مرقد ما گشتگان برون
 نگذاشتم گوی قدم از آستان برون
 بر خاستن ز دنیا بهتر ازین نشستن
 تا چند دور ازین ای حسین نشستن
 بنوع عجب که گوید صد آفرین نشستن
 دل و دین هر دو عقل در پیش هم میسر کردن
 چونیل در رک جانم سیه گردید خون
 خون جگر از دیده ام بیرون مبادا لبستان
 دل آبرو آن دین محزون مبادا لبستان
 کس بی یلی در شان مجنون مبادا لبستان
 یارب بی آزار ما گردون مبادا لبستان
 یارب در خجبت حسن از در مبادا لبستان
 نخل ماتم سبز شد از چشمه ساز چشم من
 بی جانان در گره افتاد کار چشم من
 که مشکل میشد تنها بفریت از طریقت
 که هر قطع این ره و صحبت از چشم من
 بزنگ غنچه می باید برون از سر بر من
 چو با صبح می باید شتابانین من
 که آخر زین جهان کیروز باید بی سخن فتن

دم نزع است و در نگریه الطاف است
 تا چند از فراغ تو اذیت رسیده من
 خواهم بهای بندگی خود در چسبان
 حال مرا شنیده کنی ناشنیده تو
 یارب کدام روز بود آنکه بر سرم
 بر کس گرفت زاد سفر زین و کان
 صد آفرین بجزرت جان آفرین حسن
 مردم و باز ست چشمه نظاری را بین
 شوقم بر سر آن مکان ازت بزان
 کدام است بسوز جز داغ بجز آن
 نگاه لطف کی دار در نازان نازین من
 پس از مردن مراد خاک کوی خوشین کس
 براه انتظارش رفت جان بجز من
 حسن اندر نگاه مردم مینا بود ظاهر
 چون کشید از کف من آن گل خندان
 ساخت از بهر تبار تو زم قطره اشک
 چون زند دست بدانان تو مشیت غلام
 تا صبا خاک قدمگاه تو انعام کند
 دامن آلوده نگرند نگویمان که گواه
 چون کشم پای بدامن من بوی آن حسن
 از بار عشق بسکه خمیسم بر او او
 خافل بود ز رحمت بی انتهای حق
 از بهر تن دیده شو چون ماه در او بین

نمی زید تر از غنیمت ز با این حسن رفتن
 دامن کشیده تو و گریبان در دیده من
 تو خواجه و بنده بی زر خمیده من
 از دیده ریزم اشک سخت را ندیده
 باشی رسیده تو و بیایت خمیده من
 رفتم ز چار سوی جهان ناخریده من
 که خاک کوی بارشدم آفریده من
 از من ای پیمان شکن امید در می آفرین
 که بنشانم پیکان بجای دل من
 که سوز و چسراغ سزای دل من
 که گردان او گیرم نشان آستین من
 نهامی برگردون منت روی من
 سزدن گیسوی سبزه روید بر مزار من
 که پنهان شهسوار می هست و شتی غمناک
 غنچه سان چاک زدم تا بگریبان دامن
 مستند تو پیرا و گوهر غلطان دامن
 امی شوم گم و سر از ناد میفشان دامن
 مردم چشم کشادست ز مژگان دامن
 بهر پوست شده بر پای دامن دامن
 می کشد جانب خود خار بیابان دامن
 گردیده هست آبله پاکلاه من
 دارد حسن کس که قطره گناه من
 مشک برداغ جگر نشان موی آفرین

اندرین دریای موج انگیز مانند حباب
 از می عشق کسے سترامی باید شدن
 خواب راحت چشمم کرداری پس مردن
 غم دل را بچشمم یا گفتن
 ز مشتاقان خود پر بسز دارد
 بنساید را ز عشق شا به غیب
 ثنائے آن صنم از حق شناسی
 دلش سنگ است میدانم چاهل
 درین گلشن اگر خواهی گلچید
 دلم دارد سبز لعلش که تار و
 بشهبای دراز بجز خوشتر
 غم دل را حسن صد بار گویم
 ز سیر عشق خوشتر کسی آن استان دیدن
 دم ترع است بگذردا حسن جان بزان
 یا گردیدی چشم جلوه های خوشین
 کیست تا غم از برای زندگی ما خورد
 تو اندا بجد آموزی محبت
 بت هر جائی خود را تو انم
 بود حسبت ز زنگس فیض حسبت
 مزار کشتگان قامت او
 دل گم گشته ما باید بکوش
 حسن در راه عشق یار باید
 چه برود ایغ جگر کردم که بعد از چند روز

از همه خوشتر خود بر بند و سوی او بین
 بجز از جامه دوستاری باید شدن
 بر روش تازندگی میدارمی باید شدن
 بسا نغمه یا میخور گفتن
 سزد آنچه چشم را بیمار گفتن
 ز سودا بر سر بلبلان گفتن
 تو اندک آن سرود ویند گفتن
 غم دل بابت خوشتر گفتن
 ز سبب شکوه از خاک گفتن
 برهن ترک از زمار گفتن
 حدیث کاکل دلداز گفتن
 اگر گوید کسے یکبار گفتن
 تماشای دلمان او بهت از لامکان
 که میخورد بجان اینده من خدشتاد کردن
 می شدی آگه ز حال مبتلای خوشتر
 هر کسے میرد بعالم از برای خوشتر
 نشان چشم او از صداد حسبتن
 به هر ویدانه رو آباد حسبتن
 بصر از کور باد ز او حسبتن
 توان در سایه شمشاد حسبتن
 نشان از ناله و فریاد حسبتن
 نشان خاک من از باد حسبتن
 خط سبزش مرهم زنگار منخ اشد

کی خورم از زشتی اعمال خود غممان
 آنکه چون سر پاشد فیض بخشش زمان
 با آنکه قدرت مست نرا بر سزای من
 باشی اگر تو دوست چه پروا که در خوشتر
 سے نهد آینه هر دم پیش روی خجرتن
 ناله نتواند ز دل از ضعفها بر جانتن
 با خموشی بسکه این دیوان را افتاد کار
 هر دم ز در رفقت وان شوخ و دبیرن
 بر تشنه کامی ما آن ترگ چون نظر کرد
 چشم مست آنکه آرد آبی بروی کام
 سو وای و در لفت تا گشته از نیتاد
 جگر خون میشود آنرا که بندد دل درین گشتن

شایع روز جزا انخوار من خواهد شدن
 می تواند از رون دیده جانسان
 نازم بر حجت تو که بخشی خطای من
 سازند دشمنی بمن اینی هست پای کن
 مبتلا شد یار بر حسن نکوی خوشیتن
 من چسبان خواهم ز کولیش ناصحا بر جانتن
 ناله هم نتواند از زنجیر پا بر خاستن
 بر گور هم نیاید ای خاک بر سرین
 گفتا گلوی تر کن از آب خجرتن
 هر قطره که ریزد از دیده تر من
 بر سر سیلابی ای وای بر سرین
 سو که از زبان غنچه می گوید صبا با من

ردیف و او

در بزم میکشان را دانا گیباب بی تو
 ساقی بسنگ بر زدینای منی حضرت
 هر ماه بی تو سالی گردید از بی من
 سرگزشت آنکه بسمل گشت و شایخیر او
 تا ز دل جوید سراغ وصل پوشسته
 ای مصور هیچ داری از میان او خبر
 ز در قلم بر صفی که درون مسیح از کلاه
 دلا بملکوت او داشتیم جامن تو
 شیب وصال در یغاز بسکه کوته بود
 تو سر کشی و منسم خاکسار در عالم

جام شراب باشد چشمم سر آب بی تو
 سطر بنگند از کف چنگی ریاب بی تو
 هر شام صبح حسرت ای آفتاب بی تو
 بر زبان دارند هر دم خنجر و شمشیر او
 سر سوزانوی تفکر عاشق لکبیر او
 هست بیجا وصل کرب تن بی تصویر او
 باشد از تخم بر افزون خوبی تصویر او
 درین خرابه رسیدیم از کجا من و تو
 بروی هم نگشادیم دیده ما من و تو
 چو آسمان و زمین هست فرق ما من و تو

تو آفتابی من پر تو تو زیر فلک
 و دعای عافیت عاقبت لبشام و سحر
 گر چه هست از سایه فارغ تا بر عینای تو
 نسبت حسن تو کردن با پریمی یواست
 سر بگردون کرد ابرویت بلال عیدا
 کی شود خوشدل ز فیض محبت آمرزگار
 بمطلب میرساندنی طلب انا می طلبی
 عشق او شاه است باشد رنگا بهین
 غنچه امید بالشگفت در باغ جهان
 آنرا که هر دم ست مل اندر خیال تو
 باشد قصور عقل اگر حور گویمت
 آبا و هر دلیکه بود در عنایت خراب
 عیش هزار عید بیکدم نشود نصیب
 عالم ز فیض نعمت لطف تو کامیاب
 چون ماه چاره حسن از جور آسمان
 برود امای مسلمانان سگ سیوی تو
 هر که بشیند از تو حریفی یافت جان تازه
 قاصد حضرت سته عالم پناه ما
 احوال بقراری و بیتا نسی مرا
 تارفت در پس تو نیامد پیشین
 گر مشکل تو کس حسن آسان نکند
 نحو اهم آنکه کند غیر من سخن با تو
 چو شمع سوزد دل خود چنان کنم روشن

ز یکدگر نتوانم شد جدا من و تو
 بیا حسن که نخواهیم از خدا من و تو
 عالم بالا است زیر سایه بالای تو
 آفرید از جان پاک ایزد و هر اعضای تو
 هر دم روشن شد از حسن جهان را می تو
 سینه آکسک باشد خالی از عنمای تو
 طلب بیکار گردید است اندر روزگار او
 افسرداغ و بخشش بود او رنگار او
 باز چون شد در سخن گوی دیان تنگ او
 باشد که او فتد نظرش بر جمال تو
 دیوانگی بود ز پریمی هم مثال تو
 اقبال در سر کی بود با پامال تو
 هر شب که بنیم ابرو همچون بلال تو
 در هر دین نواله ز خوان نوال تو
 شد در پی زوال تو آخر کمال تو
 کرد آخر غارت ایمان دین سندر تو
 غیر از عیسی که مرد او شرم گفت دوی تو
 ز این بینوای خسته جاگر هم دعا بگو
 بعد از سلام و شوق بعد از آنگو
 حال خرابی دلم اے دلر با بگو
 با چشم تر حضرت مشکل کشا بگو
 کسے چگونه رساند پیام من با تو
 شبی نشد که نشینم در آغوش من با تو

تیبی تا بگر از پهلوی آن زمین پهلوی
 دل صد چاک میدارد و هوا هر سر بر پیش
 نقاب زهره گر نکشاد آن خورشید وی کن
 نلد چون نوک خار اندر تن او هر گز گلهها
 حسن از بسکه با حرف خطا افتاد کارن
 حسن بر رحمت حق تکیه می باید بر نشان
 ستور بیل ز من وزیر گلستان از تو
 هر که نسبت نبود از زمین آسمان نشا
 می توان گفت که در زیر فلک گردیدست
 مردی اندر غم آن شوخ که امشب بیکر
 میان شاه و گدافرق گدایانست
 حسن بزنگی خوشش تکیه بخردست
 بی تو نیاید بر زبان حرف مطلب از گلو
 قطره شبنم بر گل بگل خناید خوتر
 گرویی آب از دم شمشیر خود آیندم سزود
 برگ لاله میخواهم نوشتن نامه بسوی تو
 کس از ذکر تو فارغ یک نفس هم نیست
 حسن بگذاختی از آه گرم خود دل خارا
 آنتظار از من و سویم نرسیدن از تو
 از تو افزون غم صبر نمودن از من
 طرز ناز تو خوش و وضع نیازم نیکو
 طرفه سوداست جبار محبت یارب
 تویی و غم حیا و من و رسوائیها

زند با کمکشان از قطره اشک استین پهلوی
 بلی کی شان می سجد ز زلف عنبرین پهلوی
 بگردون میزند نام روز چون روز زمین پهلوی
 زند بر بستر گل چون زنازان نازنین پهلوی
 که خالی میکند از نقش نام من گین پهلوی
 زند بر بوریا می فخر چون دولت گزین پهلوی
 رنگ در لاله بود در گل خندان از تو
 ماه را داغ ز من حارض تابان از تو
 شب ییخت ز من ماه در خشان از تو
 نشنیدیم حسن ناله و افتخار از تو
 که بر لبها جهان اندر میمان هر دو
 یکدیست پیش اجل پیر و نو جوان هر دو
 نیست گویا راه گفت و گوی لای ز گلو
 تکه گوهر ترا باشد مزرب از گلو
 خشک گردید از تب هجر تو تالب از گلو
 که داغ سیند ما گل توان شد در بروی تو
 بلبها دو عالم هست هر دم گفتگوی تو
 نشد تا هم طام با تو یار تند خوی تو
 گفتن در در دل از من نشنیدن از تو
 پرده پوشی ز من پرده دریدن از تو
 سر نهادن ز من و تیغ کشیدن از تو
 دل فروشی ز من و مفت خریدن از تو
 کوچک کردی ز من و گوشه گزیدن از تو

آه در مجلس اغیار ندانم تا چند
 از که آموخت طرز صحبت که تربیت
 پیش جانان حسن این وقت ملاحظ
 که آدمی عاشق شوریده پیدا شد بگوئی تو
 چه دلخواه است یارب حسن نماش که عالم
 ز تدبیر خرد گمراه گردیدیم تا عمر
 شد ندانم وقت پاپوس تنها خاک تنها
 خوشم که کس نرساند پیام من بانو
 از فغان دل شوریده بجانم نمی تو
 چه کنم شرح غم خود که چسبانم نمی تو
 میتوانم که دهم جان بغم عشق مگر
 بیایغ غم سندان ای نگار شدنی تو
 رسید فصل بهار و رسید هر سو گل

خوردن خون ز منج با ده سپیدان تو
 فکر سپیدان من تصدیر برین از تو
 مهر پاپوس بصد زوق خمیدن از تو
 که باز آمد ز شور حشر بر پاشد بکوی تو
 دل هر کس که گم گردید پیدا شد بکوی تو
 جنون عشق آن سر رهبر باشد بکوی تو
 حسن مشیت خباری من متن باشد بکوی تو
 ز رشک آنکه کند و گیره سخن بانو
 شد روان از تن بیمار روانم نمی تو
 بیدل و یکس بدیتاب تو انم نمی تو
 صبر و ادب بدل خود نتوانم نمی تو
 هر استخوان که بجهنم است خار شدنی تو
 چو لاله سینه من داغدار شدنی تو

روایت های معجز

و مید خط برخ یار چاره ساله
 چو حسن عارض گل رنگ او فرود آید
 چو زاهدان بیت مغر در تاحات کرد
 که آه گرم کشیدست در چمن بی یار
 مگو که در دهن یار سلک ندانست
 چو محتسب سو میخاند شد روان ابر
 بمیکده که بود جلوه گاه خدمت سریز
 ای هر طرف در چشم سیاه تر انگاه
 مردم در انتظار وندارے بس نظر
 از عشق مالمعز تو از حسن و خرد

گرفته است در اغوش ماه راهال
 نشست و اغ زحمت بسینه لاله
 بلند گشت چو ناقوس از دلش ناله
 که شاخ لاله و گل شعله است جواله
 در دین غنچه گل کرده است جاتاله
 حسن بگفت که ای لواله فصول صداله
 قدم شمرده نه این نیست مسکن خلا
 دارند مردمان دل خود را کجا نگاه
 ظالم بسوی کیست ندانم تر نگاه
 ناز و نیاز و ما تو دارد خرد نگاه

ایک عشوہ تو کار و دو عالم تمام کرد
 و آرد بکار سجد خود از ذات گره
 در جستجوی حقیقت ندانم که بحر
 تاثیر کرد در دل او آه گرم من
 جانان تو نیز از من محزون مدارنج
 نار از دور دید و بعارض نقاب است
 افتاد کار ما حسن اکنون بگریه نا
 در اختیار است مکن و مکان همه
 گرد ام یاد دست و گرجن یا بشر
 ما را حسن ز طول امل احویت نیست
 چو یوسف آنکه بود سر بر استان آه
 تمام عمر بر شد مر این له و آه
 بیا که از غم بجز تو ای بت مغز
 ترا قبای حریست برق مودت
 بجز ترانگشتم انفعال از نمیکان
 نادم هنوز و ناورد از نامه مچون
 حال حسن ندانم در عشق گل خان
 گشت بخت مرا باز چشم خواب ده
 فروغ مهر بت راج بر در خسارت
 عرق که از رخ گلگون او برون آمد
 ز نذر صاف دلی هر که دم محب بنجو
 کسی که دید در آئینه عکس در پیش گشت
 حسن بودی محشر که بس نظر ناک

دارد نماز چشم حسودان ترا نگاه
 از کار زاهدان چه توان کرد و اگر
 و امی کند صبا بچمن غنچه را گره
 کان شوخ و نامنوز بند قب آگره
 از غنچه نیست در دل با و صبا گره
 درد که هست در دل جانان ما گره
 بردانه شد بجز رع امید ما گره
 فرمان بر تو اندزمین و زمان همه
 دارند نام پاک ترا بر زبان همه
 هستیم در سرای جهان میمان همه
 عجب مدارا اگر از غلام گرد و شاه
 هنوز نیستی از جان خسته ام آگاه
 سید جان بلیم لا آله الا الله
 چنانکه معنی روشن مبرع و نحو
 هدایتی مکن ای پیشوای دین نتد
 یارب بیار گامهش قاصد رسید یان
 گلهای مقصد دل زان باغ چید یان
 سرشک من بر خشن گر چه شست آید
 سپاه حسن تو بشوین با هتاب
 چه طعنه با که بر نکست کلاب زده
 بروی بحر اگر خیمه چون حبلت ده
 چه سحر کرد که آلتش درون آید
 بدامن بت من دست شیخ و شایع

ردیف بهره

آی فروغ خلوتش دل مجلس آرای کرد
 دل برنگ نازخون شه از سه سوای تو
 میزند پهلو بزر یا آستین اداشکن
 از برای کیست این آرایش ارض و سما
 نه ترا خواب مستانند دیدی در جهت
 گاه خود را یوسف و گلسه زلیخا کرده
 حسن و عشق لیلی و مجنون بود احسانه
 ای بت مشهورترین با این تکلیفین ناز
 و آتخ تو دارم بعشوق گام آری تازنه
 نیست الفت با گرفتاران درینش مک
 با چنین حسن بت من که خزان شده
 هیچ مردم نتوان کرد تجا سه بر تو
 حسن بیبای تو گویند بهر جا پیدا است
 شرم ناید حسن از زهد بشکر که است
 باز آمد روز لب دنا ز او آمده
 بعد عمری نظیر دلبر ما آمده
 هیچکس بر سر کوی تو نرسید زمین
 غافل از حال من خسته ندانم چو
 چشم دارم که کنی بر من آواره نظر
 مختصر کن حسن این طول لطافت

وی بلای جان بیدل عشرت افزای کرد
 ای غزال مشکبو آهوی صحرای کرد
 ای در یکدانه ام کو کوی دریای کرد
 با وجود بی نیازی دیمت سای کرد
 ای حسن مضطر چنین از در غمهای کرد
 جلوه خود را مگر از خود تماش کرده
 خورشین را بر جمال خویش شیدا کرده
 شکر ایزد در حریم سینام جا کرده
 یادگاری تازه دارم زیارت تازه
 شدا سیر دام زلفت او شکاری تازه
 دشمن دین من و آفت ایمان شده
 مگر از عین لطافت به متن جان شده
 از دو چشم من غم دیده چه نهان شده
 ننگ کافر شده عار مسلمان شده
 چشم بد دور که فارت گری ما آمده
 میروی باز کجا از کجا آمده
 که در اینجا بچه اسپد و چرا آمده
 ای که غمخوار به شاه و گد آمده
 مگر بان را بهمان راه نمانده
 بهر یکدم تو درین دارفت آمده

ردیف پامی محتا نمیر

روزم شده از بهر شب تار کجائی
 باد رو غمت ز یک بند دو چارم

ای ماورخ و مهر حسین یار کجائی
 ای چاره گر خاطر ناچار کجائی

از روزه و نیت نیست مرا صبر و قرار
 بر پاشده از ناله من نشور قیامت
 در باغ جهان همچو صبا گشتم ولیکن
 ای غنچه دمان با که شدی مال گل گفتا
 کردید حسن از پی تو گردی جمان
 ترا جان آفرین دوست آجانان ^{دوست} اطلاق
 مننه از کف جلا ز نهادمان تو گل
 گو مشرکان او ملاز خدای گشته تانخی ابد
 ز پافتاده ام از ضعف بر خاک توست
 حسن کاری بکن در زندگی کنز کبریا
 چه اگر دیدی تا سودای گیسوی گریه
 بروز انتظارش دیده حیرت نصیب
 همه تن گوشم اندر حسرت گفتار او ایاز
 بود از گریه ام جوان خانه ظاهر زینما
 حسن اندر بر قتل که افتادست می تو
 عارض خود را ایسان شمع تا افرختی
 از خدنگ غمخه خود ای بت ابر کمان
 شاید اندر دل خیالی یزیدش در حسن
 غم دل را بیار خود نگفتی
 خدا شاد که صورت حال عاشق
 مگر آمد ز گلزارش نسیم
 بنه بر گوشه دستار چون گل
 ز الماس سره بر یاقوت گشته

ای راحت جان دل بیمار کجائے
 این سست دیم و عده دیدار کجائے
 آگه نیم ای غیرت گلزار کجائے
 وی سر و روان بر سر رفتار کجائے
 ای دلبر هر جانی و عیار کجائے
 که خواهی او اندر دست بافتادگان
 مکن از آستین بیرون بر آید تان
 که دارد جانب محراب ابرو بر زبان
 خدا را ای بت غارتگر تا به تو آن
 پس هرگز تو بر وازند هر چه جوان
 ز حسرت ناله و فریاد بر پا کردی
 شزه بر هم نینسازد بزنگ چشم تصویر
 نیدارد بت من از غم و حسن ^{تو}
 کنم احوال چاک سینه خود را به
 که سیار در ابرو چشم او پیوسته
 یکجهان راه چون پروانه بر خود
 لطف کردی چاکهای سینه ام بر او
 که تماشای دو عالم چشم خود را دو
 ز دربان آه درو دل نهفته
 ندارد کار با قاضی و مفتی
 بزنگ چنجهای ای دل نگفته
 ز کوشش هر خس و غاری که برفته
 گهر از قطره ای اشک سفته

حسن آو تو نشیند بر ما مشب
 شو اجم در بهوای باغ خلد از خاک بر آرد
 و آرد کجا مانند تو حور و ملک جن و پیکر
 من بنیوای کوی تو هم بتلا می وی تو
 چشم بلا انگیز تو هم غم سزاه خونریز تو
 دیگر کجا گریبان شوم و از دروغم لالانم
 دار و حسن هر روز و شب افغان از لب
 کشیدم آه گرم از سینه رسولان غم
 بدل آنکس که میدارد غم عشق پریریان
 زمین از جلو نای لاله رویان ست گلزار
 من ابرم و تو برق شتابان چه میرو
 منع دلم بیا و خدنگ تو صدمه پرد
 جان عزیز را بتو خواهم نشا کرد
 بر لاله زار داغ دل ما نگاه کن
 کس الفیست نیست ز تقدیر بیشتر
 جا نیکه پرستش سرو سامان همی کنند
 یک آستانه گیر حسن از سر نیاز
 جیف آیدم حسن که درین چند زوره
 تا راج دین و غارت ایمان چه میکنی
 نور نظر منوز نداردی بحشم خویش
 خالی ست هر دو دست تو از ز آوره

از ناله من خبر نداری
 هر گریه من نظر ندارد
 از خفاک مر که بر ندارد

منمید دانم که مری یا که سخته
 چون کل عشق خود با لب گریبان خاک به دار
 ناز واد او دلبری هم شوخی و جادو گری
 تو شاه ملک دلبری هم ماه چرخ مهرت
 دل برد از جادو گری خون خود را از دست
 از روی عاشق پروری گرجان با نیک گری
 باشد چه دراز دلبری نزدیک او گر بگذر
 که مخفی استخوانم سخت چون تمی بجای تو
 زنده بر سنگ خار اندیشهای ننگ ناموس
 شد از ابر بهاران چرخ بیناز ننگ طایوس
 گریبان مرا گذاشته خندان چه میرو
 بهر شکار سوی بیابان چه میرو
 این دم جدا چشم من ایجان چه میرو
 تو از برای سیر گلستان چه میرو
 از بهر نان بخر دست دنان چه میرو
 در چه رقم کبی سرو سامان چه میرو
 با هر کدام دست بدانان چه میرو
 دین را خراب از پی دنیا کند کسی
 ای کافر اینستم مسلمان چه میکنی
 امید دیدن رخ جانان چه میکنی
 قصد سفر با من سرو سامان چه میکنی

داری بد چشم من در شکار
 کار از دل دین که بر ندارد
 از لطف گرم که بنیدم آه
 بر من نظری که ندارد

بر حسن تان گناہ پست + زاهد ز خدا نظر ندارد
 تا نظر افتاد بر رخسار نیکی کسی کسے
 اگر چه من از خود فراموشم ولی دارم مایه
 از بہت آن آہ گردیدست در سخن چمن
 در گلستان جہان از خنجر و گلستان
 بر روی دل و صبر ہم ندادے
 من دین بتودادہ ام ہم ایمان
 از حیرت حسن خویش فرصت
 خاکی شدم و ہنوز جاے
 در وقت خرام دامنست را
 جسز فکر وصال خود حسن را
 گاہی نہ ترا دیدم فارغ ز جفا کارے
 دل نیست مرا تنہا بیمار غم عشقت
 بتے جاوگری چشم سیاے
 سرا پا حیلہ ساز و عشوہ پرداز
 بشکین غرور از جسد ممتاز
 ہمہ محتاج دیدار من بعالم
 دلم برابر دودار و قصدا ایمان
 منم کاندر ہوا می دامن او
 براہ آن بت غم سرور ویرحم
 نظر بر دیدہ خوب بر مردم
 زدہن تا اگر میان چاک کرم
 بروے آن لہلہا بر د نظر کن

شام کہ حسن رخ کیا بہر حسن کسی نظر ندارد
 و اینگر دود و چشم باز بر روی کسے
 ہر سخن روی کسے ہر شام گم سیدی کسے
 سر و میدار دہوای قدر و بچی کسے
 میرسد اندر داغ عاشقان بچی کسے
 ظالم تو کد ام غم ندادے
 تو دل بمن ای صنم ندادے
 چون آئینہ ہیج دم ندادے
 در کوی خود از دستم ندادے
 در دست من از کرم ندادے
 شادیم کہ ہر بیچ غم ندادے
 بیہودہ مگو ظالم از ہر و وفادارے
 دارند و چشمت ہم از عشق تو بیار
 ربو از من دل و دین تو نکالے
 ز بیداروش و عالم او خواہے
 بنا د و عشوہ برتر دستکاپے
 ز مسکین گداتا باد شائے
 زدست آن صنم یارب پناہے
 شدم مشتے غبار و خاک کوراہے
 کنم تا چند یارب شور و آہے
 ندارد از غرور حسن گاہے
 بی گلگون قبیلے کج کلاہے
 کہ چرخ دلبرے را ہست تہاے

بجز چشمان خونریز من ندیدم
 حسن بر باد چشمم سرگینش
 گاهی بجرم گاهی در دیر چو شیدایی
 من بر سر کوی تو صد بار ز خود فرم
 آشفته مشو ناصح از حال پریشایم
 نشنیدم دنی دیدم در ملک تان کس
 بسنگه گردیدم از سوز از بازاری بازار
 سر و کار من افتاد دست یارب جفا کار
 بیای جان عیسی بر سر بالین من
 حسن هر چند میارست چشمم در آن
 عالم همه مسافر و صاحب کان تو
 هر جا تویی و در همه لها نشان هست
 چون زندگی ز جان بود جان عیسی
 از غارت ما بجز خود و از شتاج تا بزرگ
 کس نسبت زیر چرخ ز لطف تو بی نصیب
 حسن ترا حسن بچو موت نشان
 دل برد من چشم سپاهی بنگاهی
 یارب دل دینی که مرا بود ز کف برد
 نامد پی تاراج دل غارت جانها
 آن دلبر هر جا بی من شک خدا را
 خواهم ز خدا راه خود آنجا که در گنبد
 تا شدم ماکن گنبد نیست میل یک
 عاشقان زلف و خنجر کسی چشم امید

بتاراج دل مردم سپاه
 ز حسرت می گشرد آس بر آس
 حبسیتم ترا هر جا ای دلبر هر جا ای
 تو بر سر بالینم نیب از نمی آئی
 از زلف کسی گشته گشته و زلفی
 مانند تو دل داری در خون من و زنیانی
 نشد در مصر عالم پوست دل آخردار
 که میدار و ز مردم چشم پوشی ما ز دیدار
 که می باید طیبیبان را نظر بر حال بیمار
 ندارد چون لب بیمار عاشق در دوار
 مسمان تمام خلق جهان بینان تو
 هر چند در نگاه جهان بی نشان تو
 فیض تو غایب است لیکن نهان تو
 در گلشن جهان سه را بر زبان تو
 هر ذره که هست بران هر آن تو
 آنرا که مثل نیست لعالم جهان تو
 تاراج مرا کرد سپاه بنگاه
 جاد و نظری سحر نگاه بنگاه
 مانند نگاهی تو سپاهی بنگاه
 بنواخت مرا بر سر راهی بنگاه
 جز در گه او جای پناه بنگاه
 دانست در دست میخو اهم زین یک
 بر نهاری دیگری اند و شام دیگر

آنکھ میدار و طمع از جوان حساست کجا
 بابت دلخواه من هر کسکه ایمان ناورد
 و شب تار یک بجران چشم چون حسن
 تا در ره جانان نبود راه نمائی
 کی غنچه صفت تنگ توان بود دل من
 روز و شب مآتار ترا بخت سیاه است
 بر دست بیک عشوه حسن درین دین
 قائم چون فون ابرو خم شد ست از یاد
 آسمان را کاسه سر شد تھی از خیز آه
 تعالی اللہ چه و آرای صنم خسار نیکوئی
 تنش پر آبله شد از جناب اینم چرا پار
 و گر چون غنچه ام دل خون کنی از طعن ای
 در سیکه عشقت دل مست بخواب او
 در بحر خیال و تا زنگه یکدم
 بس کن حسن از غفلت سپهر فریاد
 اگر نمی یابد جانان زنده باشه
 بسان مهر و مہتا بنده باشه
 اگر موم بد رو عشق نعم نیست
 تو در بحر دل ما آشنا یان
 سز و بر طالع بیدار ناز سے
 باین جاہ و جلال و تاج و افسر
 بجز عصیان ندارد گرچه کار سے
 اندرین دریا بسان قطر و نیسان

میسمانی دیگری باشد طفیل دیگری
 باشدش روز جزا ای ای دلی دیگری
 و نظر از کامل لیلی است لیلی دیگری
 هر چند دوره نتوان بر و بجائے
 از گلشن کجے چو رسد باد صبا نئے
 بی جلوہ خورشید رخنے ماه لقا نئے
 جاد و نگہی عشوه گوے ہوش بانی
 تا نظر انداختم بر چشم چون صا گوئی
 نیست آن مہ اخیر از شو و فریاد کسی
 ترا بچوید اول هر کجا باشد خدا جوئے
 مگر در بحر افتاد دست عکس تشین و سہ
 سرا پا و اعضاء لادمان کرد دست گرو
 زخت خودی و دانش در رہن شمار بید
 چشم از ہمہ سو بستن مانند جناب او
 امر و ز بسیر و دن و فکر جواب او
 پس از مرون بسی بفرستندہ باشی
 بضر و عاشقان پایندہ باشی
 تو با این ناز و عشرت زنده باشه
 بجای گو سرا زنده باشه
 بخواب اورا اگر بپیندہ باشه
 سر یو حسن را ز بسندہ باشه
 حسن را از گرم بخشندہ باشه
 گوشه گیری پیش کن تا و کتانی شوے

ابی تو شد بخت سید زینب آزار کسے
 دل چسبان سر کشد از زلف گره گیر کسے
 نیست بیوج نظر بر دل جبران هم
 نام عدیته بجان کرد بلند از لب خود
 بینماید همه دم خشک زبان خود را
 حسن اندر قفس سینه کجا باز آید
 گذر یکبار هر جبا کرده باشه
 بفرق عاشقان زین قدر و قیمت
 همه تن دیده شد خورشید شاید
 و زین سب حنائی عاشقان را
 انگریزی بر حسن گاهی نگاست
 آنگذنگاهی بمن آشوب بهمان
 مائل بسو خوشیتنم کرد بجز
 بگذشت مراد غم و نگذشت بسویم
 ایام بهار آمدو نامسد بسوین
 در میریم افتاد سرو کار خدایا
 از بیم رقیبان نتوانم که گویم
 یاد و دگری نیست چون بر عالم
 از سر کشتی بخت چه گویم که ندارم
 بسنگر بسوین که دگر بار نه بینم
 شیرینی جان کرد حسن تلخ بکامم
 یسغ اندر کف و خنجر بگری آری
 چشم آن نیست که برین نظر لطفت

داغ حسرت می کشد ماه از شب تار کسے
 ناله بیرون نتوانفت ز زنجیر کسے
 رو شود دست در این تمبینه تصویر کسے
 هست در پرده چه اندازه تقیر کسے
 شد مگر تشنه خونم دم شمشیر کسے
 شهر مرغ و لم شد ز پر تیر کسے
 هزاران منت نه بر پا کرده باشه
 قیامت آشکارا کرده باشه
 نقاب ز روی خود و کرده باشه
 چه خون اندر جگر پاک کرده باشه
 مگر خود را تا شاکر کرده باشه
 بیدر و وجفا کار و بلا می دل جان
 جادو سخن عشوه گری سحر بیانی
 نازک بدنی سخت ولی سوی میانی
 رشک چینی گل بدنه غنچه دہانی
 با کینه کشتی دل شکنی شوخ و جوانی
 پرسند اگر یار مرانام و نشانه
 خوشت زده بیو طنی خوار جهانے
 فریاد رسد داد دہی کام رسانے
 بیمار تنی عاجز و بیتاب و توانے
 شکر دہنی قند لبے شهد دلبانے
 من فدای تو پی قتل اگر می آئی
 مردم آزار و سیه چشم نظرمی آئی

گرد و صد جان بداید ز ترغبتان
 دلم از غوغای چشم مست بهر سو نگران
 نکستی از گل خسار کس می آید
 زخم ناخورد ز تیغ تو کس هست مگر
 چه بلا بر سر افتاد و چه حال هست
 یار شناخت حسن را لب راه گفت
 بدین صورت که داری ای پسر لعل گویان
 نظر ناکرده بر احوال من من گشایان
 ز دم یک سیه جلد شوق بر لبهای پیش
 حسن فکر سخن دارم با میندیکه لعل آرزو
 خرامان هر کجا ای سرخ پوش چون جوان
 قناعت کن بهر چیزیکه از خوان قضا آید
 متاب از طاعت جانان رخ و گردن چون
 و عاکن تا حسن آزاد از بند الم باشد
 ز هر یک کشته خود بر سنان چون می آید
 نداری کی بودیم سر ساران جمعیت
 چشم نمی نوزند ای جلوه جانان مدد
 رعد و باران مگر شش مانع رفتن گردد
 خشک شد مزرع احدی من از بی آب
 شد گذار من هو از دود و دگر گوشت
 آستین تا بگریبان هم نشد ز شرک
 خواب و چشم نیاید چه کس مشور کند
 چشم بندوی کس غارت ایمان حسن

کی تو یکبار هم از خانه بدر می آئی
 بر سر من زره لطف مگر می آئی
 از کد می چمن ای باد سحر می آئی
 رفتی از بزم و دووان باد مگر می آئی
 کز سر کوی کس خاک لب می آئی
 تو که جوگریمه سرو کار نداری چه کس
 بحیرت بوده باشد چشم صوت آفرین چند
 که ماند آشنا چشم ترم با آستین چند
 نخواهد بود در جام هوای آستین چند
 نشان و نام خواهد ماند بر روزین چند
 نباشد دور گزانتش زن من و دووان
 چرا منت کس من و زمان برای نیم نان با
 غلام او اگر باشی عزیز دو جهان با
 خزان بر مزار من گرامی سحر سلطان با
 سرگردم چه سوار که از هر کس می آید
 بگیسوی پریشانش مگر ایدل مری آید
 هست روزم سیاهی مهر خوشان مدد
 چشم گریان نظری خاطر نا لان مدد
 ابر باران کرمی دیده گریان مدد
 سنگ طفلان گذری زخم نمایان مدد
 چشم گریان مرا گوشه دامن مدد
 خفته بخت مست مرا ای دل لان مدد
 میکند باز بیک غمزه مسلمان مدد

بگذرای سروروان دریا باغ ازین
 نیست بر تون قرار خود حسن او را قرا
 پاجی رفتار اگر همچو صبا داشته
 پنجه دست اگر برقع کشتا داشته
 کاش بودی بدل و دست خود موتر
 من ترا خواستی از تون چیزے دیگر
 اختر طالع جو بر اوج سعادت بود
 اندران وقت که خوششان بهر بگاید
 خسر روی شدم اند صفت خوبان بهمان
 بخون عاشقان هر سوگد زانی که دار
 من را تقصیر خود یاریک امین خندیشام
 خواهم سپوی وصل او خوشدل اینستان
 در بند نفس افتاده زانجی او سوخته
 بر عکس صبح را دنت خواهم لبشام
 خود میرساند رزق تو روزی سالن جان
 تا چند کبر و سرکشی بر دولت دنیا دون
 غافل مباش از کار خود یکدم حسن جهان
 برمی نیند نگاه از دیده ام سوی نگر
 گرد و جان از درون جسم نازم
 تا کساید عقده کارش حسن بر آلبه
 افتاد دل پسندین از دلبران بی
 تا حرف دیگری نزنم غیر و حدش
 روشن چون شمع سوز دل خود نمی کنم

جوی شک از دیده باشد بی تو جاری
 بگذرانم زندگی در بقراری تلبکی
 هر سرور چنین کوی تو جا داشته
 چشم هر لحظه بر خسار تو داشته
 دست در کار جهان من نخداشته
 از اجابت اثری گریه عا داشته
 چشم بر جلوه آن ماه لقا داشته
 مهربان بر سر خود کاش ترا داشته
 بخت گریه حسن همچو چندان داشته
 گمرا آتش بزیر پای باز رنگ چندان
 خیر از ابتدای کار من تا انتها دار
 گریان چون بنم آمدی مانند گل خندان
 با نخی عجز یک جهان بیرون چو از زندان
 باشند گریان بر سر خلق و تو خندان
 دون همی باشد اگر در فکر آب نان رو
 یکروز آخر زین جهان ای مردم طران
 گرد و جو غربت پیش پا خوشی با سرستان
 تا نظر افکنده ام بر حسن زیبای کسی
 از دلم بیرون نخواهد شد تمنای کسی
 چشم تر دارد لبشوق خار صراحی
 شادوم مراد است یکی دستان یکی
 بخشید حق درون دمانم زمان
 در مجلسه که نیست مرا همزبان یکی

<p>احوال بعد مرگ که گوید که زمین جهان بیهود گویست تکیه حسن بر شایسته تا دل مجروح سازد شکر احسان است بخت من خوابیده تر گردید آن شک برگزگد گاهی حسن گردیده کم پیش خاک هر کسے راز زندگی باشد عزیز اندر جهان زندگی آن بکه در یاد کسے آخر شود میخورد حسرت بیاید بخیبها نمی خست مرده ام هر چند از درد غم بجزان حسن</p>	<p>رفتند یکجهان دنیا دازان یکے باشد بدین مرگ چوپیر و جوان یکے شد زبان اندر زبان زخم برکان کسے هست تاثیر و گرد در چشم گریان کسے تا زخم زین حیل دست خود بدایان کسے جیتو مار تنگ می آید ز نام زندگے ورنه بعد از مرگ نتوان کرد کام زندگے از عدم که هر که آمد در مقام زندگے زان لب جان بخش می آید پیام کسے</p>
--	---

رباعیات

<p>زاهد بطوات کعبه سیرت بر راه افتاد و پاؤ بنزاران حسرت مریخ دل و جان من بخت ناشاد در حوص و هوا همه بسر شد عزم هر چند بسی علم مندر میدارم در یاد تو اسی راحت جان و دل کن ای ماه شوی گر چه تو کم مهر بسے روزی نشود حیات یکدم رود گویند که از هول قیامت همه را از قامت چون قیامت او بنگر با چاچر حلیفد رسول محنتار بازات نبی بر بط و اخلاص بهم ای خاک در تو تو تیا جی چشم</p>	<p>تا گاه به حسن صبت من کرد نگاه حسریاد بر او رود که اندام گاهی نشد از کنت غفلت آزاد فریاد که رفت مسنت خاکم بر باو در چشم دل آگاه ز لیل خوابم غافل اگر از خویش شوم شهیام کی شکوه جور تو کنم بدین کسے چون مبع ز سینه گبر بر آرم نفسے نه عقل کجا ماندونی هروشن بجا امروز برای ما سنت رود نسل باید همه را پاسبان او بهمانا چار بودند چو چار حسرت احمد چار گل نیست در دن پرده با جی چشم</p>
---	---

<p>از بسکه بر او انتظارت گر دید ای بیتولسین داغِ حرمان تا کے در قافلہ سرشک و آہم یارب ایامِ شبابِ سنِ بعثتِ بگذشت ایندم کہ رسید مرگ ہیشیا رشم آخر میں خستہ گذر خواہی کرد ہر چند ترا عنبار با شد دزل چشم تو بسے جور و جفا پید کرد از تیغِ قرہ بنجاک و خونم انگنہ ہستی تو محیط و قطرہ آبِ منم تا محو نسازم بتو خود را چو حباب</p>	<p>پر آبلہ گشته است پای چشمم فریاد و فغان ز درد و بجران سما دل بچو جرس بشور و افغان تا کے پیری ہزار سیرخ و محنت بگذشت افسوس کہ زندگی لفظت بگذشت بر بیایم نیز نظر خواہی کرد از مردن سن ذاک بسر خواہی کرد صد گونہ بلا برسرا پید کرد این مردم مسست فتنہ پید کرد قربان تو باد گوہر زبان و تم کی بیدہ دم ز پائیں القاسم تم</p>
---	---

اقطعات

<p>جانان بکبتار و من لفظت او پیند و من نہ بینم اورا دیوانِ جمال او سخن رسکس آن مصرع قدو بیت ابرو زان غنچہ دہن کہ گلغذارت خندید و بگفت در جو لبش ای بیتو ز غم در اضطراریم بیگانہ مان ز خویش مارا</p>	<p>در عین و عسالی درد فرقت اسی واسے نصیب وائی تمت چون دید بگفت با ہمہ کس شد از خطِ لپشت لبِ جنس گفت کہ مرا بسو کہ کار است بیاد ہستی را ویک انار است زین ہستی یک جنس فرایم ناخو تو ہم حساب و آیم</p>
--	--

مخمس قصیدہ حضرت امیر المومنین ابو بکر صدیق رضی اللہ عنہ
 اسی برون جہانت مقال میل
 بوزبان ہر دو عالم متر از کوز میل

شک لب در نیمه راه افتاده من خوار و ذلیل	خُد بَطِّفْ لِي يَا الْحَمِيمُ كَمَا تَرَى الْقَلِيلَ
انْقَلِبْ يَا الصِّدِّيقُ يَا نَبِيَّ عِنْدَكَ يَا بَدِيعَ بَاجِلِئِيلَ	
بگرد احوال تباوه او ز الطافِ مبین هر نفس دل اندرون سینه سیل ز دریم	کس نگردد نا امید از باج سنان کیم دَمِ بَهْ كَذَّبَ عَظِيمٌ فَأَعْفِرِ الدَّنِيَّاتِ
اِنَّكَ شَخْصٌ شَرِيفٌ كَمَا نَبِيَّ عَمِيكَ ذَا بِلِيلَ	
بر دل خود حیف می آید که با این لوب و بر نیگردد ز فضل زشت خود از هیچ نحو	ماند از حسن رای خویشین بر دست مِنْهُ عَصِيَانٌ وَ لَسِيَانٌ وَ سَهْوَانٌ
مِنْكَ احْسَانٌ وَ فَضْلٌ لَقَدْ اَعْطَا جَزِيلَ	
ای نزه ذات پاکت در جهان زمین و فضا چون ترا دانست دل در فین و شمشیر	اعتیاجت نیست در کار از در کار محمد نَالِ يَا رَبِّي ذُو نَبِيٍّ مِثْلَ رَجُلٍ
كَاعْتَمَدْتَنِي كُلَّ ذَنْبٍ فَاَصْفَحَ الصَّخْرَ الْجَبِيلَ	
آتش غمها سست شنوان اندرون جان مضطرب مانند سیاه بست دل صبح و سوا	می جهد از سینه آه گرم من چون تعلما قُلْ لَنَا يَا بَدِيعُ يَا رَبِّي فِي حَقِّي كَمَا
قُلْتُ قُلْنَا نَا كَوْنِي اَنْتَ فِي حَقِّي الْخَلِيلَ	
خلقت ما درازل گردید از ناطقتی در عاغیه از تو جستن میشود بی عزتی	پس چه نیزه از من رنجوز جز کم هستی عَا فِي عَنِّي كُلَّ دَاعٍ وَا قَضَى حَاجَتِي
اِنَّ لِي قَلْبًا سَقِيمًا اَنْتَ لَشَفِيٌّ لِلْخَلِيلِ	
میشود آندم که دل ز در غمها نامجو میکنم بر دگمت فریاد از نزدیک دو	میرسد بخواه است از سینه بر لب و شود اَنْتَ شَافٍ اَنْتَ كَافٍ فِي مَهَامَتِي كَمَا
اَنْتَ رَبِّي اَنْتَ حَسْبِي اَنْتَ لِي نَوْءُ الْوَكِيلِ	
من گدایم از ازل از رب سلطان قدیم مشکل من جلا آسان کن احسان عظیم	بیسز و بر من ترا پیوست الطاف محمد رَبِّ هَدِي كَثْرَ فَضْلٍ اَنْتَ وَ هَابِي كَمَا
فَاَعْظَمِي مَا فِي ضَمِيرِي دَلْنِي خَيْرَ الدَّلِيلِ	

<p>رفت عمر من همه اندر منای و زین اوستاد از نفسش در کله دین من</p>	<p>بیج کار از من نیاید آه جز مکر و حیل گیت حالی یا الهی لیسج خایر عمل</p>
<p>سَوِّعُ اَعْمَالِي كَثِيرٌ نَزَادُ طَاعَاتِي قَلِيلٌ</p>	
<p>برود عالم را توئی فرمانروایی کذبلا می کند فریاد در کوی تو بهنگام طوفان</p>	<p>وای بر آنکس که از حکم تو گرد بر خطا سب کنایم کما کبیرا حجتنا قمانحنا</p>
<p>رَبَّنَا اِذَا اَنْتَ قَاضٍ وَاَلْمُنَادِي خَبِيرٌ</p>	
<p>ای حسن باید ترا پر بنیز اعمال قیوم و ده چرخوش فرمود اسیر المؤمنین پاک و روح</p>	<p>تا دم در کارهای بسته ات ایزد قیوم این موسی این عیسی این کجایی این</p>
<p>اَنْتَ يَا صِدِّيقُ عَاصٍ مُّبْتَلًى اِلَى الْمَوْكَلِ الْجَبَلِ</p>	
<p>محمد در منقبت جناب امیر المؤمنین سید الغالب علی بن ابی طالب که در مقام نصیر باد و حالت بیمار از طبع سبز زده و شفا عاجل و منوده</p>	
<p>باغم افتاد دست کارم با غلی مشکل کشا بکیس ربی غمگسارم با غلی مشکل کشا</p>	<p>سخت ریخ و در دارم با غلی مشکل کشا رفت دل از اختیارم با غلی مشکل کشا</p>
<p>از گرم امید دارم با غلی مشکل کشا</p>	
<p>شرح بی برگی کنم یا حال خوبت بیان باغم و در و یک دارم از فراق دستوان</p>	<p>یا بدر و دل کنم پیش تو فریاد و فغان نیست پنهان بر تو بیج احوال من در جهان</p>
<p>مشکلی بسیار دارم با غلی مشکل کشا</p>	
<p>نه جیبی تا مرا خوشدل درین محفل کند از چهره و تشکین دل بیتار به من حاصل کند</p>	<p>نه طیبی تا دوا می در دوا من بیدل کند کسیت غیر لذات تو تا حل این مشکل کند</p>
<p>سخت ازین غم می قرارم با غلی مشکل کشا</p>	
<p>می شکلیه روز من از روز محشر هم دراز</p>	<p>شمع در شبها ندارد همچو من سوز و گداز</p>

نیست عقل هوش بر جانین غم و حشمت	میکنم بر در گشت فریاد از بجزوین
این چنین پسند خوارم یا علی مشکل کشا	
تا کجا از دیده ببارم قطره خوناب را	نیست تاب بار غم اکنون دل بیتاب
تو که کردی کامیاب اعدا و هم حایب	باز میدارم بر اہمت او دیده پر آب را
کن نظر بر حال زارم یا علی مشکل کشا	
هر چه مشکل بر سرم آمد تو آسان کرده	هر کجا بر حال زارم لطف او حسا کرده
از چه خصیام کنون مایل بانفان کرده	اندرین غم زبنت مرا با بند حیران کرده
عقده با کبشاز کارم یا علی مشکل کشا	
تو که از روی عنایت فرو شیب از زبان	دوستی فرخ مرا از بار احسان کنان
گشت ام محتاج امر و از برای من آن	ہست جای رحم و وقت بیکر باران
دور از خویش و نام یا علی مشکل کشا	
ارزو دارم ز در گاہ تو ای عالی جناب	سخت حاصل شود زمین و روز بیاری
تا ازین غمیت و م سو و طنگ کامیاب	شاد بایشینم بزم یار با نام و باب
تا کجا در غم گذارم یا علی مشکل کشا	
بر امید لطف و احسان تو ای بل کرم	از وطن بیرون نهادم در ترکہ بت قدم
ورنه این تاب تو ان گم کرده و جایز	از بنہار اندر سفر بجات نگردی بیچدم
از شفا امید دارم یا علی مشکل کشا	
ہر کہ دارد مشکلی بر سر ز جو آسمان	چون ترا یاد آورد آسان شود در کین
نیست جز نام تو مارا هیچ حرفی بر زبان	چسبیت غفلت از من احاجت ای بر زبان
بس پریشان وز گارم یا علی مشکل کشا	
سخت حیل غم ز بیماری من اندو کہین	کس بہا داد در جهان ایریک پیشان بنین
زندگانی میرود اندر غم دنیا و دین	ہیچ نتوان کرد کوشش اندر آن اندین
چون شود انجام کارم یا علی مشکل کشا	

از حق آنها که میدارم بدوش خویشین بار حسرتی دارم ازین معنی بجان بیقرار	ازین درمیش نتوان شد ادا یک نه هزار از زره لطف و کرم امیدهای من برار
از همه کس شهرسارم یا علی مشکل کشا	
یکمیان شد کامیاب نه فیضها عام تو برزبان دارم بصد امیدواری نام تو	هست در عالم مگر مشکل کشای کام تو یکجا جیرانم توقف هیت در انعام تو
از دوزخا که مکارم یا علی مشکل کشا	
نیست بے تو این دل بتیابا صد بر تو سخت دل تنگم ازین بجایا گذر روزگار	می کند هر لحظه فیاد و فغان بی اختیار می نمایم التجا بر آستانت بار بار
ازین بلاکن رسنگارم یا علی مشکل کشا	
میکنم روز و شب حسرت ازین عالم از تو میدارم امید شادمانی و مهربم	میکنم شور و فغان در پی هر سحر و جاد گر تو هم داری در بیخ از حال من لطف و کرم
کسیست دیگر مگر مکارم یا علی مشکل کشا	
برزبان دارد حسن پیوسته و کج خول کز برای احمد مختار و اولاد و بتوان	با دل عمده یه و با جان محزون و بلول از زره عاجز نوازی کن معالی مقبول
بیکس بیمار دزارم یا علی مشکل کشا	
<p>مسد منجناب قطب الاقطاب شیخ محی الدین عبدالقادر جیلانی قدس الله سره بزبان قلم آمده</p>	
محی الدین تو محبوب خدا سئ مگر فارغ ز درد من چسائ	همه را در جهان حاجت روا سئ که سوی من ز راه لطف ناسئ
کجایی و سنجگیر من کج سئ ز ما افتادگان غافل چسائ	
کشم تا چند در و انتظار سئ	کنم تا کسک بغم فریاد و زار سئ

بسرشد عمرم اندر بیقرارم	خبر از حال زار من ندارم
	کجائی دستگیر من کجائی زمانت دادگان غافل چرا
تو هستی پیشوا هر اولیا را بین سوی من از رحمت خدا را	توئی حاجت روا شاه و گدارا مکن از فیض خود محروم ما را
	کجائی دستگیر من کجائی زمانت دادگان غافل چرا
توئی واقف ز هر دردیکه دارم همین و دوست پر کسب و نهادم	توئی آگاه از احوال زارم ز فیض درگت امید دارم
	کجائی دستگیر من کجائی زمانت دادگان غافل چرا
ز درد غم بغز یاد و فغانم رسد این بیت هر دم بر زبانم	غریب نام را و نا تو اغم کند چون اضطراب ل بجانم
	کجائی دستگیر من کجائی زمانت دادگان غافل چرا
توئی آسان نمائے کار مشکل که می خیزد همین فریاد و زوئل	توئی کامل ترین از جمله کامل سپاسش از حال این خسته غافل
	کجائی دستگیر من کجائی زمانت دادگان غافل چرا
کنم او را ز بند درد و آزار او از ان پوسته میخوانم بفسر یاد	تو گفته هر که در غم سازد و م یابد کنون کارم برنج و درد افتاد
	کجائی دستگیر من کجائی زمانت دادگان غافل چرا

چو انصاف تو عالم گیر دیدم برایتان از احسانت امیدم	بپای چشمم بر راهت دیدم جز این نبود دگر گفت و شنیدم
--	---

کجائے دستگیرین کجائے زمافت دگان غافل چراے	
--	--

کسے مانند تو اندر حسان نیست چو اوصاف تو یاری زمان نیست	کرالمتے تو در عالم نمان نیست جز این حرفی حسن را بزرمان نیست
---	--

کجائے دستگیرین کجائے زمافت دگان غافل چراے	
--	--

قصیده در مدح قدوة السالکین بپدة العارفين المتوكل على الله
الولی حضرت صفوی شاه روشن دام فیضه

توئی که شمع خسار تو بزم عارفان روشن تو کردی آنجهان را روشن از انوار پیشانی ز خسار تو و ز بزم حیرت چشم مستفان ز مشرق تا مغرب آفتاب فیض تو تابان تعجب نیست که عالم شود مشتاق و دیدار چو در خلوت جمال عالم آرائی ترا دیدم وجود در شونت در حجره بنامید چنان روشن ز بی روشن ملی داری که از تحریر اوست چه داری طالع روشن که صوفی گفت در چو نام روشنست زابر زبان آرم غلب نبود تعالی آمد فیض هست ای که اندر غافلان تو اگر تو بچشم هست جسم تو که شد از دوسه	توئی که فیض دیدار تو چشمم این آن روشن اگر تو بزم خورشید کرد دست آنجهان روشن ز دیدار تو گردید دست بخت عاشقان روشن خروج هست در عالم هر هر جوان روشن نزد پای تو که دایره چو در ماهوشان روشن دگر یک مطلع روشن مرا شد بزبان روشن که تو بپاک حجت در سینه در شونلان روشن چو شمع طلوع مسیگر در قلم اندر بیان روشن شمار روشن علی ما را تا همین غار زبان روشن که گرد و همچو شمع اندر دهان من زبان روشن ز نور دست هر جانب یکین روشن مکان روشن در دیوار روشن صحن روشن آستان روشن
---	---

گدایی آستانه راز فیض دولت عرفان
 بحال مینوایان چون کشتای پندار حسان
 چسان روشن نگردد سینه نانی لغو آشت
 تو هستی محرم اسرار حق ایصا حیا پیش
 بفقلت زندگانی میبرد و در آمدنی نام
 چهل سالم گذشت از عمر و حشرت همی بستم
 بچشم حمت بخت سیاهم راتماش کن
 و گراز تو گویم با که گویم حال زار خود
 شب تار مرا از مهر بانی روز روشن کن
 تو هستی دائمی و منعی ای صاحب فان
 ز دست خویش ایمان تر از هزار نگذار
 حسن خود کیست تامل ترا و این کن
 سزوب سافر و بند و ازین گفتار و کیش
 بود تا هر و نه اندر جهان هر روز و شب
 خدایا هر که بنید از نگاه بد بسوی او

بود هر لحظه پیش چشم گنج شایگان روشن
 نماید همچو مهر و سه بدت قرصان روشن
 بنعمت خاندات دیدیم تا پیش رخ این روشن
 بچشم روشنست بود دست هر از زین روشن
 کنم از آنش غم تا کجا سوزن زبان روشن
 شود صبح اجل عین غفلت ناگهان روشن
 که گردشام غمهایم سر سر صبح سان روشن
 کند هر کس غم خود را بیایه زبان روشن
 تو کردی تیره دلما راز فیض یک این روشن
 ز لغت های عرفان کن لم رجا و این روشن
 نسازی تا فیض خود مرا جان جهان روشن
 کمال تست در عالم بچشم انس جان روشن
 زبان اندر دکان تو که گرداند جان روشن
 جهان دشمنانت تیره جان و ستان روشن
 شود از غیب بهتر نقل او تن و ستان روشن

قصید در مدح جناب ارشاد و التوکل علی الله القاهر صو شاه محمد امین
 منجلیات جهانگیر عرفی با کئی از خلفا نامدار حضرت مولانا شاه محمد منعم قدس اند

ای وقت از تو پیدا در خاندان نسیم
 از عارض تور روشن اتوار زو الجلالی
 تا از سحاب فیضت گردیده است سیرا
 تو کرد که منعم عهد قدیم پاکان
 در حیب و دامن تویی پنج و کاوش آید

شمع از رخ تو تابان در دردمان نسیم
 وز جبهات نمایان هم عزو شان نسیم
 هر سو شگفته گلها در بوستان منعم
 فیض تو تازه وارد عهد و زمان نسیم
 بود آنچه لعل و گوهر نوسان بجان نسیم

در راه حق پستی بر مرکب شریعت
 مقبول گرچه هستند اصحاب کمالش
 معشوق بهر دو عالم یارب چسبان نگرود
 آرایش از تو دارد ایوان مسجد او
 صاحب دلان عالم سودائی گوتستند
 راز و طبع باشد کز وی ترا خبر نیست
 گذار بی نصیبم از میوه که یابن
 بی منت خلایق در گوشه تو گل
 در کار یاد عاکن تا عقد پاکشاید
 یاری دیگر ندارم غیر از تو تا بسازد
 در وجد حالت آرد از ارض تا سما را
 بهم کامل اندو عارف هم شاه هم گدایند
 بی بهره کس نماز دست از فیض نایبش
 کی تشنه لب گذارد گشتگان غم را
 دیگر زین چه پرسی احوال ترسب او
 محروم کی گذار از لطف عام وارد
 یارب دری ز رحمت بکشاده باد و آگ
 دارد نگاه این در چشم دشمنانست
 برفرق دوستان نقل حکایت حق
 از آفتاب محشر فردا چه غم حسن را

غیر از تو نیست جوان کس بهر جان منعم
 نفس نیست چون تو لیکن جان جهان منعم
 آن کس که چو نتو باشد از عاشقان منعم
 چو نتو لیکن سنت زیا اندر مکان منعم
 هستی مگر تو یوسف در کاران منعم
 ای بر تو جلد پیدا از زنهان منعم
 چون بگذری خزانان در بوستان منعم
 رزق حلال خواهی چون آب نان منعم
 هستم گدایی کویت ای به زبان منعم
 حال من گذار از خاطر نشان منعم
 هنگام جوش و شورش شور و فغان منعم
 هم می شنید دو عالم مستر شدان منعم
 هستند و اصل حق همه صحبتان منعم
 بحر لیسیت بیکرانه فیض وان منعم
 مخدوم کیم جان انداز خادمان منعم
 آن کس که چو نتو خاصت از دوستان منعم
 بر دوستان منعم بر سپروان منعم
 داری ز بی فضیلت بر دوستان منعم
 بر سینه حسودان زخم سان منعم
 در سایه تو باشد بهم دلان منعم

تحصیل در مدح مرشد دل آگاه صوفی شاه لقیات مدخلت و
 بتجاوه نشین حضرت صوفی محمد دهم قدس سره

چه گویم حال کمالی واسه بر دل
 باین نزدیکیم از یار خود دور
 جهان سیراب و من دارم زبان خشک
 نشو طالع میامید یک شب
 چو شد از دور دوری طاقتم طاق
 بعد فریاد و زاری هر کس را
 که پیغام غم آورد خد را
 و گریه و زاری تیغ ننگ است
 و طم خون گشت و خون شد آب حسرت
 مگر از خوب بخت زبونم
 ز حسرت ایستادم بر سر راه
 که مقبولان حق آنها که بودند
 نیاید هیچ عارف را درین عهد
 بخود این گفتگو کردم که ناگاه
 برون بیض نبی تا حشر باقی
 ترا خود نیست بنی چشم معنی
 بیاد خانقاه پاک صوفی
 همه در حلقه میدازند شوش
 یکی از باده مخمخانه شوق
 یک محب روح شمشیر محبت
 بفکر حق کس سرور گریبان
 نبود آنکس که در عهد پیمبر
 جو آید این ندافت از سرم نهوش

ق

که من مجبور و دلدار است و اصل
 که شد اندر من و دانه خائل
 چو در آغوش دریا حال ساحل
 سرا سبب سوختم چون شمع محفل
 ز جابر خاستم از خویش غافل
 همه گفتیم من بگور بیدل
 بگور حضرت آن ترک قائل
 تیان نگذارم چون نیم سبیل
 ندانم تا کجا با آتش تو غافل
 همه در کار با گشتند کابل
 ز آب گریه خود پاک در گل
 ازین وارفتنا بستند محفل
 اگر جوید کس نمنزل منزل
 بگفتا تا نفهم کاسه سرو غافل
 هزاران اندر یک خاک گل
 چه بین صورت شیار و غافل
 بین در ذکر حق مردان شائش
 درون دایره همچون جلاجل
 ز حال خویش متن افتاد غافل
 و گرانتر جسم تیغ عشق لبیل
 بزرگوار کس سرگرم و غافل
 به بیند این زمان آنوقت غافل
 پشیمان گشتم از لغت باطل

شتابان آدم پیش تو شاما
 لقیبت اندزان کردند تا سمت
 ترا اعظم پوره زان هست مسکن
 توئی مقبول درگاه الهی
 کجی محفل تو ایزد آفریده
 جمال بی مثلت هر که ببیند
 زرققارت بگل پای همه سرو
 ترا در زهد و تقوی و توکل
 همه آیند از بس زنگار
 چو نور مسدود باید ظلمت شب
 دل ویراند از فیض تو آبا و
 نشد ظلمت هر تجارت در نهایت
 دعا کن بر من در حضرت حق
 حسن را از کرم بی بهره نگذار
 آگهی تا بود خورشید گردون
 بود این خاندان راه که صلاح

بصد امید چون در روشن سائل
 تقای من تر اگر دید حاصل
 که هستی اعظم از مردان کامل
 ترا افضل او پیوسته مثال
 همایون بصیرت و نیکو خصال
 بود از جان و دل مشتاق و مائل
 ز گفتارت نخل سبحان و اصل
 نباشد در جهان مثل و مائل
 هزاران مردم از صد هاستازل
 زد لها تیرگی کرده تو زائل
 چو گیتی از وجود شاه عادل
 ترا شد آنچه روشن در او مائل
 که باشم فارغ از افکار باطل
 دعا گوئی ست چون محتاج وسائل
 منور باد از عسدفان ترادل
 مراد و وجهانش باد حاصل

قصیده نذات تکلیف بعضی احباب بح نواب نصرت جنگ گفته شد
 اما الحیرت که از بار احسان سبکدوشان دم صدمه نگرفتیم

دلم ز درد غم روزگار چون شد تنگ
 که گر چه رزق مقدر بود ولی باید
 دگر بخت طوم آید که پیش اهل جهان
 بسا سخنور موزون کلام و اهل شهر
 کسی ز سختی کی درم نداد صلح

نمودم از وطن خود پی سفر آنگ
 تلاش ساختن از راه دانش و فرهنگ
 کجا ست قدر سجنم در آن دور اهل کفر
 تباد حال و خراب اندم مضطرب و دل تنگ
 عیبست بحد امیران زدند سر بر تنگ

هزار اسب نمودند و روی یکدیگر بنام
 مرا این هیچ نهند چونکه دستگامی نیست
 کجا روم چه کنم چاره حصول مردم
 بهر طرف که نظرم کنم بچشم خیال
 همین تفکر و اندیشه داشتم نگاه
 که نیست کشور عالم ز قدر دان عالم
 که هست عالم آجبا تمام قدر شناس
 بلطف خلق خلیل است و در سخن عدل
 بزرگ صورت پر معنیش یکی صورت
 بکشوری که رود خیزد از پله عظیم
 بسان تیر قضا بیگمان رسد نشان
 جهان بچشم حسودان سیاه میگرد
 کجا است زهره که از بیم عدل او گاهای
 ز فیض محبت او بود او که عالم
 بعرضه که به پیچید عنان مرگ غم
 چون بجز پهنش آید بگوش بر سر زرم
 کجا است چشمه که چون فیض او روان گردد
 تقیم دوست مسافر نواز فیض سنان
 چون این بشارتم آمد بگوش رفت از
 بدر که تور سیدم زر بنهانی بخت
 مرا که هست جگر خون دل ز حسرت
 نگویست غم دل بیش از این که میترسم
 مباحث چنین از بجهوم محبت امان

بچشم و هم ندیدند و گشت قافیتنگ
 چگونه گوهر مطلب بیاورم در جنگ
 که نیست بچکس دست و مشق یکدیگر
 نمی رفت ز غم جز بخت و دیننگ
 برون ز پرده غیب آمد اینچنین تنگ
 اگر نه باورت افتد بر و بصوبه تنگ
 امیر حاتم دوران جناب نصرت جنگ
 بجایه و ترس لیمان بحسن یوسفنگ
 نه لبست مانی جاود نگار در از رنگ
 گدای اهل بل از بویا شده از از رنگ
 برون جمد ز کانش بهر طرف که ننگ
 اگر سوار شود روز جنگ بر شترنگ
 نگاه باز نماید عقاب سوخته کلنگ
 برنگ گریه نماید بچشم گور پلنگ
 ستمد بهت رستم دلان بماند لنگ
 حسود را بنود راه بزدمان ننگ
 چه هست کوه که با علم او شود همسنگ
 چو ذات او نبود دیگر بصد و رنگ
 همه ترود و افکار با سه رنگ رنگ
 بصد میرو بصد شوق از لبی ز رنگ
 همین نشان دوزخ و اعماق نکانگ
 مبادا وقت اندر دل رخ آینه رنگ
 که چاره نبود تشنه گام را از لنگ

<p>حسن عیون خود را گوی گفت از آنکه بعضی حال دل خود نکرد هیچ درنگ دل حسود چو گور لیمیم تیره و تنگ شراب و شاهد و ساقی و مطرب و چنگ</p>	<p>پیش پوچ امیر و وزیر غیره از تو ترا که یافت کتون قدر دان اهل هنر کشاده باد برویت دری ز فیض خدا بدوستان تو روزی مدام باد بیزمرا</p>
--	--

تاریخ گذرانی برادر عینی سید نظام الدین حسن سلمه الله تعالی بچهارم

<p>یافت از شادی دل جان بهره مشتی آمد بجای زهره</p>	<p>که خدا شد چون نظام الدین حسن با تعف گفت ز روی انبساط</p>
--	---

تاریخ تولد امیر الدین حسن ولد سید نظام الدین حسن کور

<p>پیش شبید و دل چون غنچه شکفت سرش از غیب عظیم الدین حسن گفت</p>	<p>نظام الدین حسن را او تعالی حسن میکرد فکر سال تاریخ</p>
--	---

تاریخ تولد برادر عینی سید غلام نبی سلمه

<p>که تا ابد بجهان فارغ از الم باشد رسول بخش که تاریخ و نام هم باشد</p>	<p>دیکه شد متولد برادر عینی گفت با تن غیبی پس از مبارکیا</p>
---	--

تاریخ تولد نور چشم سعادت مند سید محمد کاظم سید مظفر احمد طال عمر

<p>شکر این لطف و مبدء م کردم مظفر احمد ر قسم کردم</p>	<p>چون بخشید ایروم مندر زند سال تاریخ اوز خار منکر</p>
---	--

تاریخ تولد نور چشم مقبول ارین سید احمد حسین بن عمر و پسر و بی

<p>چون داخدا از رحمت خویش خورشید علی ست بی کم پیش</p>	<p>فرزند سعید و نیک اختر تاریخ تولدش حسن گفت</p>
---	--

تاریخ انتقال والدین مغفورین غفر الله لهما بتمهید و عدد

در هزار و دصد و هفتده هجری آه که بتاریخ یکم ماه ربیع الثانی هم بتاریخ دوم و الد و منقو به رفت از خویش حسن در غم سال	چه بلا بر سر ما غمزه بر پا آمد داغ هجران پدر بدل شد آند رفت زین عالم و آزرده ز دنیا آمد دل نداد و غم جا نگاه دو بال الله
---	--

ایضا تاریخ انتقال الدین مغفورین و نور چشم نور احسنین غفر الله لهم

چاره تمرد و چار در یک ماه پیرو ما در و پسر دختر هوش تاریخ گفتنم چونانند	گشت از جوهر چرخ نمانجی همه رفتند ز بهمان یکبار گفت ناچار دل که داغ از چار
---	---

تاریخ وصال جناب حضرت سیدیه بدیع الزمان لد سیدیه الدین جد فاسد

جناب جد فاسد نادر العصر چو در بسبت و سوم از ماه ذی الحج گفتنا هتشم از روی حسرت	که نتوان شد بیان و صفایش قضا بر بود زین دار فنایش لفر دوس برین بگردند بایش
--	--

تاریخ انتقال جناب ولوی سید ولی اشرف غفر الله له بنی عم بزرگوار

چو در دوازدهم ماه روزه زین عالم خدایش رتبه اشرف دها و ناخام ز روی یاس حسن گفت سال پیش	به بسبت رخت سفر سید فضیلت ما که مشتهر بولی اشرف مست در ایجا کتاب زندگی او فتا و آه در اب
---	--

تاریخ رحلت مثنی سید منظر علی ولد سید روشن علی که اندرون خانه خود در آتش زدگی جان بحق تسلیم نمود

<p>ناگاد آتشه شده از فایه مشعل جان داد و سوختند بیکفایه متصل گفتا حسن بسببینه اعیان به شوق</p>	<p>باقی سه روز از رمضان بود که از آن منظر علی و نیز در گرفت مردمان کردم چو فکر از پی تاریخ طلتش</p>
<p>تاریخ انتقال سید و الفقاجید ولد مولوی غلام خف غفر الله له ما بعد و</p>	
<p>راه غم سرت از چنمان گرفت گفت هاتف که سوی جنت رفت</p>	<p>سید پاک ذات و نیک خصال سال تاریخ اوز روئے الم</p>
<p>تاریخ وصال جناب صوفی احمد خلف و سجاد و نشین مولانا صو شا محمد</p>	
<p>رفت زد دنیا و اے دیرغ گفت دل من هاسے دیرغ</p>	<p>صوفی احمد وقت جوانی سال وفات او هے جسم</p>
<p>تاریخ رحلت حکیم عبدالشانی خان طبیب ار الشفا و اوجب صنگ</p>	
<p>بحسرت مضطربین خاکدان رفت که از بهر علاج او دوان رفت ازین عالم اسطوی جهان رفت</p>	<p>هر ارا فسوس افلاطون و ران مگر بجا رنده عیلتی بگردون حسن تاریخ سال طلتش گفت</p>
<p>تاریخ انتقال مولوی محمد واعظ غفر الله له المتخلص بوعظ مطربین کامی بیلا د</p>	
<p>عالم روشن ضمیر و دین پناه رفت در خلد برین با عسز و جا گفت هاتف آه و اعظ مرد آه</p>	<p>عالمی منظر از دنگه دان تافت رواج صحبت اهل جهان سال تاریخ و فالتش با حسن</p>
<p>تاریخ بنای امام بارگه اقع صبا بک متصل گیا</p>	

تاریخ انتقال مولانا صو شا محمد
تاریخ انتقال مولانا صو شا محمد
تاریخ انتقال مولانا صو شا محمد

<p>یافتت چو تمییز بطرز نکو سال بنا بش قلم سینه چاک</p>	<p>روضه شهید جمیل ششم روضه سبطین نبی زو قسم</p>
<p>تاریخ وفات سید برهان علی لدینا علی</p>	
<p>چو رفت از جهان میر برهان علی حسن سال تاریخ رحلت بگفت</p>	<p>دلم خون شد از در غمهای او بخلد برین آه شد جاب او</p>
<p>تاریخ انتقال حکیم سید نجیب الدین سید محمد امین به طبرستان الشفا</p>	
<p>چون ازین بوستان ل آزد حسن از روی یاس تا بخش</p>	<p>شد بیاغ نعیم حیدر بخش گفت بی هی حکیم حیدر بخش</p>
<p>تاریخ مسجد واقع صاحب کج</p>	
<p>چون بهمان سرای صاحب کج حسن از روی جمد تا بخش</p>	<p>مسجدی شد بناز رحمت حق نذر قسم خانه عبادت حق</p>
<p>تاریخ برادرم سید شمس الدین محمد امین قاضی مبره وغیره</p>	
<p>سید پاک ذات و مهر کرم گفت تاریخ رحلتش با تن</p>	<p>رخت هستی نهاد ز ریز زمین ز جهان رفت آه شمس الدین</p>
<p>ترجمه بنده من تصنیف شایع علام حسن</p>	
<p>ای برین نسبت جملوه حق حسنی چه جام دست کنز و تا هست و لم به بند هست اکشما و بروی دل در فیض</p>	<p>در حسن تراحت و عوسه حق خوبان همه گشته اند شوق از بندگی تو نیست محبت تا سینه ام از غم تو شد شوق</p>

<p>در جبر سرشک بیتو چشم چون فوج عنت رسید بول بی لعل تو داده است مینا دل در بر من دگر چه جوئے حق مر و وفا تر انداوست پنهان حسن از تو با غم ورد</p>	<p>لوفان زده است بچو زورق گردید عمل ز آه بیریق دوران سرم ز شوبق بق کز حرق عشق گشت محرق آز رده مشو بما هو الحق مے گفت نظر بر حمت حق</p>
---	--

<p>بر خیزم و در راست نشینم باش که ترا گئے پیغم</p>	<p>بر خیزم و در راست نشینم باش که ترا گئے پیغم</p>
--	--

<p>چشم تو به غمزه جان فروا پیدا و نمان توئی بهر جا سیلاب سرشک من به رسو ابرو می تو در اشاره ریزد خاکم دم صبح کاسن رفتی جز مرغ و ممالی تو دگر نیست در خیل گدای آستانت از شرم گناه و خویش دارم بر کرده من نظر نکرده چند نظر بر او باطل بالای ترا نگاه کردن بخشند اگر سر بر شاخه</p>	<p>ابرو به اشاره دل کشا نخالی ز تو نیست هیچ جا انگند ز پا و پنهانے پیوسته بجان من بلائے در باغ ویر تو با صبائے بر اوج سعادتے هماغئے شاهست کیسند بنیوائے پنهان ز تو با تو عذر هماغئے بپذیر که دارم التجائے خواهم ز تو چشم حق نمائے بالاست ز جمله مدعائے ناکرده قبول چون گدائے</p>
---	--

<p>بر خیزم و بردرت نشینم شاید که ترا گئے پیغم</p>	<p>بر خیزم و بردرت نشینم شاید که ترا گئے پیغم</p>
---	---

<p>در صفت قدیاری کنم راست</p>	<p>کز غم و دهنو برست هم راست</p>
-------------------------------	----------------------------------

<p>آخر میر چارده بگردون سرو او مراد گر لببند او باشد شب تیره ناز زلفت هر جا که روی تراست همراه پیرایه ده جسم سال خوبان چون از تو دل شکست نام را</p>	<p>از غیبت حسن چهره ات گاست تماشا طه چو گیسو تو آراست رخسار تو ماه منی کم و گاست جان و دل عاشق از چپ راست حسنت ز همه زیاده پیراست امید وفا می وعده بر سخاست</p>
--	--

بخریسم و بردرت نشینم
 باشد که ترا گم به بینم

<p>افتاد ز عشق بار بردل مائل نشود و گره بخوبان بر هر که نگاه کرد ناگاه آنکس که ز حال تست هشیبا از حق مگذر اگر چه منصور و اصل نشود چگونه با حق بد خویش فتاده ام ندانم جز خوشش دور و خرم غم در واکه میان من و تو یارست بدوش گردن این دم جان بر لب و سر لب بر خون عشق</p>	<p>این بارفتاد سخت مشکل آنکس که شد دست بر توائل ناقص نگذاشت عشق کامل افت ز حال خویش غافل از گفتمن حق شد دست باطل با چون توستی است آنکه واصل کوجام می و کجاست محض زین مزرع نگشتت بهیچ حاصل افتاد کدام پرده حائل ماییم و سرست و تیغ قاتل از شهید غم جو نیم بسمل</p>
--	---

بخریسم و بردرت نشینم
 شاید که ترا گم به بینم

<p>ای غلغل حسن تو در آفاق ذات تو بچشم پاک گوهر</p>	<p>بخواه نمود چشم عشاق بحر نیست به فیض و کان باخلاق</p>
---	--

<p>بر طاق نهاده ام دل و دین از حلقه چشم خویش خوبان بنام رخ خود که جای رحمت زاهد بنزدال عتس افتاد دیدن رخ یار و سجده کردن ای شمع ترا نچسبید کاره یادیده تر ز گوشه غم</p>	<p>تا دیده ام ابرو تو چون طاق خلخال ترا ننهد بر ساق یادیده شایم بر تو مشتاق در فکر ساز چاشت و اشراق فرض ست همین بدین عشاق از زهد عاشقان آفاق بے ساخت همچو آه عشاق</p>
---	---

برخیزم و بردرت نشینم
باشد که ترا گم بینم

<p>مصلوق تویی و جمله مفتون در دل بنود مرا سویدا اسرار درون خویش داند گردد پسر ز جور افلاک خواهم که ز کوه خا و غم</p>	<p>لیله ست سیکه هزار مجنون جا کرد خیال خال شبگون آنکس که رود ز خویش بین در هجر تو ماه و سال لکنون خورشید صفت بچشم ریخون</p>
--	---

برخیزم و بردرت نشینم
باشد که ترا گم بینم

<p>یارب چشم تو نیست بر لب در راه که ام ماه پاره از پر تو نسیم ماه رویت از دست رود عنان هوشم رفتن ز خود و رخ تو دیدن سوزم همه شب چو شمع لکن آن بکه ز کج نامرادے</p>	<p>حرفی و گرم بغیر یارب گر دید سپید چشم کو کب چون ماه مراست جان بقاب جولان چو کف ز نماز مرکب این ست لبشوق دین و زهد در برزم تو جا نگشت کیشب با چشم پر آب و آه بر لب</p>
--	---

<p>برخیزم و بردت نشینم شاید که ترا گم به بینم</p>	
<p>بر دیده تر کنه نگاهت بگذشت به بجز سال و ماهت کردم دو هزار شور و آس خشنده چو ماه صبح گاهت محتاج چه بینا چه شائست در ظل حمایت پناست در کوی تو ام ندا و راست از فیض نعمت عصای آست</p>	<p>چشم ست مرا که گاه گاهت نماند نظم در رخ چو ماهت بیدار نشد بخواب بختم در گوش تو هست لولو تر جستے تو کریم جمله بستند خواهیم در آفتاب محشر پہسات کہ نفس گروہن دارم من ناتوان چو درکن</p>
<p>برخیزم و بردت نشینم شاید که ترا گم به بینم</p>	
<p>دریاب مرا بیک نظر هم دلخواه تو کے بہر دو عالم کس نیست جز آہ و ناله ہدم تا چہ بسینہ داغ ماتم افتاد ز دیدہ اشک پیہم کردم بدل این ارادہ محکم</p>	<p>اے چشم تو ہر طرف عالم بروے دل من ز دوست و نام افتاد مرا بہ سیکسے کار ترا کے بدل من اضطرابے بزحاست ز دل نغان پیایی اکنون چو نماند سر بستگین</p>
<p>برخیزم و بردت نشینم باشد کہ ترا گم به بینم</p>	
<p>در عین وصالم آہ مجبور مہ شد بکدام و چه پر نور توان شدن این قصور از جو</p>	<p>نزدیک تو کے عواز تو من دور افتاد اگر نہ عاکس رویت با حسن تو کے شود مقابل</p>

<p>در زیر لبست که همچو شهد است جز آه و فغان و گریه چه یارب گذارد ز وصل خویش محروم گر ره ندیده بسوی خوشنیم منه رحمت آه گر چنین است نبود عجب اینکه بعد مردن</p>	<p>خال سیه است این که ز نوب چیزند ز من ضعیف مجبور مپسند ز در و بجز بر نخورد رفتن بدر تو نیست مقدور فسریاد کنسیم تا دم صورت ز اعجاز محبت تو از گور</p>
<p>بر چنین نرم و برورت نشینم باشد که ترا گم یه بینم</p>	<p>بر جان و دل شکسته نشست افتاد و یک عالمه سیه زلزلت تو بدام سر لب لبست صد شیشه دل که خرد شکست صد ها جگر و هزار دل خست بالای بلند سرو شد لپست بهت ز هزار باد شاه مست عنبر از تو کدام بنویست لطف تو اگر بگیرم دست</p>
<p>هر ناوک غمزه ات که جربست در دور و چشمه پرست بال و پر طائر دل را از سنگ جفایت ای پر پرو عشق تو بیک کر شم ای شوخ در هر چینی که قد کشید آنکس که بود گدای کویت آنجا که کس نباشد م یار دارم بدل آرزو که گای</p>	<p>بر چنین نرم و برورت نشینم شاید که ترا گم یه بینم</p>
<p>آن را که نبوده است ثلث رخساره روشن تو باشد گر و پیر میح از لب تو ولی خواه منست در عشقت</p>	<p>اول توئی و دیگر تو دانی داغ دل ماه آسمانی شمرنده ز دعوی زبانی خوشر عجم تو ز شامانی</p>

<p>سوے خودم از گرم نجانے ما یچم و عجب نونا تو اے مرگ سبت خوشم ز زندگانے بانا زوادا تو زندہ مانے بنشینے وہم مرا نشانے سازم بسرتو جان فشانے آن بہ کہ ازین سرے فالے</p>	<p>تو اتم ہمہ شب ترا کہ روزے جانان تو لے و غرور و تمکین نزدیک لب مست جان زدور مردم اگر از غم تو غم نیست خواہم کہ نہ سان ز چشم اغیاء تاروی تو بہینم و لبہ شوق لیکن ز تو این امید چون نیست</p>
--	--

برجینم و بردرت نشینم
 شاید کہ ترا گے بہینم

<p>داری خبرے تو یا ندارے مردم کہ کشید انتظارے زیر قدم تو جان سپارے بیزار شوے ز آہ و زارے بگذار مرا بہیت سارے انداختہ من ز شر مسارے آن بہ کہ ببا دہم گزارے تو نیز خبر ز من ندارے آلودہ عیب و گرد خواریے فرمود ز لطف و دستیارے</p>	<p>شد خون دلم ز دیدہ جارے چشم مست کہ عارض تو بیند بالائے سرم بیا کہ خواہم بگذار جفاے خود گر از من ہاں قول و قرار خود وفا کن انداختہ سر توئی با حسن با خاک برابرم چو کردے من بیخیرم ز خویش و بہت بر خاک فتادہ ام چو خاشاک گر باد نسیم عشق یکدم</p>
---	--

برجینم و بردرت نشینم
 باشد کہ ترا گے بہینم

<p>من از تو خوشم تو ناخوش ازین بردوش منست بارگردن</p>	<p>اسی دوست چرا شدی تو دشمن بلدست ترا تیغ بردوش</p>
--	--

با آنکه شدم غبارِ راحت از بختِ خودست دل بفریاد دارم بهوس کنار و پوست هر چند بتان مرا نشانند	بر چیده از عنبسار دهن چون زنده کند به مرده شیدن اندر دل و دیده و سرد تن در پس بخواه نشستن ولی من
--	---

بر خیزم و بردرت نشینم مشاید که ترا گم به بینم	
--	--

بکشای نقاب ای بت ما بر در حجاب از دل من هر عفت ده مشکلم با سان چون بردرت آدم آنخو احم افتاده صعیف و نا تو اغم فردا که تراست وعده وصل زین شور و فغان ناکن امروز چو روز وعده آمد ورنه به غم تو چارنا چار چون نیست خوش اینکار امروز	بنما که جمال خود را نمی پرده عذار خویش بنما از راه کرم بی او بکشا نا دیده روم ترا از نیجا نمی رحمت تو چه خیزد از ما امروز نمود روز فردا فردای قیامت ست برپا آن به که شوی تو جلوه فرما دل صبر توان نمود اما موقوف نهسم بر روز فردا
---	--

بر خیزم و بردرت نشینم باشد که ترا گم به بینم	
---	--

دل از غم بجز تست بیاب هر شب مری من بانتظارت دانع دل من ز درد و غم شد تا چندان لب بر لب تو گو شتم از فیض عنایت برای مرگ	یا بر سر آتش ست سیما چشمم چو کواکب ست یخواب از خون جگر چو لاله سیراب گر دید جگر بسینه خونتاب آماده شد ست جمله اسباب
--	---

سازد و در آنجا
سازد و در آنجا
سازد و در آنجا

<p>چون پرده ساز از مضرب گروید حرام بادہ ناب دانع ست بسیدام ز همتا جانان تو بیا ز وصل دریا تا فصل مرا شد ست زان با جا یم بدر تو هست نایاب از خواب عدم چشم پر آب</p>		<p>از سید من فغان بلدیست شد خون جگر حلال بتو نے روی تو اسی مردل افروز جان بر لبم از خم جدائے بر صفحہ عیش خط کشیدم امروز اگر ز جورا عینار فسرد از فغان و شور محشر</p>
	<p>بر خیزم و بردرت نشینم باش که ترا گم بینم</p>	
<p>تن نیز شد ست خاک کویت و اساخت ست موبوتیت گوش ست مرا به گفتگویت در بزم پیالہ و سبوتیت گیر و بچمن سراغ بویت آوازہ چہرہ نکویت مے گفت در آرزوی رویت</p>		<p>جان رفت ز تن بچسبت و جوت آشفنگی مراد و گیسو جرسوت بیسج کی نم گوش لب سزید مدام باد از مے ہر صبح صبا ز غنچہ و گل روز یکہ منتاد گرو عالم ہر جن و پرے و حور و غلمان</p>
	<p>بر خیزم و بردرت نشینم باش که ترا گم بینم</p>	
<p>دین دیدہ بانظار باعث گردید پے شکار باعث شد وعدہ وصل یار باعث گل شد پی زخم خار باعث دل راشدہ بار بار باعث</p>		<p>دل شد بغیم نگار باعث صیاد مرا گند گیسو بیداری و انتہا ریم را در شوق وصال کمی شرم بھر حسن تو بسیار عشق برین</p>

جان و دل بقرار با عت		چون هست مرا بشوق دیدار
	بر خیزم و بردرت نشینم باشد که ترا گم بینم	
<p>محتاج کسے نبودے کلاج از خویش گذشتن ست معرک خواهد و هنت زلا مکان باج تیرنگت گذشت ز اماج تا بان چو شهاب در شهاب اج دل راز و یار سینہ اخراج پیوستہ بدین تو محتاج بر خاک فگندہ جبہ و تاج</p>		<p>جز ذات کسے کہ نیست محتاج در مذہب دین عاشقان در کشور حسن طرفہ شامے قربان شوم اسی بت کمانہ آویزہ گوش زیر گیسو یار بکدام جبرم کردند ہستم بخلاف عمدہ پیشین خواہم کہ ز کنج صومعہ زہد</p>
	بر خیزم و بردرت نشینم شاید کہ ترا گم بینم	
<p>راحت نرسد بروح نے راج نے جام صبوح فیض اصباح و دوست ہمیشہ اسیم فتاح بر باد محبت و جویت ارواح فتاح من ست بزم مفتاح در حضرت حق منودہ الحاج</p>		<p>ساقی ز شراب پر کن افواج در دست نہ او فتا و کس ا تا فتح منے شود و فیض شد خاک در آرزویت اجسام گر قفل زدوی بیابان حسان زین گوشہ غم بچشم پر آب</p>
	بر خیزم و در رہت نشینم شاید کہ ترا گم بینم	
<p>باریک رہت و شاخ و شاخ فیکہ دل من ہزار سوراخ</p>		<p>چون شانہ رود بزلف گستاخ چشمت بسنان عنسنہ ہاکر</p>

افتاد ز بجز داغ برداغ
شد قطره خون گره بترک
داغ ست کیچیه دل کباست
در حسرت بام خسانه تو

برخاست ز درد آخ بر آخ
یا غنچه و گل و مید از شاخ
آلتش غم لست و عشق طبلخ
برخاسته خاطر جرم جو ز کاخ

برخیزم و در رحمت نشینم
شاید که ترا گه به بینم

از فیض عنایت بشور و فریاد
فریاد که چون جرس بعالم
در راه تو جسم خاکه من
وادی غم خویشتن بجا
گراست کسی ز من بپرسد
هر چند منم ز خود فراموش
کو جذب عشق تا که خود را

ویرانه دل شد ست آباد
کردند مرا بناله احیاء
گردید و غبار و رفت بر باد
سازم چه شکایتی ز بیداد
بالاست قدرت ز سر و شمشاد
آینه روی تست در یاد
از بند خود که نموده آزاد

برخیزم و در رحمت نشینم
شاید که ترا گه به بینم

کردم جو عنایت رستم بکاغذ
انشا چونم غم تو افتد
شد چاک و لسن و میکه شبت
تو بار فرات و شوق دیدار

آلتش زده سوز غم بکاغذ
از گریه خامه غم بکاغذ
در دود من قلم بکاغذ
نتوان چو شدن رستم بکاغذ

برخیزم و در رحمت نشینم
شاید که ترا گه به بینم

گردون همه شب پایی تا سر
جان با همه از غم تو بیتاب

در راه تو چشم شد ز خنجر
دلها همه بیتوزار و مضطر

<p>مشتاق تو اند خلق یکسر یارب بجهان مباد و دیگر من خاک بسرتو باد و در سر که از فلک کیسند پرور خبرت کجاؤ هوش در سر کردم بغنیم تو زندگی سر پیروی دل و دین و رفته از بر جا کرد چنین جنجال در سر آتش تیر پا و خاک بر سر</p>	<p>اکس نیست که نیست بر تو اهل لیکن چون ستم رسیده من در غم تو توفیق غم ازین گم شکوه زلفت که زخبت ستم از درد فراق آه در دل من از و جهان کناره کرده تو جور و جفا بکار برده اکنون که بجان رسیدم از غم که مجب بر غم سپند آسا</p>
---	---

بر خیزم و در رحمت نشینم
 شاید که ترا گم به بینم

<p>دار و زنگاه تیغ خونریز چون قامت تو بود دل آویز نقشه ست تراز لعل شیدیز باد و سحر شده است گل ییز کرد دست بخون مردمان تیز میسارم و از و است پر تیز گویند کزین سراپه بر تیز</p>	<p>چشم تو که هست ترک خونریز در باغ جهان کجا صنوبر آنرا که لاله عید گویند از منیض شیر باغ کوبیت شمشیر نگاه خویش چشمیت فارغ ز عالج درو عشقم زین پیش که ناگهانم از غیب</p>
--	---

بر خیزم و در رحمت نشینم
 باشد که ترا گم به بینم

<p>غم نیست اگر نگفت از خلیس چون آینه هیچ طاقت حسن دارد و چنبر از و مهندس</p>	<p>استاده به پیش مجلس از حیرت حسن او مرا نیست از حال خود آنگه ندارد</p>
--	---

<p>گو یار مرا کجاست مونس زان ساکنه ز کیمیا رخ مس بگرفت عصا بکف چون گیس</p>	<p>در یک سیم بحین تو یارب ز دوست از عشق رنگ و یکم بیمار نمود گر چه چشمت</p>
<p>بر خیزم و در رحمت نشینم باشد که ترا گم به بنیم</p>	
<p>حسن بت باست از همه پیش در آینه دیده رخ خویش نوش ست گجا که هست بی پیش از خا رعنت چون خنجر دل ریش تربان تو کردم ای جفایش فسر یاد و فغانم از پس پیش دل خسته و دیده حسرت اندیش چون طفل سرشک خویشین پیش</p>	<p>در دیده مردم حق اندیش دارے تو بخود نگاه حسرت خط بال لب تست در حکایت گردید مرا بچلشن تن ناخورده خدنگ مرغ دل را هر جا که روی تراست بهره تا که بغم فراق باشد خواهم که برهنم تے عم</p>
<p>بر خیزم و در رحمت نشینم باشد که ترا گم به بنیم</p>	
<p>سایم بر بیت حسین اخلاص خالص ننمود آه خلاص محتاج تو اند جمله اشخاص دیگر دل ست آنکه غواص گردید شکار سعد و قاص در ذوق چو گرد باد ر قاص</p>	<p>گره ندی بخت بلوت خاص این قلب مرا که سیم قلبت محتاج نه به هیچ شخص آرد گم را و در کف ناخورده خدنگ از کمانت زین بادیه خواهم از هلاکت</p>
<p>بر خیزم و در رحمت نشینم باشد که ترا گم به بنیم</p>	

<p>رحیباً بود ز عالم اغماض یا ندیب سنیان و رفاه وانستد جواهرست و اعراض دارود و زبان لبسان مفرغ عشق سست شدید تر ز امراض در دین من سست شخص مراض از کعبه و دیر کرد ما عرض</p>		<p>ای آنکه تراست ذوات فیان عشاق ترا تماند کاره ذوات من و تو ز روی حکمت خوش ز ابر و لست قطع پیوند زائل نتوان شدن پس از مرگ هر کس بغم بتان نزارست آن به که پله طواف کویت</p>
	<p>برخیزم و در رهت نشینم باشد که ترا گم به بینم</p>	
<p>یا قوت نوشته است این خط بر صفحه دو حلقه مزن خط آید چو عقاب بر سر بط خیمه رست بهر امور اوسط شد موج زن از سر شک بر شط مانند صدای چنگ و بر لب</p>		<p>پیدا ز لب تو شد ز سه خط خط جانب دوستان رقم کن عشق تو گذشت بر دل من دار و بت من میماند قامت دیگر نرود کس به بغم داد زین بزم طرب بزخمه شوق</p>
	<p>برخیزم و در رهت نشینم باشد که ترا گم به بینم</p>	
<p>در عیب بود ز روزه با خط برداشت ز استخوان به خط بر دے ز حصول مدحا خط در بادیه کشته بود ترا خط در سیر چمن بود کجا خط دارد بسؤال نه نوا خط</p>		<p>نه بجز موصول تو کجا خط عشق از تن زار یافت لذت ای کاش دل امید دارم از لغت آه در قص بسیل نه جام شراب و یار گلرد از لغت خویش اهل بهت</p>

<p>در باوہ بود ز لیمشہ باخط بی لعل تو نیست چون مراخط</p>	<p>خونم چو غوری بجاست فریاد از بزم شراب و لغزشے</p>
<p>بر خیزم و در رست نشینم باشد که ترا گمے بی نیم</p>	
<p>پروانه توان شدن برین شمع با بد بچیان شب اینچنین شمع از چہرہ یار بر جبین شمع افروخت مرا بر آہ دین شمع بکشاد زبان با فرین شمع سرد کف و جان دلاستین شمع گرداشت نگاہ دور برین شمع از روی تو هست شرمگین شمع افروخت رخت بر آہ دین شمع مستاب بود ز کمترین شمع افروخت ز آہ آلتشین شمع</p>	<p>رخسار تو هست بہترین شمع با ہم رخ و زلف تست موزون افسردختہ ام بخلوت دل رو کے بت من زہر بابائے پروانہ چو کرد جان فشانے دار و مید من پے نثار ت پروانہ ز خویش را نمی سخوت نے وجہ نگر و جالب انوس کے ظلمت کفر بر بخیند و مجالس عاشقان رویت من در شب تارا بچر خواہم</p>
<p>بر خیزم و در رست نشینم باشد که ترا گمے بی نیم</p>	
<p>چون لاله الضییب نیست جز داغ دارے تو نظر بہ کھل باز داغ چون نسبت طوطی است باز داغ بزویم بسر بلبو و ہم لاغ چون ہرزہ در ای زاغ دزد داغ بنشینم و دانما میت داغ</p>	<p>در فصل بہار ہم ازین باغ کے چشم تو او منت لبویم گفتار ترا از حرفے علسے در و لکہ تمام عمر خود را بیہودہ درین جہان زغم لاف آن رو کے کجا کہ رو برویت</p>

<p>چون قطره شبنم ازین باغ</p>	<p>خواہم کہ ز تاب مہر عشقت</p>
<p>برخیزم و در بہت شبنم باشد کہ ترا گے پیغم</p>	<p>برخیزم و در بہت شبنم باشد کہ ترا گے پیغم</p>
<p>عفت صفت ست مرغ انشا نے در کس خیال الطاف ہر عیب ز ما نما سے اسلاف در سیک ہا شد ند طواف زرد و ز شد ند بوریابان در ہر سخنے زند و صد لاف انگس کہ بود ز گرد کین صاف گردان رخ دل ز جلا اطراف تاہیںم و دیدہ سازم اوصاف دستم کہ بشد ز دست الطاف</p>	<p>در ملک جہان ز قاف تا قاف نے در دل کس اثر ز اشفاق گردیدند سر درین زمانہ تر تا و چو ساغر اندرین دو از گردش جنج سفلیہ پرور صاحب ہنرا نگہ بر سر بزم بر روی زمین نما ند ز ہمار یار بطرف خود از عنایت دارم بدل آرزو سے دیدار ہر گمش محبت تو</p>
<p>برخیزم و در بہت شبنم باشد کہ ترا گے پیغم</p>	<p>برخیزم و در بہت شبنم باشد کہ ترا گے پیغم</p>
<p>قول تو درست و فعل بر حق خیز و چہ و فاذ چشم از رزق از گفتن ناصحان امن و میا جہ را از دست مٹھن ناعق بنود شور من حق گاہ شدہ رنگ من چو زین</p>	<p>ای فیض تو عام و ذات مطلق نے مہر تو از فلک چینی زد کے منع کنم ز عشق دل را ہر کس بہر وقت دم نہ بخنے ز اہد کہ گرفت راہ باطل در حسرت روی آئینت</p>
<p>برخیزم و در بہت شبنم باشد کہ ترا گے پیغم</p>	<p>برخیزم و در بہت شبنم باشد کہ ترا گے پیغم</p>

ای از غم لقمه دیده نمناک
 بر بگذرت تن نزارم
 در پیشه لب سری ز خوبان
 جیسا نبود که بر دسر تو
 مرغ دل پر شکسته ام را
 عیب سست همین که میوفائی
 از آن پیش که خاک من بر دباو

پر خون دل و سینه تا مگر خاک
 تا چیر تر که ز خار و خاکشاک
 مانند تو کیست چست و چالاک
 رو بند بتان بزلت خاکشاک
 بسته ز کرم به بند فتراک
 هر چند تو که از عیبها پاک
 از جام هوای وصل چون خاک

بر خیزم و در رهت نشینم
 باشد که ترا گم بینم

آنرا که دل سست قرعه فال
 واعظ چه زنی سخن که دیدم
 بر دل که ز عشق بی نصیب است
 بیستم رخ یار و جان سپام
 در حسرت پای به دست تو
 جان حیمه ز دست بر لب من
 گلزار در تو هست چون خلد
 از نیک و بد خودم خبر نیست
 راه چو دبی لبسوی خوشم

حاجت نبر و لبوسه مال
 اقوال تو بر خلاف افعال
 مرغیست شکسته شهروباں
 اگر خبت مد کند در امتیال
 شد قالب من ستمه چو فلخال
 در شوق وصال تو ز تنخال
 بلجای بتان حور تماں
 امید ز لقمه دهم حال
 از هر دو جهان گذشته فی الحال

بر خیزم و در رهت نشینم
 باشد که ترا گم بینم

آید چه نظر چشم مردم
 در روز وصال از غم بخرم
 گیسوی تو ما چو ماری بیچان

در روز خود ست چهره ات کم
 که گریه کنم گم تبشتم
 ابروی تو خرم چو نیش کشدم

<p>وصفت دهن تو در تو هم جز چاکر جگر بسان گنم هر چند بر آید از چشم بہتر شراب و از ترخم در گوش رسد صدای تم</p>	<p>دائم بہیقین امینک ناید از مزاج عشق حاصل منیت کے چارہ من گند فطالون خون خورد نم از عنیت بفراید گزنے لب ت از زبان میسنا</p>
	<p>برخیزم و در بہت نشینم باشد کہ ترا گے بہینم</p>
<p>تا چند بجبر مبتلا من جانان تو کجائے و کجائمن ای دوست چه دشمنی ست بان و خندہ تو لے بگریہ ہامن لمین دیدہ و دست و پا کہ تان</p>	<p>تا کے زینت بہنالہ ہامن دردا کہ زنا رسائے بجنیت جان رفت و نیاید می لبشویم چون غنچے و شبنم اندرین باغ داوند مرارز و سے حکمت</p>
	<p>برخیزم و در بہت نشینم باشد کہ ترا گے بہینم</p>
<p>بر خاست ز دل فغان مایہ بند و پو حباب از ہیم بکشاید بیک اشارہ اپرو ہمسرتوان شدن سر مو وز فکر تو غنچہ سر بزانو کان رنگ تو گل نماید این بو چون فاختہ ام لبشور کو کو ہوش ست مر کجا خرد کو اندر تن و عنیت و پا کو بازو</p>	<p>افتاد و چو چشم من بران و خوش آنکہ بہ بجز عشق او چشم صد عقدہ کار عاشقانت باز لب تو شاخ سنبل تر در ذکر تو ببل ست نالان بر لالہ و نترن نظر کن در حسرت کویت ای سہی قدر نے تاب و توان زرد و ہجرم گر طاقت و ہمتہ باز آید</p>

<p>برخیزم در در بهت نشینم باشد که ترا گم به پیغم</p>	
<p>در پهلوا ماه چون ستاره از دل گند آنکه استخاره کردی ز کسار چون کناره آن به که گنم بوصل چاره از گلخن شوق چون شراره</p>	<p>آن چهره و لعل گو شواره آگاه ز راز خود توان شد جان کرد و گناره از کناره تا چند لبسوز بجز سازه باسوز درون و جان مضطر</p>
<p>برخیزم و در در بهت نشینم باشد که ترا گم به پیغم</p>	
<p>در چشم کس مگر نیل هر جائی من بگو کجائی در وصل تو شکوه جدائی چون پرده ز روی خود کشائی ماییم جنبه تو بتدائس این ناز و ادا و دلریائی انگشت نمابه بیوفائی آگاه ز جمله مدعائی جز وصل تو نیست تومیائی بختم چون نمود رهنمائی</p>	<p>هر جا تویی و تمام جائی جستم همه جا ترا ندیدم چو سست ز بخت خویش نام بر دار حجاب از لنگاهم بریکانه مدان ز خویش مارا آموخت انداز تو خوبان چون رنگ جنای دست تو شو محتاج نه بعرض حاجت از مهر و دل شکسته من میگفت حسن بدیده تر</p>
<p>برخیزم در در بهت نشینم باشد که ترا گم به پیغم</p>	
<p>دا که بچه وجه دل نشین هر چند که کند او ز سپین</p>	<p>در آینه روی خود چونین از فیض تو ناز و بهت گردون</p>

در زروع لطف تست اخلاک
 منت بدو چشم من گذری
 بخت هم ز در تو دور دارو
 در زیر فلک بچشم مردم
 در عشق مراست بدگترین مال
 سخت است دل تو آه چون سنگ
 از عشوّه و ناز و همگوشی
 خالی ز وفا و لطف و مهر
 که زنده و گاه مرده ام کرد
 چون نیست اسپد این که از جا

میوسته دو تا بنوشته من
 در دیده ام ار تو جا گزینتی
 ای و اسرے تو ہم اگر بری
 خورشید عذار مه چینی
 چند آنکه بحسن خوشترینی
 با اینهم ناز و نازش
 حیرت ده لعبتان چینی
 پرفتند و شوخ و خشکند
 چشم تو ز سحر آفرینتی
 بر خیزی و با چو من کشندی

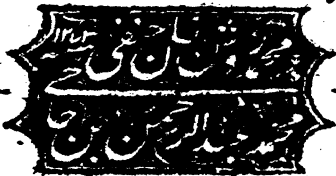
بر خیزم و در رهت نشینم
 باشد که ترا گم به بینم

خاتمه الطبع درینو لا بتاید و فضل باری دیوان جناب لاجین باری مخفوز با تمام
 امید و ارغفران محمد عبد الرحمن بن حاجی محمد روشن خان مغفور در مطبع
 نظامی واقع کانپور او اخر شهر ذیحجه ۱۲۸۲ هجری مطبوع گردید

وجه ختم بر خاتمه

العبد المذنب
 محمد روشن خان

برای سند اینی که کتاب هذا مطبوع
 مطبع نظامی است و بخط و مهر مهر ثبت نموده

بسم الله الرحمن الرحيم

شکر مهربان بودی پیوسته
توان نامتوان بودی پیوسته

سبب گداز
شکر مهربان بودی پیوسته
کر این سسودا جان بودی پیوسته

بیت اول

آخری درج شدہ تاریخ پر یہ کتاب مستعار
لی گئی تھی مقررہ مدت سے زیادہ رکھنے کی
صورت میں ایک آنہ جو دیہہ دیرانہ لیا جائے گا۔
